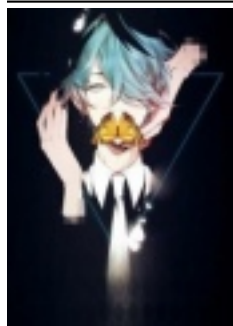

Ứng Dịch Diện Cụ

Contents

Ứng Dịch Diện Cụ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3	21
4. Chương 4	30
5. Chương 5	41
6. Chương 6	52
7. Chương 7	60
8. Chương 8	70
9. Chương 9	81
10. Chương 10	89

Ứng Dịch Diện Cụ

Giới thiệu

Edit : tiểu Bạch DươngBETA: tiểu MuốiTrans : QT ca caThể loại: Hiện đại, hắc bang tình cừu, tá t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ung-dich-dien-cu>

1. Chương 1

Nghe nói nghe nói ngày thứ ba, tháng hai là ngày đen nhất của cậu, trước khi ra ngoài, mệnh lý sư gà mờ của Ngự Phong Đường đã bói cho cậu một quẻ, nói hôm nay cậu sẽ gặp tai nạn đổ máu nên việc gì cũng không nên làm.

Lâu Triển Nhung không tin tà, vừa đẹp trai lại có khí phách anh hùng, ngay cả chống đạn cậu cũng không

mặc liền mang một số thủ hạ xuất môn.

Lâu Triển Nhung 26 tuổi xuất thân từ hắc đạo, từ nhỏ đã bị tuyển là một trong những người được thừa kế Ngự Phong Đường. Toàn bộ vì phương vị mà bồi dưỡng, đâm đá với nhau mười mấy năm, rốt cục cũng xử lý hết tất cả những người cạnh tranh, thuận lý thành chương mà lên vị trí chưởng môn. Tuổi trẻ khí thịnh, khó tránh khỏi có lúc bông bột, khẩn cấp muốn làm ra đại sự nghiệp oanh oanh liệt liệt một phen, để cho cái đám lão già luôn ngồi chê cười cậu cảm miệng lại.

Đông khu Hồng Viễn Bang, tây khu Ngự Phong Đường, các cư nhất địa*. Giằng co nhiều năm, hai bên tuy rằng không ai nhường ai, thật ra cũng miễn cưỡng gọi là tương an vô sự, tuy rằng ngẫu nhiên có huynh đệ trong bang ẩu đả, bất quá đều là tiểu tranh cãi, không đến mức toàn diện trở mặt..

__các cư nhất địa: mỗi bang đều có 1 địa bàn riêng.

Nhưng mà sau khi Lâu Triển Nhung lên chức, loại cân bằng này bị lại đánh vỡ. Dã tâm của cậu khiến cậu không cách nào hài lòng với địa bàn của mình, cho nên đem cân não động đến trên đầu Hồng Viễn Bang là chuyện đương nhiên.

Trải qua mấy ngày liên tiếp thử, khiêu khích, phân tranh, bày ra lưới buộc chặt chút, rốt cục đợi được hôm nay. Lâu Triển Nhung hăng hái, tính hôm nay xử lý lão Đại Tiêu Chấn Hằng Hồng Viễn Bang một lần là xong.

Ngày hôm nay hắc lang uy phong lẫm liệt sẽ chết thảm, khoe môi Lâu Triển Nhung nở ra nụ cười âm lãnh. Tiêu Chấn Hằng đều không phải là hạng cứng đầu cứng cổ, cậu biết tử nguyệt của hắn.

Nghĩ vậy, nhưng đến nay Lâu Triển Nhung vẫn có chút không tin, không nghĩ tới nam nhân lạnh lùng hùng cứ một phương kia lại là GAY. Làm đồng tính luyến ái còn chưa tính, lại còn yêu thương một ông chủ nhà sách thân thể trong sạch, văn văn nhược nhược.

Buổi chiều ngày hôm đó, cậu chạy đến trong cửa hàng của tình nhân của Tiêu Chấn Hằng tìm người, kết quả thiếu chút nữa bị dọa. Cậu nhìn trái nhìn phải, cũng không thấy trên người Diệp Hân An có nửa khí chất hắc đạo, rõ ràng là một tiểu dân lương thiện tính tình yếu đuối, tính cách ngây ngô, không có cảnh giác. Tiêu Chấn Hằng sao lại cùng với loại người dấn dộn này ở cùng nhau?

Bất quá khiếp sợ thì khiếp sợ, nếu lên trời đem con ách chủ bài này đến nay cậu, cậu không dùng mới là gặp quỷ.

Lâu Triển Nhung vuốt cằm, cười đến vui vẻ, mãi cho đến khi Lâu Duật Đường ngồi ở phía sau ra tiếng nhắc nhở: “Đừng quá đắc ý vênh vao.”

“Đã biết, thúc thúc.” Lâu Triển Nhung nhẹ nhàng bâng quơ lên tiếng, nhìn thấy phong cảnh ngoài cửa sổ xe đò, trong óc mặt bắt đầu vẽ phác thảo cảnh tượng”Hắc lang” hấp hối ngã vào trong vũng máu.

Kết quả, sự thật chứng minh hôm nay quả nhiên là ngày đen nhất của cậu, ngàn tính vạn tính, vẫn là xem nhẹ bản lĩnh của Tiêu Chấn Hằng. Không nghĩ tới hẳn lại có thể đuổi tới hiện trường trước, càng không nghĩ tới Diệp Hân An quên mình đỡ đạn cho Tiêu Chấn Hằng. Lâu Triển Nhung sửng sốt một chút, nhanh chóng rút súng, nhưng thời gian cũng đã muộn màng, trong khoảng khắc đó, cậu đã cảm giác được viên đạn bắn vào ngực, vết phỏng mãnh liệt khiến hai mắt cậu tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Lần này thật sự chết chắc rồi..... trước khi ý thức biến mất, Lâu Triển Nhung thập phần tiếc nuối, sớm biết thế, cậu sẽ mặc chống đạn y.....

“Lại đây thăm Tiểu Ngải?” Hộ sĩ ở trong hành lang nhìn anh, cười hì hì cùng anh chào hỏi, lại dè dặt thấp tiếng nói, nói: “Đúng rồi, tầng này mới tiến vào một người xã hội đen, anh cẩn thận một chút chớ chọc đến bọn họ.”

“Hào, cảm ơn cô.” Lục Định Vũ nở nụ cười chất phác, hải dụ* trong tay trắng noãn cùng thân hình trắng kiện như sắt thép của anh không hề cân xứng, có một loại cảm giác buồn cười, làm cái miệng nhỏ nhắn của tiểu hộ sĩ cười không ngừng, nói: “Tiểu Ngải nếu có ý thức, sớm bị người làm cảm động đến khóc ròng.”

Anh có chút không được tự nhiên, giống như bị xem thấu tâm tư gì đó mà cuối đầu, thật cẩn thận cầm bó hoa, đẩy cửa phòng bệnh ra.

Một thanh niên dung mạo xinh đẹp tuyệt trần lẳng lặng nằm ở trên giường bệnh, hai mắt nhắm nghiền, mái tóc bóng loáng mềm mại dài tới gối, hô hấp nhẹ nhàng, thần thái an tường, làn da trắng gần như cùng một màu với da giường, khuôn mặt gầy giống như một thiên sứ đang say ngủ.

Lục Định Vũ đem hoa đặt ở đầu giường, đổi nước trong bình, sau đó ngồi ở bên giường, dùng ở gương mặt ngủ say của Tiểu Ngải, thấp giọng thở dài.

Bọn họ vốn không quen biết, hoặc là nói, cho tới bây giờ đối Tiểu Ngải mà nói, anh vẫn đang là một người xa lạ.

Hai năm trước, lúc Lục Định Vũ tan tằm về nhà, lái xe qua đầu một con phố, một thanh niên tóc dài đột nhiên từ con ngõ nhỏ lao tới, lấy tốc độ quyết chết hướng đầu xe anh đâm tới. Lục Định Vũ quá sợ hãi, nhanh chóng đạp phanh, nhưng vẫn chậm từng bước, thanh niên bị đánh bay sau đó nặng nề mà ngã trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

Lục Định Vũ sợ hãi, nhanh như điện chớp mà đem người đưa đến bệnh viện. Bác sĩ tuy rằng hết sức cứu giúp, nhưng trải qua mười mấy giờ giải phẫu, vẫn là bất đắc dĩ tuyên bố não người bị thương đã chết, trở thành người thực vật.

Tuy rằng thân thể cậu dần dần khôi phục, tim đập cùng hô hấp như trước, chính là linh hồn đã muốn chết, trở thành một khối thể xác vô tri. Không thể nói chuyện cũng không có thể động, lâm vào trầm miên vô biên vô hạn, chỉ có thể dựa vào dụng cụ vận chuyển để duy trì sinh mệnh.

Cậu có mang theo giấy chứng nhận tùy thân, Lục Định Vũ đã biết tên của hắn: Ngải Tĩnh Vân, học sinh tốt nghiệp đại học 21 tuổi. Đặt cùng giấy chứng nhận còn có một di thư được viết vội vàng, chỉ có vài chữ ít ỏi. Hình như là cảm tình bị suy sụp, bị từ chối mới có thể nhất thời luẩn quẩn trong lòng.

Lục Định Vũ vì cậu tiếc hận, thanh niên mới ra trường, phong nhã hào hoa, lại bởi vì nguyên nhân nhảm chán này mà tùy tiện đánh mất sinh mệnh. Dem người thân bạn hữu đều để qua sau đầu, hoàn toàn không để ý quan tâm người thân của cậu sẽ bị thương cỡ nào.

Chờ cậu tỉnh lại, mình nhất định sẽ hảo hảo mà mắng cậu một chút. Lục Định Vũ lật xem tư liệu bối cảnh đối phương, phát hiện Ngải Tĩnh Vân mất cha khi còn nhỏ, mẹ ngậm đắng nuốt cay mà đem cậu nuôi lớn, còn đem cậu đưa vào danh giáo đọc sách, giao cho một người bạn gái xinh đẹp lại thông minh, mắt thấy đã đại học tốt nghiệp, là lúc sắp triển khai đại kết hoạch báo đáp xã hội, người này lại để lại một di thư mặc danh kỳ diệu như vậy, bỏ mẹ cùng bạn gái, đi tự sát.

Đến nay hai năm sau, cậu cũng không có dấu hiệu sẽ tỉnh lại, tuy rằng não đã chết, nhưng Lục Định Vũ vẫn là cố chấp không từ bỏ. Cũng không phải bởi vì lái xe đụng vào cậu và trách nhiệm của anh, mà là một loại tín niệm chính anh cũng không rõ, làm cho anh có thể chịu đựng một chút mất mát, kiên trì chờ đợi.

Anh từng muốn đem mẹ Ngải Tĩnh Vân an trí ở viện dưỡng lão, lại bị cự tuyệt, Ngải thái thái kiên trì không chịu nhận giúp đỡ của anh, vẫn đang ở trong nhà trọ cũ kỹ rách nát kia, dựa vào một ít việc làm công nhỏ bé mà sống qua ngày. Lục Định Vũ đành phải thường gặp mặt thăm hỏi chúng, ngăn ngừa hai năm, bà lại giống như già đi hai mươi năm, thân hình lam lũ nhỏ gầy, thường thường tịch tịch ngồi ở bên cửa sổ lật xem một quyển sách cũ, cái loại bị thống không lời nào có thể diễn tả được này luôn làm cho Lục Định Vũ thổn thức không thôi, không biết lúc bà còn sống, còn có thể nhìn đứa con tỉnh lại hay không.

Ngải thái thái cũng không có trách cứ hắn, sau khi đọc di thư của đứa con, bà vẫn khắc chế bị thương của mình, biểu hiện lý trí mà nhận mệnh. Mà thái độ ảm đạm của bà so với gì nguyên rửa chất vẫn khiến trách đều càng làm cho Lục Định Vũ thêm áy náy, vì thế anh thăm hạ quyết tâm, vô luận Ngải Tĩnh Vân có thể hay không tỉnh lại, anh vẫn sẽ cố chiếu bà cả đời.

TBD: hảo nam nhân! Tiểu Nhung người thật tốt số mà.

Lục Định Vũ có công ty của mình, thân thể giàu có, vì thế Ngải Tĩnh Vân mới có thể một năm rồi lại một năm nằm trong bệnh viện với số phí chữa bệnh xé rách. Anh tuy rằng thường trưng ra khuôn mặt uy nghiêm không dễ tiếp cận, nhưng tâm địa coi như thiện lương, lời hứa đáng giá nghìn vàng, cho dù không thân cũng chẳng quen, cũng sẽ cố gắng tận lực duy trì sinh mệnh cho Ngải Tĩnh Vân.

Chỉ hy vọng cậu tỉnh lại.

Thường thường anh đều tới thăm người bệnh, kiên trì hai năm, bền lòng vững dạ. Trong bệnh viện này từ viện trưởng đến nhân viên tạp vụ đều quen anh, cũng đều vì chấp nhất của anh mà cảm động.

Lục Định Vũ hái một cành hải dụ, nhẹ nhàng đặt ở gối Ngải Tĩnh Vân. Hy vọng hương thơm của đoá hoa có thể cho cảnh trong giấc mơ vô tận của cậu gia tăng một tia an ủi, làm cho cậu không cần đang ngủ cũng

chịu được những người tuyệt vọng cùng tịch mịch của người trần thế.

Thời điểm lúc đầu, còn có không ít bạn học lại đây thăm, Lục Định Vũ luôn lảng lảng ở bên cửa sổ đợi, giống một phong cảnh không quan trọng, không khiến người chú ý, nhìn thấy bọn họ vây quanh ở trước giường Ngải Tĩnh Vân, đem hoa tươi đặt đầy phòng bệnh. Thông qua bọn họ nói chuyện với nhau, anh phát hiện nhân duyên Ngải Tĩnh Vân rất tốt, từ thầy đến bạn học, cùng với học đệ học muội, cơ hồ không có ai không thích cậu, cũng vì gặp được cậu mà thở dài không thôi.

Nhưng là mỗi người đều có cuộc sống của mình, dần dần, hoa thiếu, người cũng ít, phòng bệnh càng ngày càng lạnh thanh, rốt cục chỉ còn lại có một mình anh, không rời không tức mà làm bạn ở bên người cậu.

Lục Định Vũ ôn nhu địa nhìn thấy cậu, giống y như thường lui tới, cầm một bàn tay cậu, thấp giọng bồi cậu cùng nói chuyện.

Lúc bọn họ xuất hiện cùng nhau cơ hồ là số không, đối với quá khứ của Ngải Tĩnh Vân anh chưa hiểu rõ hết, vì thế nói hết nội dung, cũng chỉ có thể bàn tới một chút việc vặt trong cuộc sống của mình.

“Hôm nay cùng người thuê nhà ăn cơm, ta chỉ uống một chén nhỏ rượu, lái xe hoàn toàn không thành vấn đề..... Tuyết ngừng, qua năm chính là mùa xuân. Nhà mới của ta thường bố trí một căn phòng để trồng hoa, hoa nở thật sự rất đẹp, người nhất định sẽ thích..... Ngày hôm qua tăng ca làm thêm đến khuya, rõ ràng ở công ty ngủ, hôm nay sáng sớm thiếu chút nữa ngủ quên.....”

Thanh âm của anh hết sức ôn nhu, chuyên chú dừng ở Ngải Tĩnh Vân, thấp giọng nức nở.

Kỳ thật, quan hệ của bọn họ không gần giống như người chiếu cố và người được chiếu cố.

Không biết khi nào, thiên sứ ngủ say Lục Định Vũ đã trở thành chỗ dựa tinh thần không thể thiếu, địa vị ở trong lòng anh càng ngày càng nặng. Có phiền não gì đều sẽ hướng cậu thổ lộ, cho dù không thể được đáp lại, anh cũng một sương tình nguyện tin tưởng ngôn ngữ có thể làm cho linh hồn sinh ra cộng hưởng lẫn nhau. Trong gian phòng bệnh, hẳn có thể tạm thời quên trần thế ồn ào náo động bên ngoài, bộc lộ tâm sự, đạt được sự yên lặng của tâm linh.

Hắn thương tiếc địa nhẹ nhàng vuốt ve ngón tay tinh tế hơi lạnh của đối phương, sự miễn mộ lộ ra giữa đôi mắt đen mà ngay cả anh cũng không biết, ánh mặt trời xuyên thấu qua song cửa bằng thủy tinh, mang theo ấm áp chiếu vào người hai người.

Tuy rằng ăn một viên viên đạn, cậu lại hoàn toàn không cảm thấy đau, trước mắt một mảnh sương trắng mê mang, cái gì cũng nhìn không thấy. Thân thể giống như bị đặt ở một góc chật hẹp, không nơi quay về, như có một thứ gì đó không biết vì sao lại đem cậu đẩy ra, muốn đem cậu từ trong cái khe hở không gian chật chội bài trừ.

Lâu Triển Nhung muốn chửi ầm lên, lại phát không ra thanh âm nào, cậu có chút bối rối, luống cuống tay chân ngăn cản, mà lực lượng áp chế phía sau lại càng lúc càng lớn. Rốt cục, hắn chống đỡ không được,

giống như cây kem đánh răng mềm quèo, nhắm mắt lại, phút chốc bay đi ra ngoài.

Thân thể phiêu phiêu, giống trang giấy đã bị xé, bị gió thổi trúng bay phiêu lãng, Lâu Triển Nhung lại mở mắt ra, phát hiện mặt trên là đèn mổ phòng giải phẫu, cúi đầu vừa thấy, người nằm ở trên giường giải phẫu nhìn thực quen mắt, khuôn mặt kia cùng với khuôn mặt mỗi ngày hắn soi trong gương giống y như đúc.

Chẳng lẽ linh hồn của mình đã bay ra? Lâu Triển Nhung phát ra một tiếng kêu sợ hãi không tiếng động, cố gắng muốn quay về thân thể, đuổi đi cái “Tà ác lực lượng” đem giang sơn của mình đoạt lại. Nhưng ra dễ vào khó, cậu vượt nanh múa vuốt đem mọi chiêu chiến thuật, vẫn là khinh phiêu phiêu dán trên đèn mổ, khoảng cách với thân thể như cách mấy trăm năm ánh sáng, giống như nhìn lên bầu trời đêm đầy sao, xa vời không thể vớt tới.

Sống chết trước mắt còn có thể nghĩ đến cái loại so sánh chẳng ra gì này, Lâu Triển Nhung phải nhờ chỉ số thông minh của mình, cậu đi đến bên cạnh đèn mổ, muốn bỏ nhào vào người bác sĩ mổ chính, sau đó theo cánh tay cậu tiếp cận thân thể, không nghĩ tới cậu không té xuống, không chỉ có không có rơi xuống Bác sĩ trên người, ngược lại giống bị cái gì đó hút ra, trực tiếp bị đánh lên trần nhà.

Bên trong âm u, tựa hồ có thứ cái gì đó cố gắng ngăn chặn cậu quay về thân thể, Lâu Triển Nhung có chút sợ hãi, nhưng càng nhiều chính là tức giận —— chết thì chết đi, cố tình cho cậu hy vọng sống, tới tới lui lui vui đùa cậu như vậy, hỗn đản!

Cùng lắm thì mười tám năm sau lại là một hảo hán, muốn chết sẽ chết đi một cách khoái hoạt, cậu cũng không muốn dính lên trần nhà biến thành một phước linh*.

__phước linh: linh hồn bị bó buộc

Lâu Triển Nhung mọi nơi nhìn xung quanh, không phát hiện ngư đầu mã diện hắc bạch vô thường hoặc là đồ vật lưng dài hai cánh, làm cho cậu đối với việc mình sống hay chết sinh ra hoài nghi. Cậu điều chỉnh tư thế, dán tại trần nhà cúi đầu xuống xem, quan sát cảnh tượng Bác sĩ ở trên người cậu động đao —— không thể không nói, còn kích động dã man.

Tốt xấu cũng là đã trải qua mưa bom bão đạn trên giang hồ. Bất quá, cho dù cậu uy phong bát diện, khí thế lẫm nhẫm, hiện tại toàn thân gây tê, giống trẻ con nhu nhược nằm ở nơi đó để người đùa nghịch, tổ chất tâm lý dù có kiên cường như thế nào, cũng sẽ sinh ra loại cảm giác cả người không thoải mái.

Đầu đạn thành công lấy ra, Lâu Triển Nhung cũng không muốn lại nhìn, tiếp tục hao tổn tâm trí, trầm tư suy nghĩ làm sao trở lại cơ thể cậu. Đúng lúc này, một mùi hoa nhẹ nhàng thần nhiên nay đến.

Ở trong căn phòng tràn ngập nước thuốc, chút hương khí này như trời cao ban phúc, câu dẫn cậu hướng theo làn hương kia bay đến.

Thân thể lại bắt đầu thay đổi nhẹ nhàng, lười biếng nhẹ nhàng đứng lên, một trận gió nhẹ tiến vào từ cửa thông gió, rồi lại tiến vào trung ương điều hòa.

Lâu Triển Nhung rõ ràng buông tha cho giấy dựa —— dù sao cũng không có công dụng gì —— thả lỏng tứ chi, bị tức bị mang theo xuyên qua đường ống dẫn, trong bóng đêm bay nhanh qua. Không biết qua bao lâu, đột nhiên trước mắt sáng ngời, cậu nương theo đầu gió bị thổi qua.

Còn không có tới kịp thấy rõ vị trí hoàn cảnh, chỉ cảm thấy thân thể trầm xuống, nhanh chóng ngằm trụ. Một trận choáng váng, cái loại cảm giác phiêu phiêu vô lực cũng không còn, thay vào đó lại là loại cảm giác vô lực của tứ chi nặng chịch. Thân thể như là bị rút ruột, ngay cả nâng lên mí mắt đều khó khăn.

Đầu rất đau, cái lỗ tai ông ông tác hưởng, mùi hoa càng thêm nồng đậm. Lâu Triển Nhung cố gắng nân gương mặt, híp mắt nhìn trần nhà trắng noãn cùng vách tường —— nguyên lai cậu còn ở trong bệnh viện.

Tình huống u tai dần dần yếu bớt, cậu thậm chí có thể nghe được bên cạnh có người ở ả nhai lẩm bẩm nói không để yên ——

“Đúng rồi, ta ngày hôm qua mơ thấy người..... Ta mơ thấy mang người đi bờ biển chơi, lại nói tiếp cũng rất vui, chúng ta kỳ thật còn chưa tính là quen biết..... Bất quá ở chung hai năm, nếu người mở to mắt nhìn ta, không biết có sinh ra loại cảm giác nhất kiến như cố không.....”

Hắn đang nói cái gì? Ngự Phong Đường làm sao bị cái tên không nên thân này trà trộn vào? Lâu Triển Nhung nghe được đầu đầy hỏa, hô hấp thoáng dồn dập chút. Mà người bên cạnh vẫn còn chìm đắm trong mơ tưởng của mình, không có phát hiện biến hóa rất nhỏ này.

“Ta không biết ý trung nhân của người là ai..... Nhưng là..... Nàng thật sự đáng giá để người phí hoài bản thân mình như thế không? Nếu..... Nếu đổi lại ta..... Nhất định sẽ hảo hảo mà quý trọng người..... Không cho người chịu một chút thương tổn.....”

_TBD: có người lại ăn dưa bở... cái này gọi là trung khuyến công gương mẫu.

Mẹ kiếp, tiểu tử này dám dĩ hạ phạm thượng? Lâu Triển Nhung sử xuất khí lực toàn thân đíc mở to mắt, môi hấp động, âm thanh như muối phun ra bốn chữ: “Cổn mẹ người.....”

Người con trai này thật lạ mắt, khẳng định không phải người Ngự Phong Đường, cho nên hoàn toàn không có bị quở trách của cậu hù dọa, ngược lại giống trung cuối cùng giống như địa kinh hỉ nảy ra, cầm lấy bờ vai của hắn hét lớn kêu to, kích động đắc không thể tự giữ. Lâu Triển Nhung theo bản năng muốn đánh anh, chính là tay vẫn không có chút lực, cậu liền lại ngắt đi.

Thiên sứ của anh, người đã bị phán trở thành người thực vật, mê man suốt hai năm, lại tỉnh dậy một cách kỳ diệu. Việc này như thế nào lại không khiến anh mừng rỡ như điên?

Tiếng hô trung khí mười phần vang vọng hành lang, Bác sĩ chủ trì nhanh chóng chạy tới, ngay cả viện trưởng cũng kinh động. Đều vọt tới phòng bệnh 442, giúp người đang nằm trên giường kiểm tra thân thể toàn vẹn.

Lâu Triển Nhung lại bị gây sức ép tỉnh, nhưng là bởi vì mới vừa rồi đột nhiên cố gắng dùng sức nói, cổ họng cậu giờ đây nóng như lửa thiêu, đau nói không ra lời, cũng vô pháp khiến người tạp vụ câm miệng dứt đi. Thân thể một chút khí lực cũng không có, đành phải nhắm mắt lại nghỉ ngơi, cam chịu mặc cho số phận.

Dù sao chức trách của bọn họ là cứu người, khẳng định sẽ không đem sẽ không đem mình đang còn sống mà kéo tới nhà xác đâu.

Hộ sĩ dùng miếng bông gòn thấm nước, lau bờ môi của cậu. Chút lỏng mát rượu tiến yết hầu, Lâu Triển Nhung thư thái một ít, uống một ít nước, cậu lại mở to mắt, phát hiện trừ các hộ lý, trong phòng bệnh này chỉ còn mình nam nhân cao lớn xa lạ kia —— chính là vị nhân huynh mới vừa rồi kêu sơn diêu địa chấn* kia.

Sơn diêu địa chấn: núi đông đất run.

Thủ hạ của cậu đâu? Các huynh đệ đâu? Vì cái gì còn chưa thấy bóng dáng bọn họ? Chỉ có một tên căn bản không biết là ai này ở trong này?

Chẳng lẽ bị ăn một viên đạn khiến cho bọn họ làm phản tập thể? Lâu Triển Nhung vừa sợ vừa giận, cố gắng làm chính mình tỉnh táo lại, cậu híp mắt, ánh mắt sắc bén đảo qua Lục Định Vũ. Quan sát một lát, phát hiện nam nhân này tuy rằng diện mạo tục tũn, nhưng không có cái loại tà khí đặc trưng của hắc đạo, trên cơ bản có thể xác định đây là một thường dân, cùng Ngự Phong Đường cực kỳ khác.

Vì cái gì thủ hạ của cậu không ở đây, nơi này chỉ có một người xa lạ? Bang quy tôn tử đã thay đổi sao? Lâu Triển Nhung hít sâu một hơi, mọi nơi tìm kiếm thân ảnh Lâu Duật Đường, cho dù tất cả mọi người làm phản, thúc thúc cũng sẽ không phản bội hắn.

Làm hắn uể oải chính là, ngay cả một cọng tóc của Lâu Duật Đường cũng không phát hiện, Lâu Triển Nhung sinh ra hoảng sợ, thậm chí chẳng lẽ thúc thúc đã gặp độc thủ?

Tuy rằng vừa mới tỉnh lại, sắc mặt tê liệt còn chưa hiện rõ trạng thái, Lục Định Vũ lại chú ý tới ánh mắt lo lắng của cậu, vì thế anh cúi xuống người đến, đem lỗ tai để sát vào bờ môi của hắn, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Ngải, người đừng vội, có chuyện gì chậm rãi nói.....”

Người kêu ai? Ai là Tiểu Ngải? Loại ngữ khí dễ dàng con nít này làm tính tình nóng nảy của ngân ưng vô cùng khó chịu, Lâu Triển Nhung chịu đựng yết hầu đau đớn, ách thanh rên rỉ: “cút ra xa một chút..... Cho ta.....”

Lục Định Vũ sững sốt một chút, lại tưởng mình đã nghe sai lầm, anh cho đối phương một cái tươi cười trấn an, vỗ nhẹ khuôn mặt cậu hồng nói: “Không có việc gì, tất cả mọi người ở quan tâm người, đừng sợ, ngoan.”

TBD: oa ôn nhu quá __

Ngoan người cái đầu! Nếu không phải không có khí lực, Lâu Triễn Nhung khẳng định sẽ mắng đến nước miếng phun đầy mặt anh, sống hai mươi sáu năm, còn không có người dám dùng loại thái độ này nói chuyện với cậu!

Người thực vật khôi phục ý thức, ở y học giới là hiện tượng cực kỳ ngẫu nhiên đấy, “Ngải Tĩnh Vân” nằm hai năm sau đó lại thức tỉnh, khiến cho cả tòa bệnh viện đều sôi trào, Bác sĩ hộ sĩ lại thăm nổi liền không dứt. Lâu Triễn Nhung cảm thấy được mình như thành gấu mèo trong bách thú, bị người vây xem đến ngay cả khí lực tức giận cũng không có, nhắm mắt lại, mắt không thấy tâm không phiền.

Chuẩn đoán kỹ lưỡng xong, xác định thân thể cậu cơ năng hoàn hảo, chỉ cần kiên nhẫn điều dưỡng là có thể khôi phục bình thường. Lục Định Vũ nghe xong mừng rỡ, nam nhân khôi ngô vẻ mặt lạnh lùng lại cảm động đến rơi nước mắt, làm cho Lâu Triễn Nhung vẫn đang ngồi phịch ở trên giường bệnh không thể cử động không hiểu ra sao, lại bắt đầu miên man suy nghĩ.

Không phải là chỉ trúng một viên đạn thôi sao? Đại nạn không chết tất có hạnh phúc cuối đời, theo lý thuyết viên đạn đã lấy ra, con mãnh cầm ương ngạnh cậu sẽ rất nhanh khôi phục năng lực, và rất nhanh có thể xuống giường xuất viện mới đúng. Nhưng bây giờ cậu vẫn còn nằm ở trương trên giường bệnh chết tiệt, mỗi ngày, chỉ có thể ăn vào thức ăn sền sệt không biết chứa cái gì, còn thập phần sỉ nhục để người ta một muỗng ụy đến miệng, ụy cậu chỉ cảm thấy tiền đồ không ánh sáng, những cái vui trên đời đều vô bổ.

Mỗi ngày khoảng 9 giờ kém 5 Lục Định Vũ lại đến hầu hạ cậu, so với giờ xe lửa còn chuẩn xác hơn. Hơn nữa còn biểu hiện ra một loại tinh thần kỳ sĩ “Trời có sập xuống có ta gánh, cho dù chết cũng sẽ dùng thi thể che dấu người”, khiến Lâu Triễn Nhung kinh ngạc rất nhiều, lại thêm vài phần cảm giác buồn nôn ghê tởm.

Cậu khẳng định nam nhân này nhất định là từ khoa thần kinh chạy tới, đứt một sợi dây thần kinh mới có thể như thế này. Lâu Triễn Nhung đã biết tên cùng chức nghiệp của anh, bắt quá trên cơ bản nghe qua liền quần, không đem vai diễn này đặt ở trong lòng. Hai người hằng ngày nói chuyện với nhau với số từ ít ỏi, bởi vì là yết hầu cậu vẫn không thoải mái, đại bộ phận thời gian đều là nghe đối phương lải nhải, Lâu Triễn Nhung đáp lại chỉ có những từ không kiên nhẫn như “Cổn”, “Câm miệng” cùng “Hỗn đản” mà thôi.

TBD: tội nghiệp, nam nhân tốt thế là bị đổ oan là thần kinh.

Không nghĩ tới người có gương mặt thiên sứ, tính tình lại táo bạo như thế, Lục Định Vũ có chút ngoài ý muốn. Bất quá vẫn giữa ý nghĩ đó trong lòng, vì anh thực sự vui mừng mà thấy sinh mệnh này có biểu hiện kiên cường.

Thăng đến ngày thứ tư, tay Lâu Triễn Nhung mới có thể nâng lên được một chút, Lục Định Vũ kiên trì không ngừng trợ giúp cậu mát xa cơ thể, hoạt động các đốt ngón tay. Lâu Triễn Nhung Nằm ở trên giường cũng thập phần nóng vội, lại lo lắng cho Lâu Duật Đường, lại nhớ chuyện trong bang, tổng nghĩ nhanh chóng khôi phục, chính là lòng có mà lực không đủ. Sau khi vô số lần cậu thử rời giường mà thất bại, sự tức giận của Lâu Triễn Nhung đã đạt tới đỉnh cao, hữu khí vô lực địa quát: “Người là ai? Ít ở đây chướng mắt! Đem Lâu Duật Đường đến cho ta, sống phải thấy người, chết phải thấy xác!”

“Lâu Duật Đường là ai?” Lục Định Vũ đã quen với tính tình cậu, còn lấy ra PDA*, nghiêm trang ghi chép,

nói: “Nói cho ta biết phương thức liên hệ hần, ta sẽ tận lực tìm hần.”

PDA: sổ ghi chép?

“Thức thức của.” Khẩu khí Lâu Triển Nhung mệt mỏi hu, hảo tâm nhắc nhở: “Người vẫn là nhanh về phòng bệnh của mình đi thôi, không nên đi ra nơi nơi chạy.”

Trừ bỏ mắng chửi người, ngôn ngữ bình thường của cậu hơn phân nửa anh nghe không hiểu. Lục Định Vũ theo thường lệ hoài nghi một chút năng lực lý giải của mình, mày rậm nhừ lại, chần chờ một lát nói: “Nhưng là..... Ta đã tra các mối quan hệ của người, người không có thức thức a! Hơn nữa..... Ta đã đem tin người tỉnh lại báo lệnh đường, nàng rất nhanh sẽ gặp người, người vì cái gì vẫn cự nhĩ bất kiến* ni?”

_cự nhĩ bất kiến: không hũu a~

“Gặp cái gì mà gặp? Người có thể thông linh? Ta mẹ sớm đã chết!” Lâu Triển Nhung tức giận trách mắng, “Khăng định là súc sinh nào ở giả danh lừa bịp, dám lừa trên đầu lão tử, thật sự là tự tìm tử lộ.”

“Tĩnh Vân?” Lục Định Vũ bị sát khí mới vừa lóe ra rồi tắt đi của cậu dọa sợ, lo lắng nhìn cậu, một bàn tay ấn bờ vai của cậu, hỏi: “Người làm sao vậy? Giống như..... Giống như thay đổi thành một người khác..... Chẳng lẽ là quỷ trên thân?”

“Muốn ta nói mấy lần người mới hiểu được, người thần kinh này!” Lâu Triển Nhung dở khóc dở cười, “Lão tử là Lâu Triển Nhung lão đại Ngự Phong Đường đường, nhớ không, ngu ngốc?”

Lục Định Vũ bị cậu mắng không còn cách nào khác, lấy giấy chứng minh đưa cho cậu, bất đắc dĩ hỏi: “Không biết sao?”

“Ngải Tĩnh Vân.” Cậu đọc cái tên ghi trên thẻ, cười nhạo nói: “Bộ dạng khá tốt, bắt quá liên quan gì đến chuyện của ta?”

Lục Định Vũ mặt không chút thay đổi đi vào toilet, đem gương gỡ xuống phóng tới trước mặt cậu, còn tốt bụng đem giấy chứng minh giơ lên bên cạnh hai má cậu để tiện so sánh.

Lâu Triển Nhung nhìn thấy gương mặt trong gương, cười không nổi, cậu trừng mắt lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Trông mắt giống có bệnh mà nhìn qua nhìn lại, gian nan địa chuyển động, nhìn xem gương mặt người trong gương lại nhìn qua chứng minh thư, Lâu Triển Nhung sợ ngây người.

“Người có khỏe không?” Trầm mặc hồi lâu lúc sau, Lục Định Vũ lo lắng hỏi. Lâu Triển Nhung từ trạng thái đại ra thanh tỉnh, nâng lên mí mắt xem hần, lập tức phát ra một tiếng kêu thê lương.

2. Chương 2

Một tiếng tru này đưa tới không ít sự chú ý của các bác sĩ lẫn hộ sĩ đi ngang qua, thậm chí có mấy người nha của bệnh nhân cũng tò mò tham xem náo nhiệt. Đều tò mò thùy mỹ nhân của bọn họ thật vất vả tỉnh lại, đừng phải chuyện gì mới kêu đặc thảm tuyệt nhân gian như vậy.

Lục Định Vũ cũng bị tiếng kêu quái gở thành linh của cậu dọa sợ, đối mặt ánh mắt nghi hoặc của mọi người, thái dương anh chảy ra vài giọt mồ hôi, trong lòng bối rối, thế nhưng nếu dùng lí do bại não “Cậu nhìn thấy một con con gián” để lừa cho qua, lại dẫn đến hộ sĩ tiểu thư bất mãn ——

“Trong bệnh viện nào có con gián?”, “Thành thật khai báo, có phải người khi dễ người ta hay không?”, “Không cần đối người bệnh không có năng lực phản kháng xuống tay!”, “Nhân lúc cháy nhà mà đi hỏi của là hành vi đáng xấu hổ nha!”

Bên này tiếng huyền não thành một đoàn, Lục Định Vũ lại không am hiểu cách ứng xử với phái nữ. Trong lúc nhất thời xấu hổ muốn chết, tay chân cũng không biết hướng chỗ nào, khuôn mặt màu đồng cổ biến thành màu cà, nói năng lộn xộn mà giải thích: “Ta không có..... Ta không phải loại người như vậy.....”

“Phiền muốn chết! Đều cút ra ngoài cho ta!”

Trên giường, Lâu Triển Nhung đột nhiên phát ra một tiếng rống. Cậu vốn gặp đả kích, đầu loạn muốn chết, đám người này còn ở trong phòng bệnh nháo loạn không để yên, phiền cậu đến tức cả một bụng, dùng ánh mắt hung hăng giết người đích mà trừng mắt bọn họ.

Trong phòng thoáng chốc lặng ngắt như tờ, mọi người bị vẻ mặt sát khí này của mỹ nhân dọa sợ, lui cổ nói đuôi nhau mà ra, trong phòng bệnh lại chỉ còn lại có hai người bọn họ.

Lâu Triển Nhung dồn dập mà thở hào hển, hao hết khí lực muốn ngồi dậy đến. Thế nhưng khối thân thể gầy yếu này cũng không chiều theo ý muốn của cậu, một chết khiếp vẫn là không thể động dậy, cậu trừng mắt nhìn Lục Định Vũ ngốc đứng ở một bên liếc mắt một cái, mệnh lệnh nói: “Người lại đây.”

Lục Định Vũ ngoan ngoãn đi qua, y theo chỉ thị cậu đem đỡ cậu phù ngồi dậy, Lâu Triển Nhung còn nói: “Đem chăn đơn xốc lên, cởi bỏ quần áo của ta.”

Lục Định Vũ không dám chậm trễ, xốc lên chăn đơn, vừa đem bệnh phục từng từng khoa khoa của cậu cởi bỏ. Lâu Triển Nhung làm đủ mọi kiến thiết tâm lý, bắt buộc mình không ngắt đi, cậu thùy hạ mí mắt, hướng thân thể nhìn lại.

Trước ngực một mảnh trơn nhẵn, không có gì miệng vết thương, làm cho cậu xác định mình không phải bị người dùng thuật dịch dung hoá trang cao siêu, này thật sự không phải thân thể hắn.

Nhỏ gầy trắng sáng, xương sườn rõ ràng có thể đếm được, thất lưng nhỏ nhắn chỉ một cái cánh tay có thể bao trọn, nhưng lại tê liệt. Lâu Triển Nhung mắng một câu, nghĩ thầm còn không bằng bị Diêm Vương gia thu, cố tình cho cậu mang thể xác yếu đuối như vậy, cùng Diệp Hân An kia có một bộ đức hạnh, gió thổi qua gục.

Lâu Triển Nhung tuyệt vọng nhắm mắt lại, quả thực nhìn không được. Thân thể tiểu bạch cáp như thế nào có thể thể hiện được tâm của hùng ưng? Hơn nữa điểm chết người chính là, cậu cho dù khôi phục khỏe mạnh, lại nên lấy loại bộ mặt nào đến thống lĩnh bang phái?

Lão thiên gia, người đùa giỡn lão tử như thế không khỏi quá độc ác!

“Cái kia.....” Lục Định Vũ tiếc hận nhìn một thân tro xương của cậu, an ủi nói: “Chỉ cần hảo hảo phục kiện, điều dưỡng một đoạn thời gian sẽ tốt lên.....”

Chuyện không liên quan mình cái tên này lại đi nói mát!

Lâu Triển Nhung dùng ánh mắt ghen tị đến đỏ lên trừng mắt đối phương, ánh mắt đảo qua gương mặt hào phóng góc cạnh rõ ràng của anh cùng dáng người vĩ ngạn cường tráng, lại nhìn đến thân thể suy yếu giống như bạch trảm kê* của mình, nhin không được sinh ra bị phần, suýt nữa anh hùng lệ muốn rớt xuống.

_bạch trảm kê: 1 món ăn làm từ gà.

Nam nhi hữu lệ bất khinh đạn*, Lâu Triển Nhung nháy ánh mắt, nước mắt ghen quay về ở trong hốc mắt chuyển động, chỉ có đàn bà cùng nam nhân ẻo lả mới có thể đựng một chút liềm khóc. Cậu tuy rằng hạ mình nhân nhượng, chiếm giữa cái xác chết bầm một trăm lần cũng không muốn dùng này, cũng không đại biểu tính cách cũng trở nên yếu đuối vô năng.

_Nam nhi hữu lệ bất kinh đạn: nước mắt nam nhi không dễ rơi

“Đem gương lấy lại đây.” Lâu Triển Nhung khàn giọng ra lệnh, nếu tình hình đã như thế, tạm thời hảo hảo nhìn bộ dáng này một cái.

Lục Định Vũ đưa gương đặt tới trước mặt cậu, Lâu Triển Nhung thở dài, hứng thú suy yếu mà nhìn khuôn mặt trong gương.

Một cái tiểu nam nhân xinh đẹp, khuyết thiếu khí khái giống đực. Ngũ quan xinh đẹp tuyệt trần, mình thấy còn yêu thích, khuôn mặt tuần tú bạch tích, tóc mềm mượt tối đen dài chấm vai, ánh mắt trong suốt như loại nai con cùng Diệp Hân An kia giống nhau. Vừa thấy đã biết thuộc loại sản phẩm loại ba* vô quyết đoán nhất ganvô dã tâm.

_sp loại ba: hàng kém chất lượng.

Chẳng lẽ là cậu làm nhiều chuyện xấu, lên trời mới khiển trách? Đời này cậu ghét nhất loại nam nhân nhu nhược, cứ một mực gặp phải toàn là loại mặt hàng này!

“Tĩnh Vân? Người không sao chứ?” Lục Định Vũ đem gương treo trở về, vắn khăn lông ướt đến lau mồ hôi lạnh trên thái dương cậu, thân thiết hỏi: “Người là không phải bị kích thích gì chứ? Nói cho ta biết đi, ta sẽ hết sức giúp người.”

Cậu đã bị kích thích thê thảm, hơn nữa ngoại trừ tên chương mắt này thì cậu họa vô đơn chí, nhìn không ra còn có thể có phong độ hay công dụng gì.

Lâu Triển Nhung tức giận hừ một tiếng, hỏi: “Người cùng Ngải Tĩnh Vân là quan hệ gì? Không phải là một chân chứ?” Hắn cũng không muốn thân thể của một tên GAY!

“Người nói bậy bạ gì đó?” Lục Định Vũ lộ ra vẻ mặt đỏ ửng, “Người vì tình mà khốn khổ vọt ra đường cái tự sát, bị xe ta đụng vào, sau đó ở bệnh viện nằm hai năm, lúc này mới tỉnh lại. Người..... Đem chuyện trước kia đều đã quên sao?”

Cậu đương nhiên không quên, năm tháng ở trên cao chót vót hô phong hoán vũ kia. Chẳng qua nhận thức của hai người không giống nhau, cố gắng khai thông khó tránh khỏi ông nói gà bà nói vịt, hiện tại cậu đã biết Lục Định Vũ không phải là người bệnh tâm thần, mà bản thân mình mới là người có vấn đề.

“Nói như vậy, người chính là cái người qua đường giấp kiềm coi tiền như rác?” Lâu Triển Nhung nghiêng ngẫm nhìn anh, trào phúng nói: “Chiều cổ một người xa lạ không thân chẳng quen suốt hai năm, cũng thật cao thượng a, chẳng lẽ người sẽ không có ý nghĩ không an phận nào?”

“Cái gì?” Lục Định Vũ ngơ ngác mà nhìn cậu, nhất thời không phản ứng kịp ý của cậu, Lâu Triển Nhung thẳng thắn làm rõ: “Người không có hứng thú gian thi đi?”

“Người, người như thế nào lại nói như vậy!?” Lục Định Vũ mặt đến mức đỏ bừng, thấp giọng trách mắng: “Không cần đem người khác nghĩ đề tiện như vậy!”

Thật sự là người thành thật quy củ, Lâu Triển Nhung bị đùa nỡ nộ cười. Lại nhìn khuôn mặt kia của đối phương thật cũng không cảm thấy được chương mắt lắm, cậu kéo dài thanh âm, lười biếng nói: “Ta chính là loại tính tình này, khó chịu liền cút a.”

Lục Định Vũ không cút, nén giận tiếp tục lâu mặt cho cậu, nói: “Người khẳng định là đầu bị đụng hỏng, ta đáp ứng đã lệnh đường hội chiều cổ người cả đời, Tĩnh Vân.”

Lâu Triển Nhung chống lại hấn đôi mắt tình chân ý thiết của anh, thu lại tươi cười, do dự một chút nói: “Lúc chỉ có hai chúng ta, người tốt nhất xưng hô ta là Lâu Triển Nhung.”

Đối người xa lạ để lộ thân phận là một việc rất nguy hiểm, đặc biệt hiện tại cậu tay trái gà không chặt, tùy

tiện một a miêu a cầu đều có thể tiến cậu vào chỗ chết. Bất quá Lâu Triễn Nhung tin tưởng tên hàm hậu lại chính trực này tuyệt đối không hãm hại chính mình, còn có thể mặc cậu sai sử, cho nên thẳng thắn phóng khoáng, coi như thu cái lâu la cũng tốt.

Khăn mặt trong tay Lục Định Vũ rơi trên mặt cậu, cả người ngây ngẩn. Thẳng đến khi Lâu Triễn Nhung mắng ra tiếng, anh mới như ở trong mộng tỉnh giấc, đem khăn mặt cầm lên, vẻ mặt có biểu tình như bị trúng phân chim, gian nan địa nói: “Ngươi là nghiêm túc sao?”

“Vô nghĩa.” Lâu Triễn Nhung liếc ngang anh một cái, nói: “Ngày đó ta đánh nhau, trúng một đạn, lúc đưa vào bệnh viện đã hôn mê, vốn nghĩ chết chắc rồi. Kết quả âm kém dương sai, không biết như thế nào hoàn hồn vào khối thân thể này.”

“Hoàn..... Hồn?” Lục Định Vũ cứng họng, đối loại chuyện thần quái siêu tự nhiên thật là khó có thể chấp nhận. Theo bản năng vươn tay sờ trán cậu, Lâu Triễn Nhung cười nhạo một tiếng, nói: “Nhận rõ sự thật đi, ngốc tiểu tử, ta cũng không phải là Ngải Tĩnh Vân mà ngươi tâm tâm niệm niệm, người này tám phần sớm chết, mới có thể đem hồn của ta hít vào.”

“Không..... Điều đó không có khả năng.....” Khăn mặt của Lục Định Vũ rơi tay rơi trên mặt đất, thất hồn lạc phách, bổ nhào lại nâng mặt cậu, kêu lên: “Rõ ràng chính là Tĩnh Vân! Thật sự giả không được!”

Trong đầu người này toàn là óc heo sao? Lâu Triễn Nhung không hồn giận mà trừng mắt anh, hỏi: “Ngươi quen Ngải Tĩnh Vân? Tính tình hần như thế này à?”

Một câu khiến Lục Định Vũ phải tra xét, đúng vậy, anh quả thật “Quen biết” Ngải Tĩnh Vân, nhưng chưa từng hiểu biết hần*. Anh sở quen thuộc cũng chỉ là khối thể xác này mà thôi, xinh đẹp, an tường, một thiên sứ ngủ say vĩnh viễn sẽ không đáp lại anh.

TBD: bắt đầu từ lúc này xưng hô hơi loạn goy @@ cho nên Tĩnh Vân cũ sẽ là hần, còn LD vẫn là cậu.

Về phần tính cách, anh hoàn toàn không biết gì cả, đối với Ngải Tĩnh Vân mà nói, anh vẫn như cũ là người hoàn toàn xa lạ.

“Kia, vậy ngươi có không rời đi thân thể hần? Cứu chiếm thước sào như vậy..... Không tốt lắm đâu?” Lục Định Vũ ngũ vị tạp trần nhìn thấy cậu, có một loại cảm giác mâu thuẫn vừa chờ mong lại sợ bị thương tổn. Lâu Triễn Nhung khinh thường từ trong lỗ mũi hừ ra một câu: “Ngươi cho ta hiềm lạ khối thân thể này? Yên tâm, chờ ta tìm được thân thể của chính mình, cam đoan bắt nó còn nguyên vẹn trả lại cho ngươi, đến lúc đó ngươi nghĩ muốn gian muốn lộng đều tùy tiện.”

“Khụ khụ!” Lục Định Vũ bị lời cậu nói làm sặc, vô lực vì mình biện giải: “Ta thật sự không phải loại người như vậy, ngươi như thế nào.....”

“Được rồi.” Lâu Triễn Nhung đánh gãy lời anh, nói: “Tóm lại hiện tại ta còn muốn mượn một chút, ngươi hảo hảo hầu hạ, trạng huống hiện tại của ta không thể tự bảo vệ mình, nếu bị cừu gia tìm được rồi khẳng

định là tìm tử lộ. Cho nên miệng người kín một chút cho ta, vạn nhất xảy ra chuyện, bảo bối Ngải Tinh Vân này của người chỉ sợ cũng bị liên lụy mà hoả táng.”

Lục Định Vũ mân miệng gật gật đầu, hỏi: “Người có rất nhiều cừu gia sao không?”

Hắn vì cái gì lại muốn hỏi một vấn đề ít ngu ngốc đến thế? Lâu Triển Nhung bắt đắc dĩ nhìn cổ tay mảnh khảnh của mình, nói: “Có nhiều đến không đếm được, người cho là Ngự Phong Đường đường chủ là dễ làm sao?”

Lục Định Vũ cúi người nhặt khăn mặt lên, một lần nữa chà lau thân thể cho cậu, hai người nhất thời cái gì cũng chưa nói. Lâu Triển Nhung nhắm mắt lại, cảm giác được khăn mặt ẩm áp lướt qua làn da, khối thân thể này như máy móc để lâu không dùng, loang lổ rỉ sét, khó có thể vận chuyển. Hiện giờ bị nhét vào một linh hồn mới, đang từng chút từng chút một hồi phục tinh cơ.

Có một loại cảm giác thỏa mãn như trong nước trái cây Vodka. Lục Định Vũ nhất thời không thể xác định nên định nghĩa như thế nào với người trước mặt này, Ngải Tinh Vân bị chiếm cứ thân thể? Hay là tá thi hoàn hồn Lâu Triển Nhung?

Chà lau hoàn thân thể cho cậu, Lục Định Vũ đánh vỡ trầm mặc, hỏi: “Nếu tìm không thấy thân thể của người, người nên làm cái gì bây giờ?”

Lâu Triển Nhung ngây ngẩn cả người, cau mày, việc có thể tính là không thể lánh tránh này làm lòng cậu như bị treo lên, thanh âm không lưu, tức giận trả lời: “VẬY mau chết sớm đầu thai, ta cũng không muốn nửa đời sau phải sử dụng thân thể nhục kê như vậy.”

Đoán không ra người còn “Cứng rắn” đến thế. Lục Định Vũ dìu cậu nằm xuống, đắp cho cậu cái chăn đơn, nghiêm trang nói: “Nếu sống sót, nên hảo hảo mà sống sót.”

Lâu Triển Nhung kinh ngạc nhìn hắn một cái, ngực như có chút cảm giác kỳ quái nảy sinh. Tâm vốn lãnh như thạch lại mềm mại ra trong nháy mắt, bất quá cũng chỉ là giây lát lướt qua, cậu chỉ nhớ một câu thơ tục, nhắm mắt lại ngủ.

“Ta không nghĩ sẽ lại ăn thứ đồ này!” Giữa trưa, Lâu Triển Nhung nhìn thứ sền sệt trong mâm cơm, lộ ra ánh mắt chán ghét. Liên tục vài ngày nay, cậu ăn uống loại thực phẩm dành cho trẻ con này, làm cho người nam nhân vốn miệng luôn luôn không thịt không vui đậm xuất cá điều*, thậm chí muốn ăn chút chân dê con nướng một chút cho đã ghiền.

__đậm xuất cá điều: câu chửi thô tục, điều ở đây trong phải là chim âu là mà cái xx đó

“Người lâu lắm chưa ăn, tràng dạ dày còn chưa quen, phải chậm rãi điều dưỡng.” Lục Định Vũ kiên nhẫn giải thích, đem một muống thực phẩm dinh dưỡng đưa đến bên miệng cậu, Lâu Triển Nhung không lay chuyển được đành phải há mồm hàm hạ, oán giận nói: “Thật sự là hồ lạc Bình Dương bị khuyến khi.....”

TBD: sai vi khuyến thê mới đúng.. chắc ko update tin tức rỳ hết.

Lục Định Vũ mặt không đổi sắc, đem một chén cháo uy xong, mới nói: “Ta biết ngươi vì cái gì có nhiều cừu nhân như vậy.”

“Gì?” Lâu Triễn Nhung nuốt xuống một ngụm cuối cùng, biểu tình có điểm ngốc. Lục Định Vũ cho lau lau miệng cho cậu, lại bưng tới nước trong cho cậu uống, hết thấy sau khi thu thập thỏa đáng, mới gọi điện thoại kêu cửa thức ăn bên ngoài, giải quyết vấn đề cơm trưa của mình.

Thức ăn bên ngoài rất nhanh được đưa tới, bánh pizza giảm bông và tôm*, hương khí bốn phía, hương vị mê người khiêu khích vị giác người ta. Lâu Triễn Nhung hút hấp cái mũi, nước miếng chảy như sông, đôi mắt nhìn chăm chăm Lục Định Vũ ăn cái gì, ánh mắt không tự chủ được lộ ra thần sắc cầu xin thương xót không tiền đồ.

__* : hỏi bác google thì thấy cả đồng pizza nên chém đại

Hảo tham a..... Người này là cố ý đích sao không? Lâu Triễn Nhung thập phần oán giận, không thể chịu được Lục Định Vũ không kiêng nể gì ở trước mặt mình hưởng thụ mỹ thực như thế, cậu nuốt một ngụm nước miếng, không được tự nhiên ông ọ nói: “Ừ, cho ta ăn một khối.”

Độc ăn nan phi*, này nam nhân không cần không hiểu đạo lý như vậy.

__độc ăn nan phi: = nghĩa ăn 1 mình đau bụng made in VN

“Không được.” Lục Định Vũ cũng không ngẩng đầu lên cự tuyệt, cực kỳ không hiểu đạo lý. Lâu Triễn Nhung lại muốn mắng chửi người, may mắn đúng lúc nhận rõ tình thế, phát hiện người đang dưới mái hiên không thể không cúi đầu, vì thế hần quyết định buông tha cho thiết huyết*, sửa dùng sách lược ai binh, lấy lòng đồng tình của đối phương.

__thiết huyết: ý chí kiên cường

“Chỉ miếng nhỏ thôi, Please.” Lâu Triễn Nhung mỗi nói ra một chữ đều như phải trải qua loại dày vò không thua gì lên núi đao xuống chảo dầu. Sách! Lão Đại Ngự Phong Đường quét ngang tây khu không người có thể địch, thế nhưng vì một khối phi tất mà đau khổ cầu xin, thật sự là nhân cách mất hết. Nếu bị đối thủ của cậu nhìn thấy cảnh này, chỉ sợ không cần bọn họ động thủ, cậu cũng đã xấu hổ và giận dữ, tự động kết thúc.

Lục Định Vũ dừng lại ăn cơm, nếu có chút dăm chiêu nhìn thấy cậu, hỏi: “Ngươi đây là thỉnh cầu sao không?”

Vương bát dẫn! Ít được một tác lại muốn tiến một thước! Lâu Triễn Nhung trong bụng trở mình mắng, trên mặt lại toát ra vẻ tội nghiệp, thật giống như một con chó nhỏ bị đối lâu lắm, ở trước mặt chủ nhân

vẩy đuôi mừng chủ.

Được rồi, cậu chắc thừa nhận, vô luận là con người rắn rỏi thiết huyết hay là nhu nhược ẻo lả, đang muốn ăn mạnh mẽ thì mọi người đều là phạm phu tục tử. Lâu Triễn Nhung nhận không được liếm liếm môi, ách vừa nói: “Người..... Cho ta ăn sao?”.

Ánh mắt Lục Định Vũ lóe sáng, áp chế xao động đột nhiên tới trong lòng, hai má màu đồng cổ có chút phấm hồng.

Kỳ thật Lâu Triễn Nhung không có bán đứng nhan sắc để đổi lấy thức ăn, cậu chỉ là còn chưa có thích ứng với thân phận mới này. Hành động này nếu là cậu trước kia, tuần suất tà mị sẽ có cảm giác áp bách, nhưng đặt ở trên người mỹ nhân trắng noãn tuần tú, liền biến thành dụ dỗ diễm đam đáng yêu.

“Nhanh lên nhanh lên, cho ta ăn một miếng.” Lâu Triễn Nhung nhìn ra dao động của anh, thừa thắng xông lên, liền thanh thúc giục. Lục Định Vũ ở trong óc triển khai thiên nhân giao chiến, do dự mãi, cuối cùng vẫn là đánh không lại ánh mắt khát đói như tiểu động vật của đối phương tiểu động, bưng phi tất hướng bên giường đi tới.

Lâu Triễn Nhung tinh thần phấn chấn, hai mắt sáng lên, toàn thân tản mát ra hơi thở hạnh phúc, khiến tim người nhìn thấy thịnh thịnh loạn đập. Lục Định Vũ hít sâu mấy cái, quyết định trong lúc đang kiên trì nguyên tắc cùng thỏa mãn đối phương tìm chút cân bằng, vì thế anh lấy một con tôm bóc vỏ đưa đến bên miệng cậu, nói: “Chỉ có thể ăn một chút.”

Lâu Triễn Nhung có chút thất vọng, bắt quả không có cá thì tôm cũng tốt, có chút ít còn hơn không, cậu sợ Lục Định Vũ đổi ý, nhanh chóng há mồm cắn tôm bóc vỏ, xém chút nữa cắn trúng tay anh.

Ngon nhiều nước, sự trơn mềm của tôm bóc vỏ đang lúc cậu cắn xuống tràn ra, pha lẫn với chút phiền cà cùng hương với hương mực tô nồng nặc và pho mát Lia, hương vị phong phú đầy đặc. Sau khi bị ép ăn nhiều cháo như vậy giờ lại nếm hương vị tiên hương này, làm Lâu Triễn Nhung cảm động đến muốn khóc, cậu nhắm mắt lại, thả chậm tốc độ nhắm nuốt, tận tình hưởng thụ mỹ vị không đổi.

Sau khi ăn một miếng tôm lột vỏ, Lâu Triễn Nhung như tiểu chim non chờ đợi ụ thực hé miệng a, nói: “Còn muốn.”

Thân là mẫu điều Lục Định Vũ không đành lòng cự tuyệt, đành phải lại ụ cậu một miếng, nói: “Một cái cuối cùng, không thể ăn nhiều.”

“Được rồi được rồi, không cần dong dài.” Vạn sự khởi đầu nan, nếu đã mở đầu, con đường phía sau tất là vùng đất bằng phẳng. Lâu Triễn Nhung lại ăn một tôm bóc vỏ, chứng nào tật nấy, hé miệng a thúc giục: “Lại đến lại đến.”

Lục Định Vũ đỏ mặt, một tiếp tục ụ cậu, một bên không có gì lo lắng mà tuyên bố: “Đây là một cái cuối cùng”, kết quả “Cuối cùng” đến lần thứ mười. Thẳng đến khi Lâu Triễn Nhung đem tôm bóc vỏ trên phi

tát toàn bộ ăn sạch, Lục Định Vũ còn chưa kịp nhả ra khí, lại hoảng sợ phát hiện ánh mắt sáng rực của đối phương nhìn thẳng giảm bông mặt trên.

Anh bắt đầu hối hận chính mình ngay từ đầu không cầm giữ nguyên tắc, hiện tại tên vừa nếm được của ngon này lại bắt đầu triển khai tiến thêm một bước thể công, vừa đâm vừa xoa muốn ăn chân giò hun khói.

“Tuyệt đối..... Không được.....” Lục Định Vũ ba ba ngốc đang cứng chiều đứa nhỏ ngỗ nghịch, ảo não vừa uất ức vừa cự tuyệt, còn phô trương thanh thế đe dọa cậu: “Người còn đòi nữa ta kêu y tá trưởng gọi tới.”

“Để làm chi? Hướng lão bà kia cáo trạng ta?” Lâu Triển Nhung ác độc cười nhạo hần, “Người có phải hay không a? Còn muốn trốn sau tạp dề của nữ nhân?”

Lục Định Vũ bị cậu làm cho á khẩu không trả lời được, Lâu Triển Nhung có chút đắc ý, tiếp tục quần quít lấy anh muốn chân giò hun khói. Đang giảng co hết sức, hộ sĩ tiến vào lượng nhiệt độ cơ thể, đúng lúc giải vây cho Lục Định Vũ —— người này đã hoang mang lo sợ giống như kiến bò trên chảo nóng.

Hộ sĩ nhìn nhìn hai người bọn họ, hỏi: “Lục, người không cho y ăn cái gì chứ?”

“Ngô..... Cái kia.....” Người không quen nói dối kia lập tức đỏ mặt, ấp úng phóng không ra nửa thí, Lâu Triển Nhung đành phải mở miệng đáp: “Không có, hần cũng không quản chết sống của ta.”

Dư quang nơi khóe mắt đảo qua, phát hiện Lục Định Vũ như lấy được đại xá, ôm phi tất của anh chuẩn ra phòng bệnh, sớm chạy không ảnh. Lâu Triển Nhung thu hồi tầm mắt, khóe môi tràn ra một nụ cười trộm, nhìn chằm chằm bộ ngực cỡ D của hộ sĩ, nói: “Nếu người tính toán uy sữ cho ta như đã nói, ta chính là cầu còn không được nga.”

“Biến thái!” Hộ sĩ thẹn quá thành giận, ở cánh tay cậu nhéo một cái, Lâu Triển Nhung đau đến nhả ra một lượng khí, tươi cười trên mặt lại một chút cũng thu liễm.

Xem ra, bốn nam nhân đã muốn bị chính mình ăn định rồi, chỉ cần giả trang đáng thương có thể đem anh đến kêu đi hét, muốn làm gì thì làm, nếu không phải hộ sĩ đến làm rối, nói không chừng dạ dày cậu hiện tại đã no căng. Lâu Triển Nhung tuy rằng khinh thường loại chiến thuật này, bất quá lúc này phi thường hưởng được đối đãi đặc biệt, cậu đắc chí nheo mắt lại, tính toán đợi cho buổi tối lại bắt chước làm theo, từ nay về sau cùng cùng loại thực phẩm sền sệt kia vậy tay cuối chap2.

Còn chưa tới buổi tối, cậu liền gấp báo ửng.

Buổi chiều, sau khi Lục Định Vũ giúp cậu hoạt động tay chân, mở ra laptop tùy thân luôn mang theo, ngay tại trong phòng bệnh cậu làm việc.

Tay Lâu Triển Nhung đã có thể nâng đến ngực, hai chân cũng có thể hơi cuộn lại chút, được cho tiến bộ không nhỏ, hơn nữa cậu chắc chắn buổi tối có thức ăn ngon, tâm tình cũng không tồi, xem Lục Định Vũ

cũng thuận mắt không ít.

Ánh mặt trời chiếu vào trên người anh, trên người nam nhân đang vùi đầu vào công việc tỏa ra một tầng vàng sáng ấm hoà thuận vui vẻ, Lâu Triển Nhung chán đến chết, đành phải nhìn chăm chăm vật còn sống duy nhất trước mặt. Nhìn nhìn, cậu phát hiện bộ dạng nam nhân này cũng không tệ lắm, tuy rằng vẫn kém mình trước cao cường đẹp mê người, cũng coi như đoan chính, chẳng qua ngũ quan quá mức nghiêm túc, lúc không cười có chút hung hãn, nhìn như không dễ chọc, Trên thực tế là một người ngu ngốc, dễ dàng có thể bị mình đùa bỡn.

Lâu Triển Nhung đắc ý cười, đang tính toán buổi tối phải ăn cái gì, đột nhiên, có một loại cảm giác quái dị lướt qua thân thể, làm cho cậu run rẩy một trận, chỉ cảm thấy một trận nhiệt lưu chạy xuống phía dưới, khiến bụng cậu căng thẳng, sinh ra dự cảm không ổn.

Cảm giác này..... Hình như là..... Tiêu chảy?

Lâu Triển Nhung luống cuống, cau mày, ngốc địa ở trên giường cọ đến cọ đi, muốn dựa vào sức mình đứng lên đi toilet —— cậu cũng không muốn giải quyết ở trên giường, bị hộ sĩ thấy được mặt cậu phải để chỗ nào chứ?

“Hừ..... Ân.....” Lâu Triển Nhung cắn chặt răng, đến mức thần tình đỏ bừng, xoang mũi lý dật ra thanh âm tinh tế, khiến cho Lục Định Vũ chú ý. Nam nhân buông công tác trong tay, vội vàng lại gần, hỏi: “Làm sao vậy, không thoải mái sao? Cần kêu hộ sĩ không?”

Lâu Triển Nhung dùng sức lắc đầu, tay chân co rút như rút cân giống nhau, thái dương chảy ra mồ hôi lạnh, lộ ra gương mặt xanh trắng lần lượt thay đổi, dùng khí lực toàn thân áp chế tình hình phiên giang đảo hải* mãnh liệt trong bụng.

_phiên giang đảo hải: sóng cuộn biển gầm.

Cậu như đang chịu đựng thống khổ thật lớn, Lục Định Vũ nóng nảy, giúp đỡ hần ngồi dậy hỏi: “Đến tận cùng là chuyện gì xảy ra, đừng thẹn thùng, nói cho ta biết!”

Lão tử không phải thẹn thùng..... Lão tử là không dậy nổi người kia! Lâu Triển Nhung giãy dụa mãi, rốt cục nhìn không được, nhỏ giọng lời nói nhỏ nhẹ nói: “Ta..... Ta muốn đi WC.....”

Lục Định Vũ đem cậu ôm lấy, bước nhanh đi vào toilet, còn phục vụ chu đáo cỡ bệnh phục trên người cậu, đem đặt cậu ở trên bồn cầu.

Lâu Triển Nhung nhăn đầu đầy đổ mồ hôi, từ trong hàm răng thốt lên một câu: “Người..... Người đi ra ngoài.....”

Cậu cũng không có thói quen ở trước mặt người khác đại tiện, cho dù người này mỗi ngày sớm chiều ở

chung cũng là giống nhau!

“Tự người người không được, ta giúp người.” Lục Định Vũ cúi thân xuống nắm cả bờ vai của cậu, đem thân mình mềm như sợi mỳ của Lâu Triển Nhung dựa vào ngực mình, trấn an nói: “Người cho ta không tồn tại là tốt rồi, ách..... Bác sĩ nói qua, lúc người đang hồi phục phải cho người ăn thực phẩm lỏng trước.”

Không cần tại lúc đáng xấu hổ này nói những đề tài nhảm chán! Lâu Triển Nhung hận nghiêng răng dương, không nghĩ tới nhất thời tham ăn, mấy tô bóc vỏ hỗn đản làm hại mình mất hết mặt, cậu dồn dập thở hổn hển vài tiếng, rốt cuộc kìm không được nữa, ngồi ở trên bồn cầu vẫn chương trôi chảy.

Tràng dạ dày rút cục cũng thư thái chút, mà thân thể vốn không có khí lực gì lại hư nhuyễn, tựa vào trong khủy tay của nam nhân cường kiện, Lâu Triển Nhung chỉ cảm thấy từng đợt mê muội, tay chân lạnh như băng, run rẩy không ngừng.

Tuy rằng mở ra quạt gió, hương vị bài tiết vật vẫn là làm cho người ta không thể nào thoải mái. Lâu Triển Nhung khốn cùng đến ngay cả ánh mắt cũng không dám mở, cảm giác được nam nhân cầm khăn tay tham hướng sau đình cậu, Lâu Triển Nhung khẽ gọi một tiếng, mềm nhũn giấy dựa lên: “Dừng tay! Người cho ta dừng tay!”

Trời ạ, giết cậu đi! Cậu từ sau khi hai tuổi lúc đã không còn để người khác lau mông, không nghĩ tới sống đến hai mươi sáu tuổi lại lưu lạc đến hoàn cảnh của hài đồng hôi sữa, thật sự là là chuyện làm sao chịu nổi!

“Ngoan, đừng lộn xộn.” Lục Định Vũ thật không chê khí này tồi, hoàn hảo tâm tính thiện lương ý an ủi cậu, “Người là người bệnh, không cần phải luôn bận tâm có không có này, ta cũng thường xuyên giúp cháu ta chùi đít, sẽ không lộn đau người.”

Loại an ủi này so với cười nhạo càng làm cho người khó chấp nhận, Lâu Triển Nhung thoát lực tựa vào trên người anh, chỉ cảm thấy lòng tự trọng vỡ thành từng mảnh. Tất cả tôn nghiêm nam tính đều rơi vào trong bồn cầu có mùi, đời này cũng chưa chịu khuất nhục như vậy.

Lục Định Vũ ôn nhu đem mông cậu lau khô, ấn xuống xả nước, sau khi xử lý uế vật, anh cúi đầu xem người trong lòng, ánh mắt dịu dàng thấm thiết, mang theo thương tiếc rõ rệt.

Khuôn mặt tuần tú buộc chặt, hai má vì ngượng ngùng mà ửng đỏ, ngay cả cái lỗ tai đều hồng tựa như lấy máu, mi tâm hở ra, ánh mắt nhắm chặt, lông mi dài càng không ngừng run rẩy, đôi môi vốn phồng nộn giờ phút này bị cậu cắn đến sưng đỏ, bộ dáng yếu đuối lại bất lực làm cho tâm người ta tâm đều phải tan chảy. Lục Định Vũ nhin không được rung động trong ngực, lặng lẽ cúi đầu ở thái dương cậu ẩn nụ hôn khẽ.

Lâu Triển Nhung hãy còn đắm chìm trong khuất nhục cùng bi tình thân bất do kỷ, cảm giác được có cái gì mềm mại phất qua thái dương cậu, ôn nhu mang theo sự lơ đãng, chột lóe. Cậu mở to mắt, có chút ngây thơ nhìn thấy đối phương, chống lại ánh mắt chuyên chú của Lục Định Vũ, không khỏi thẹn quá thành giận, quát: “Người con mẹ nó cạo cái gì? Lão tử đại tiện xong rồi!”

Ai, một khi mở miệng hình tượng thiên sứ tốt đẹp liền bị phá hư hầu như không còn. Lục Định Vũ thở dài, đem cậu ôm lấy, xử lý tốt quần áo, mang về phòng bệnh đi.

“Chờ một chút.” Lâu Triễn Nhung không muốn trở về nằm trên giường nhanh như vậy, cậu yếu ớt mà bắt lấy quần áo Lục Định Vũ, ra lệnh nói: “Mang ta đến bên cửa sổ.”

Lục Định Vũ đem cậu bé qua đó, đứng trước cửa sổ sáng ngời sát đất, Lâu Triễn Nhung còn nói: “Để ta xuống.”

Lục Định Vũ sững sốt một chút, nói: “Người đứng không được.”

“Người giúp đỡ.” Lâu Triễn Nhung lười vô nghĩa, giãy dụa muốn xuống, Lục Định Vũ đành phải đem cậu buông ra, sau đó giống một bức tường đứng phía sau cậu để cậu dựa vào, cánh tay vòng ở bên hông cậu.

Cảm giác hai chân tiếp xúc sàn nhà có chút mới lạ, nhưng mà nhiều nhất chính là cảm động. Cho dù thân thể này không phải của chính mình, Lâu Triễn Nhung vẫn đang có thể phát ra vui sướng từ nội tâm như lần đứng thẳng đầu tiên sau khi được sinh ra lần nữa. Cậu nhìn thấy tuyết đọng bên ngoài dần dần tan rã, cùng với màu xanh của lớp cỏ mới mọc, lằm bằm lằm bằm: “Cho dù là tê liệt, vào trong tay của ta cũng nhất định phải sửa cho người đi như bay.”

“Ăn?” Lục Định Vũ không có nghe được lời cậu nói, cúi đầu để sát vào mặt cậu, hơi thở ấm áp phả phất qua bên tai cậu, làm cho lỗ tai Lâu Triễn Nhung có chút nóng lên, không được tự nhiên quay đầu đi, mắng: “Cút xa một chút! Đứng gần như vậy!”

3. Chương 3

Chuyện tôm bóc vỏ đã bị hộ sĩ biết, còn đem bọn họ thoả mạ một chút, uy hiếp Lâu Triễn Nhung nếu không nghe lời liền cho y tá trưởng như Lý Quỳnh đến tự mình đến dứt thức ăn, làm cho Lâu Triễn Nhung hết sức khó chịu nhưng lại không thể nể hà, đành phải tiếp tục ăn thực phẩm cho trẻ con.

Về phần Lục Định Vũ, đã tự giác lái xe đi nhà ăn phụ cận bệnh viện giải quyết vấn đề dân sinh, không dám gọi thức ăn từ bên ngoài đến trước mặt người tham ăn nữa.

Cũng may đã bày biện một lần —— tuy rằng là đi tả —— hàm ý hắc ám trước sáng sớm, mà ánh rạng đông ngay tại đằng trước.

Buổi tối, cậu một bên ăn món cháo không có mùi vị, một bên lo lắng chuyện Ngự Phong Đường. Không biết thân thể của chính mình rốt cuộc thế nào, cũng không biết thức ăn an toàn không, Lâu Triễn Nhung càng nghĩ càng không ăn uống, ăn mấy miếng liền cau mày, nói: “Không ăn, lấy đi.”

“Ăn xong nó.” Lục Định Vũ khó được ở trước mặt cậu cường ngạnh, kiên trì dứt một muỗng cho cậu, Lâu Triển Nhung thiếu chút nữa bị sặc, sau khi miễn cưỡng nuốt xuống, cậu không kiên nhẫn trách mắng: “Người có thôi hay không? Khó ăn như vậy cho heo, heo cũng không ăn.”

Lục Định Vũ gọi lên khoe môi, nửa đùa giỡn nói: “Cho nên lấy tới cho người ăn.”

Lâu Triển Nhung sững sốt vài giây mới phản ứng lại thì ra là mình bị giễu cợt, lập tức nổi trận lôi đình, nâng tay muốn đánh anh, bất quá cậu cũng chỉ có một chút lực đánh thể cùng với sờ không khác nhau bao nhiêu.

Cái đánh kia không chỉ có không đau không nhức, còn tăng thêm chút mờ ám, không khí của anh người trong lúc đó lại trở nên tế nhị hẳn lên.

Lâu Triển Nhung cũng có chút không tự nhiên, oán hận khối thân thể yếu đuối này, khiến cho mình đang dang dở sát khí lôi đình đánh một kích lại biến thành liếc mắt đưa tình mà sờ ôn nhu một cái. Nuốt xuống một muỗng thức ăn đưa tới, tuy rằng ngoài miệng cậu oán giận, nhưng vẫn vừa thống khổ vừa bất đắc dĩ há mồm ăn vào.

Thật vất vả đem bát đồ ăn xong, để thưởng cho, Lục Định Vũ gọt táo bằm nhuyễn cho cậu ăn, trong lòng Lâu Triển Nhung thoải mái chút, than thở nói: “Mỗi lần ăn tượng ta đối với người đều là té từ đáy cốc rồi bắn ngược lên, này cũng coi như một loại bản lĩnh.”

“Người khó hầu quá.” Lục Định Vũ đứng trọng tâm đánh giá, “Sinh mệnh dù không đối, thân thể này cũng không chịu nổi sức ép, người hẳn là đối với sức khỏe bản thân có trách nhiệm hơn.”

Lâu Triển Nhung hừ lạnh một tiếng, nói: “Đội khi tìm được cơ thể của ta, ai bình tĩnh ở tại chỗ này nghe người lải nhải lẩm bầm?”

“Người cần gấp như vậy không?” Lục Định Vũ thở dài, nói: “Rất ít ai có thể giống như người, có cơ hội đổi một cách sống hoàn toàn mới, người sao không chậu vàng rửa tay rời khỏi giang hồ đi?”

“Người nói cái quỷ gì!” Lâu Triển Nhung không hề giận, nói: “Toàn bộ ý chí của ta còn chưa tiêu tan đến nơi đến chốn, hơn nữa ta mới vừa lên vị trí Đường chủ, còn chưa đã ghiền, dựa vào cái gì muốn ta già từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang?”

Xem ra tên này thật cố chấp giống con lừa không chịu nghe anh khuyên, Lục Định Vũ đem bàn ăn bỏ chạy, lấy khăn mặt sạch sẽ lau tay và mặt cho cậu, nói: “Cũng thế, mỗi người đều có chí hướng riêng, có lẽ có một số người trời sinh không thích hợp với cuộc sống bình thường.”

“Kia đương nhiên, ta chính là từ nhỏ gối đầu lên súng mà lớn.” Lâu Triển Nhung nhếch miệng cười, nói: “Nếu người nguyện ý, ta có thể đem người thu vào Ngự Phong Đường, ta tuy rằng không phải người tốt gì, bất quá cũng sẽ không bạc đãi người.”

“Không cần.” Lục Định Vũ bị đùa nỡ nộ cười, lắc đầu khéo léo từ chối: “Người chỉ cần bảo trọng mình chính là hồi báo lớn nhất đối với ta.”

“Sách!” Lâu Triển Nhung có chút khó chịu loại giọng điệu thánh mẫu tràn ngập tình thần kính dưng này của anh, lạ giọng lạ tiếng địa nói: “Đưa hái xanh không ngọt, nếu ngày nào đó ta treo, đi âm phủ sẽ nhớ thay người ân cần thăm hỏi Ngải Tĩnh Vân.”

“Đừng nói loại xúi quẩy này.” Lục Định Vũ cười khở, Ngải Tĩnh Vân căn bản không biết mình, cần gì phải hỏi thăm? Mà người mình quen chính là Lâu Triển Nhung, lại nhất định muốn cùng anh mỗi người đi một ngã, nửa đời sau không qua lại với nhau. Đối bọn họ mà nói, mình chung quy vẫn chỉ là một người qua người giáp có hay không không quan trọng, chưa bao giờ từng chân chính cần thiết.

Lâu Triển Nhung nhìn thấy thần sắc anh ảm đạm, nghĩ đến anh lại bắt đầu tưởng niệm Ngải Tĩnh Vân, bỗng nổi một trận hỏa đại không biết từ đâu, nói: “Người ngày mai phải giúp ta tìm Lâu Duật Đường, xem hắn có an toàn không, sau khi tìm được hắn người cũng không cần đến đây, nhìn liền chướng mắt.”

“Hảo.” Lục Định Vũ cúi đầu, nhanh chóng thu thập đồ vật này nọ rồi đi, trước khi đi chưa quên dặn dò hắn: “Có việc kêu hộ sĩ, hoặc là gọi điện thoại cho ta.”

Anh thả một cái điện thoại di động cạnh gối đầu Lâu Triển Nhung, bên trong đưa vào dây số của mình, để phòng bất cứ tình huống nào.

“Đã biết.” Lâu Triển Nhung không yên lòng khoát tay, không kiên nhẫn đuổi anh ra ngoài.

Buổi tối, hộ sĩ đến kiểm tra phòng đo nhiệt độ cơ thể, còn không có quên ở trên mặt cậu sờ soạng một chút, nói: “Ngoan nga, hảo hảo nghỉ ngơi.”

Lâu Triển Nhung chỉ có giương mắt nhìn hiện giờ cậu biến thành tiểu bạch thỏ yếu đuối, ai đều dám tiếp cận lại sỗ sàng, nếu đổi thành trước kia, sẽ dọa chết các nàng.

Sau khi hộ sĩ rời đi, Lâu Triển Nhung cố sức trở thân mình, thở hồng hộc quay về nằm trên gối.

Cách sống hoàn toàn mới? Chậu vàng rửa tay?

Những điều đó trước kia khiến cậu khinh bỉ, nhưng vào lúc đêm dài vắng người này, Lâu Triển Nhung phát hiện chính mình lại có chút tâm động.

Hơn nữa khi chống lại đôi mắt thâm thúy của nam nhân, cậu lại không tự chủ được sản sinh cảm giác ỷ lại, việc này đối với lão Đại bang phái quen gươm kiếm rỉ máu mà nói cũng không phải là hiện tượng tốt gì. Đối một người, nhất là thị dân bình thường không thuộc tầng lớp mình quá coi trọng chỉ có thể đem lại cho mình nhiều phiền toái, vết xe đổ của Tiêu Chấn Hằng vừa qua khỏi đi không lâu, đối với giáo huấn máu chảy đầm đìa không thể làm như không thấy.

Chính là, tuy rằng lý trí nói cho cậu biết tốt nhất đem Lục Định Vũ đá càng xa càng tốt, dựa trên cảm tình, cậu lại thập phần hưởng thụ lạc thú đem đồ ngốc kia sai sử xoay quanh. Không chế một nam nhân tục tăng cường hãn như vậy, không chỉ có đủ thỏa mãn thống trị dục cùng tri phối dục của Lâu Triển Nhung, hơn nữa Lục Định Vũ ôn nhu sẵn sóc, ánh mắt chân thành cùng sự ôm ấp không hề giữ lại, đều làm cho cậu sinh ra một loại cảm giác kỳ diệu, muốn ngừng mà không được.

Sống hai mươi sáu năm, hẳn chưa bao giờ được người khác đối đãi qua như thế, từ nhỏ liền làm một trong kẻ vị người mà bị bồi dưỡng, trải qua không ngừng tôi luyện, lục đục với nhau, cạnh tranh..... Mở một đường máu mới có thể hiện lên địa vị cao, vô luận là người bên người hay là đối thủ, không phải kính cậu phục cậu chính là sợ cậu, hận cậu, không ai giống Lục Định Vũ, không hề khúc mắc, không cần hồi báo mà chiều cố cậu. Điều này làm cho Lâu Triển Nhung giống phát hiện được món đồ chơi mới lạ, yêu thích không buông tay.

Tựa hồ có một chút hiểu được Tiêu Chấn Hằng vì cái gì coi trọng Diệp Hân An như vậy, ở trong ngăm thể giới huyết vũ tinh phong hỗn tạp lâu khó tránh khỏi sẽ tích lũy một thân lệ khí, có đôi khi cũng sẽ sinh ra vài phần cảm giác chán. Lúc đó, một chút ảm áp trên người thường, chút tình thú liền có vẻ đủ trân quý.

Bất quá cậu mới hai mươi sáu tuổi, vừa mới hiện lên vị trí bang chủ, năm tháng huy hoàng đang muốn bắt đầu, tuyệt đối không thể vì một người không hơn cái gì công dụng người qua đường giáp mà thay đổi phương hướng chính mình, Lục Định Vũ không có phân lượng kia, bất luận kẻ nào đều không có.

__TBD: tiểu Nhung người sai lầm rồi!

Nghĩ tới nghĩ lui, cho ra kết luận là phòng bệnh quả nhiên là nơi dễ dàng tiêu ý chí, việc cấp bách là mau tìm lại thân thể, đem hết thầy vào đúng quỹ đạo. Sau đó cùng Lục Định Vũ vỗ tay phân tán, cậu đi đường quan đạo của cậu, anh đi cầu độc mộc của anh, nước giếng không phạm nước sông.

Không liên lụy cậu đã tốt, đừng hy vọng mình sẽ tri ân báo đáp.

Tưởng tượng đến tương lai có thể gặp lại sẽ thành người lạ, trong lòng Lâu Triển Nhung có một ít mất mát, bất quá rất nhanh bị dã tâm bùng nổ đè ép xuống.

Cậu cảnh báo mình không cần để một lần trượt chân thành ngàn năm hối hận, sau đó nhắm mắt lại, mơ màng màng ngủ quá.

Hôm sau, Lục Định Vũ được người nhờ cậy, liền bắt đầu bắt tay vào hỏi thăm tin tức Lâu Duật Đường

Bóng tối và ánh sáng vốn là hai thể giới khác nhau khó có thể cùng nhau xuất hiện, anh đối với thể giới ngăm hoàn toàn mù tịt, cũng sẽ không lỗ mắng đại đột mà chạy đến địa bàn Ngự Phong Đường tùy tiện bắt người tới hỏi —— hậu quả là có thể ngay cả mình chết như thế nào cũng không biết —— dưới tình huống không còn cách nào, Lục Định Vũ đành phải xin giúp đỡ của cảnh sát, ôm một đường hy vọng —— hẳn là hỗn tạp trong hắc đạo cũng phải có hộ tịch đi?

Đại khái là người anh thăm hỏi dó chút đặc biệt, vì thế anh đành ngồi ở chỗ tiểu thư vấn sự một chút. Lục Định Vũ ở trong đại sảnh đợi hơn một giờ, sau đó bị mang lên lầu, một vị cảnh quan tên là Thiệu Vĩnh Côn tiếp đãi hẳn.

“Lục tiên sinh, hạnh ngộ.” Người kia bộ dạng anh tuấn suất khí, tươi cười sáng lạn như ánh mặt trời, thực dễ dàng làm cho người ta tiêu trừ đề phòng. Hắn cầm tay Lục Định Vũ, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói: “Ông chủ công ty Hoan Vũ, lần trước bán hàng từ thiện giúp đỡ thiên tai đa tạ ngài giúp đỡ.”

“Nga?” Lục Định Vũ không nghĩ tới sẽ bị nhận ra, vẻ mặt anh có chút không được tự nhiên, hỏi: “Thiệu cảnh quan là người trọng án tử, cũng tham dự việc vật vãn này sao không?”

“Ta lúc ấy đang nghỉ ngơi, bị kéo đi hỗ trợ.” Thiệu Vĩnh Côn cười ha ha, mời anh ngồi xuống dâng trà, đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Lục tiên sinh quen Lâu Duật Đường?”

Lục Định Vũ chần chờ một lát, nói: “Ta không biết, ta chỉ là chịu nhờ gậy của bằng hữu.”

“Nga?” Ánh mắt sáng ngời của Thiệu Vĩnh Côn theo dõi anh, thân thể đổ về phía trước, “Xin hỏi bằng hữu của Lục tiên sinh là?”

Lục Định Vũ suy qua nghĩ lại, vẫn là quyết định không cần đem con bài chưa lật nhanh thế mà đánh ra, vì thế anh tìm một lời nói dối, nói quanh co nói: “Chính là một chút chi giao hồi hột thôi, từng cùng Lâu Duật Đường từng có một đoạn..... Ách..... Gút mắt, hiện tại nghe nói Ngự Phong Đường xảy ra chuyện, có chút lo lắng hẳn xảy ra chuyện.”

“Phải không?” Thiệu Vĩnh Côn nếu có chút dăm chiêu, châm một điều thuốc lăm bầm lâu bầu: “Cái này khó làm.”

Hàng năm cùng phần tử phạm tội giao tiếp, không biết đã xử lý bao nhiêu đại gian đồ đại ác, đôi mắt Thiệu Vĩnh Côn sớm luyện so với X quang càng sắc bén, liếc mắt một cái liền nhìn thấu Lục Định Vũ không nói thật. Bất quá hẳn lười nói toạc, chính là cái nào cũng mập mờ nói một câu: “Hắn tạm thời an toàn.”

Tâm Lục Định Vũ thả lỏng một nửa, vãn tai hỏi: “Ta đây phải như thế nào mới có thể liên hệ với hẳn?”

“Liên hệ hẳn làm cái gì?” Thiệu Vĩnh Côn tựa tiểu phi tiểu nhìn anh, nói: “Sẽ gặp phải phiền toái, hiện tại không chỉ có chúng ta đang theo dõi hẳn, thậm chí cả mọi người trên đường cũng đang theo dõi hẳn, nếu hành động thiếu suy nghĩ là có thể sẽ làm mất mạng hẳn nga.”

Ngữ khí khinh miêu đậm tả làm cho tim Lục Định Vũ vốn sắp im trở lại lại treo về cổ họng, hẳn nhần lại mi, lo lắng lo: “Đó là không phải nghĩa ta cái gì cũng không thể làm?”

“Người muốn làm cái gì?” Thiệu Vĩnh Côn hỏi lại, Lục Định Vũ bị nghẹn trở về, cố gắng vắt óc suy nghĩ tìm cái lý do thích hợp để biết tin tức đối phương. Bất quá Thiệu Vĩnh Côn cũng không phải ngồi không,

hai người mồm mép nửa ngày, quanh quẩn quẩn tối quẩn lui, mắt thấy đồng hồ trên tường đã chỉ hướng mười hai giờ đại quan rảo bước tiến lên, Lục Định Vũ vẫn chưa có một chút tin tức hữu dụng.

Cùng cảnh sát giao tiếp thực tiễn toái, Thiệu Vĩnh Côn hiển nhiên so với anh khách hàng quy mao còn khó chơi hơn. Mà đến cuối cùng, Lục Định Vũ cũng có chút chán nản, tính toán tạm thời thu binh, ngày khác tái chiến —— trong bệnh viện còn có người bệnh gào khóc đòi ăn, nếu anh tới quá muộn nhất định sẽ bị mắng đến cầu huyết lâm đầu.

Lại kéo vài câu vô nghĩa, Lục Định Vũ đứng dậy cáo từ, Thiệu Vĩnh Côn tươi cười tiễn anh đến cửa, còn lưu cái số điện thoại cho anh, nói: “Có nơi nào cần hỗ trợ, cứ việc mở miệng.”

Ta xem người cũng giúp không được cái gì. Lục Định Vũ âm thầm oán thầm, khách khách khí khí nói tạm biệt. Thiệu Vĩnh Côn nhìn theo anh rời đi, sau đó gọi điện thoại nội bộ, thấp giọng mệnh lệnh: “Tiểu hoàng, theo dõi người kia cho ta.”

Lục Định Vũ cũng không ý thức được mình bị theo dõi, trong đầu thầm nghĩ chuyện Lâu Triển Nhung, anh một đường bay quay về bệnh viện, đầu đầy đổ mồ hôi chạy đến phòng bệnh Lâu Triển Nhung.

Lâu Triển Nhung quả nhiên chờ đến không kiên nhẫn, đem mặt, đối anh trừng mắt dựng thẳng mắt mắng: “Người chạy đi đầu thai sao? Suốt trưa nay ngay cả cái bóng cũng không thấy!”

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Lục Định Vũ liên tục giải thích, tiến lên muốn đỡ cậu ngồi dậy, Lâu Triển Nhung lại tức giận hất tay anh, tự mình từ từ di chuyển nâng thân lên, dựa vào gối đầu mà ngồi, liếc mắt nhìn nhìn anh, nói: “Ta còn nghĩ đến người chạy đến Ngự Phong Đường đi kêu rầm rĩ, để bọn họ ăn sống nuốt tươi rồi.”

“Người đang lo lắng cho ta?” Lục Định Vũ có chút thụ sủng nhược kinh, trên mặt lộ vẻ vui sướng. Lâu Triển Nhung sững sốt một chút, nghe rằng trợn mắt mắng: “Cút!”

Nếu không phải dây thần kinh anh vừa dày vừa thô to, sớm bị tính tình hôi thối của tên này mắng chạy. Lục Định Vũ như không có việc gì ngồi bên giường, mở ra hộp cơm hộ sĩ đưa tới, một bên ục cậu ăn cơm một bên giải thích: “Ta không ngốc như vậy, chính là đi cảnh thụ hỏi. Đúng rồi, cảnh sát kêu Thiệu Vĩnh Côn kia người quen sao?”

“Quen.” Lâu Triển Nhung không có sắc mặt tốt gì, lầm bầm nói: “Cái tử điều tử kia thực chán ghét, bắt quá thật không có trực tiếp gặp phải lão tử. Thúc thúc ta cùng hắn có chút giao tình, hắn cũng thực chán ghét Thiệu Vĩnh Côn.”

Người của hắc đạo đối với cảnh sát đều có một loại chán ghét tha thiết phát ra từ nội tâm, cho dù là bang phái đối địch nơi chốn giảng co, nhận thức về điều này là hoàn toàn thống nhất.

“Bọn họ có giao tình?” Lục Định Vũ trầm ngâm một lát, nói nhỏ nói: “Trách không được.....”

“Trách không được cái gì?” Lỗ tai thính của Lâu Triển Nhung nghe được lời anh nói, ngón tay trắng nõn liền túm lấy áo anh, nói: “Khai ra cho ta, nói rõ ràng, không được gạt ta.”

“Ta nghĩ..... Có lẽ hẳn là niệm hai người có giao tình..... Muốn bảo hộ thúc thúc ngươi?” Lục Định Vũ mặt lộ vẻ xấu hổ nói: “Có thể hẳn đem ta trở thành cừu gia Lâu Duật Đường, cho rằng ta muốn ám toán hẳn, cho nên mới tin tức gì cũng không chịu lộ ra? Bất quá hẳn có nói, thúc thúc ngươi tạm thời còn an toàn..... Bảo ta không cần hành động thiếu suy nghĩ.....” Mặt mũi anh hung dữ, quả thật thực dễ dàng khiến người ta hiểu lầm thành đòi nợ.

“Ngươi có thể moi được tin đến mới là lạ.” Lâu Triển Nhung vui sướng khi người gặp họa nhìn thấy anh, nói: “Tên hỏa tinh kia y như quỷ, ngay cả thúc thúc ta đều thua hẳn..... Đúng rồi, ngươi không đem chuyện của ta tiết lộ cho hẳn chứ?”

Sắc mặt Lâu Triển Nhung phi biến, từ bình tĩnh tự nhiên trở nên khẩn trương hề hề, một đôi tay mềm mại trắng nõn lại nắm lấy quần áo anh. Lục Định Vũ vỗ nhẹ mu tay cậu, cho cậu ăn một viên thuốc an thần: “Ta nào có ngọc như vậy? Yên tâm, về chuyện của ngươi, ta một chữ cũng chưa nói.”

Sắc mặt Lâu Triển Nhung dịu đi một ít, nhưng mày vẫn nhăn nhanh chóng, nói: “Không biết trong hồ lô Thiệu Vĩnh Côn chứa gì, bất quá tên kia tuyệt đối không thể tin, ngươi đừng ngọc hồ hồ dối người ta xuất phát từ thật dạ tin tưởng.”

“Sẽ không, ta có chừng mực.” Lục Định Vũ cam đoan, lại nhin không được lòng hiếu kỳ, hỏi: “Thiệu Vĩnh Côn cùng Ngự Phong Đường có liên quan gì sao không?”

“Không liên quan đến chuyện của ngươi thì không nên hỏi nhiều như vậy.” Lâu Triển Nhung không kiên nhẫn quăn một câu, Lục Định Vũ cười trừ, nói: “Hảo, ta không hỏi, ngươi đừng phiền lòng.”

Lâu Triển Nhung phốc một tiếng cười ra, khóe mắt nhướng mi nhìn anh, nói: “Ngươi, tính tình cũng này cũng quá mềm đi? Thật sự là đánh không đánh trả mắng không mắng lại, thực chưa thấy qua người quá tốt như ngươi.”

Lục Định Vũ đem lời cậu nói trở thành khích lệ, nói: “Ta cũng có nguyên tắc vậy.”

“Nguyên tắc gì?” Trong mắt Lâu Triển Nhung hiện lên vài phần tò mò, Lục Định Vũ đảo qua khuôn mặt tuần tú của cậu, chậm rãi nói: “Không đối với kẻ yếu động thủ.”

Nếu cậu có thể, cậu nhất định sẽ nhảy dựng lên đem này nam nhân đánh thành đầu heo! Đáng tiếc cậu thật đúng là cái kẻ yếu chết tiệt, có tâm giết kẻ trộm vô lực xoay chuyển trời đất, đành phải thở phì phì mà nằm ở trên giường mắng chửi người: “Họ Lục ngươi không cần quá liều lĩnh, sớm muộn gì cho lão tử cũng cho ngươi biết lợi hại!”

“Hảo, hảo, xin đợi chỉ giáo.” Lục Định Vũ ý cười càng sâu, trong ánh mắt tràn đầy vẻ sủng nịch, thấy Lâu Triển Nhung nổi lên một thân nổi da gà, không được tự nhiên xoay mình, dùng lưng đối với Lục Định Vũ.

Hai người cũng chưa nói chuyện, trầm mặc trong chốc lát, lúc Lục Định Vũ mở ra máy tính chuẩn bị công tác, Lâu Triển Nhung đột nhiên mở miệng: “Lúc ta chưa lên làm Đường chủ, hắc đã giúp ta xử lý đối thủ cạnh tranh Lâu Phùng Xuân đưa vào ngục giam. Luận bối phận Lâu Phùng Xuân là thúc thúc ta, bất quá hắc đạo vì quyền thế, thủ đoạn gì đều có thể làm. Ta nhất thời vô ý trúng kế lão tiểu tử kia, thiếu chút nữa chết ở trong tay hắc, Thiệu Vĩnh Côn vốn là tọa sơn quan hổ đấu, không tính nhúng tay vào chuyện Ngự Phong Đường. Sau lại không biết vì cái gì cũng tiến vào, bắt giữa hai thủ hạ đắc lực của hắc, giữ ra một cái trọng án, kết quả ta thoát được trong khe chết. Lâu Phùng Xuân xem ra phải ở trong ngục giam hơn nửa đời sau của hắc.”

Cậu tuy rằng chán ghét điều tử*, nhưng dựa trên khách quan nói, Thiệu Vĩnh Côn cũng coi như trong lúc vô tình giúp cậu một phen. Nếu không cậu làm sao còn mạng ở trong này thoả mạ Lục Định Vũ?

_điều tử: chỉ cảnh sát.

Mà Lâu Triển Nhung đối với Lâu Duật Đường coi trọng cùng nhờ cậy như thế, không phải không có nguyên nhân. Lúc ấy cậu thiếu chút nữa bị ba đao sáu động của Lâu Phùng Xuân hắt hủ, chính là Lâu Duật Đường đi cầu viện Thiệu Vĩnh Côn, hai người có giá mặc cả ngầm giao dịch hay không cậu không rõ lắm, bất quá lấy trình độ giáo huấn Thiệu Vĩnh Côn, thúc thúc ở trên tay hắc khẳng định chiếm không được ưu đãi gì.

Cho nên nghe được tin tức Lâu Duật Đường bình yên vô sự, cậu thực thở dài nhẹ nhõm một hơi. Cho dù muốn vội vã đổi quay về thân thể của mình, nhưng nếu hành động của cậu làm Lâu Duật Đường người rơi vào hiểm cảnh, cậu cũng sẽ nhẹn xuống lo âu, chờ thêm chút thời điểm.

Nghe xong một đoạn chuyện cũ kinh tâm này, Lục Định Vũ may mắn nhẹ nhàng thở ra, nói: “Ta đây nên cảm ơn Thiệu Vĩnh Côn, hắc chính là ân nhân cứu mạng của ngươi rồi.”

Lâu Triển Nhung làm vẻ mặt muốn nôn mửa, nói: “Ngươi đừng làm ta ói, ngươi và ta không thân chẳng quen, để làm gì tạ ơn hắc?”

Chẳng lẽ mấy ngày qua ở chung, còn không đủ để ở hai người thành lập một chút ràng buộc trước mối quan hệ thật mỏng manh? Lục Định Vũ không dám tự mình đa tình cho rằng Lâu Triển Nhung sẽ cảm tạ mình, chính là cậu kiên định rạch rõ quan hệ như vậy, không khỏi thật làm cho người ta uể oải.

Lâu Triển Nhung khoe hết võ mồm cực nhanh, trong lòng có chút chột dạ, hắc háng giọng một cái, rồi nói: “Ý của ta là, ngươi đừng hướng cái điều tử chết bầm kia cúi đầu, ta cũng đâu ép người kia.”

Gặp quý, mình vì cái gì phải giải thích!? Dã man không nói lý luận luôn mới là phong cách hành sự của cậu, mắng chính là mắng, cậu vì cái gì còn muốn trấn an kẻ bị mắng kia? Lâu Triển Nhung ảo não mà đem đầu vùi vào gối đầu, mặc niệm ra một chuỗi thô tục.

Có một loại cảm giác bị roi da quất một nhát vào khối đường, xem ra tính tình vội vàng xao động lỗ mãng của lão Đại bang phái cũng có mặt đáng yêu của cậu. Lục Định Vũ mỉm cười cười, đắp cho cậu cái chăn đơn, tiếp tục vùi đầu trong công tác.

Buổi chiều, một phần tư liệu đưa đến trên bàn Thiệu Vĩnh Côn, là điều tra báo cáo về Lục Định Vũ đích. Hai mươi tám tuổi, độc thân, lão bản công ty Hoàng Vũ, gia thế trong sạch, thủ pháp chuyên nghiệp, có một công ty, bất động sản ở khắp nơi, thái độ làm người xử thế không nói toạc. Thuộc loại tính cách nội liễm, kẻ có tiền nhưng tiếng nói thấp.

Đơn giản mà trở mình, phát hiện không có gì bất lương ghi lại, duy nhất một cái sự cố tai nạn xe cộ hai năm trước. Mà căn cứ theo ghi hình ở hiện trường, hơn nữa sau lại theo di thư trên người Ngải Tĩnh Vân tìm được, trách nhiệm vụ tai nạn cũng không phải lỗi ở anh.

Nhưng là Lục Định Vũ không chỉ có không có đòn đẩy không còn một mảnh, mà còn chủ động gánh vác nhiệm vụ chiếu cố Ngải Tĩnh Vân, hai năm như một mà kiên trì tới cùng.

Thật sự là một nam nhân tốt gần như đã tuyệt chủng. Khóe môi Thiệu Vĩnh Côn mang ý cười, ngón tay nhặt lấy tờ giấy, hỏi: “Tiểu hoàng, có phát hiện chỗ nào không thích hợp hay không?”

TBD: vâng! Ko fải gần như mà đã tuyệt chủng!!

“Trên cơ bản là không có.” Tiểu hoàng trảo trảo da đầu, nói: “Bất quá, Ngải Tĩnh Vân mà hần vẫn chiếu cố đã tỉnh, ngay tại ngày Lâu Triễn Nhung được đưa đến bệnh viện.”

“Nga?” Thiệu Vĩnh Côn nheo lại ánh mắt, hỏi: “Ngải Tĩnh Vân cùng Ngự Phong Đường có liên quan?”

“Có khả năng.” Tiểu hoàng trầm ngâm một lát, nói: “Hộ sĩ nói, Ngải Tĩnh Vân tính tình rất xấu, hồ tì liên mắng chửi người, còn thường xuyên ăn đậu hủ nữ hộ sĩ. Tuy rằng bộ dạng đẹp, chính là rất không khiến người thích.”

“Sẽ không phải là huynh đệ thất lạc nhiều năm của Lâu Triễn Nhung h đi?” Thiệu Vĩnh Côn bán giỡn mà xé trang giấy, nói: “Người đi đi, tiếp tục theo dõi Lục Định Vũ, có gió thổi cỏ lay gì nhớ rõ hướng ta báo cáo.”

Đuổi đi thủ hạ, Thiệu Vĩnh Côn tựa lưng vào ghế ngồi, tràn ra một nụ cười xấu xa. Hần lấy điện thoại cầm tay ra, bấm một cái dây số, thanh âm dẫn theo vài phần khiêu khích lười biếng: “Uy? Là ta.”

“Thiệu Vĩnh Côn?” Tiếng Lâu Duật Đường truyền từ đầu dây bên kia, bao hàm kinh ngạc hỏi: “Người tìm ta làm gì?”

Thiệu Vĩnh Côn cười nhẹ ra tiếng nói: “Cho bạn già một cuộc điện thoại ân cần thăm hỏi một chút, người không đến mức tuyệt tình như vậy đi?”

TBD: tiểu Đường ko già, chỉ lớn hơn người 1 tý, người ta chưa tới 30 nga, chê zà đừng bảm hắc hắc

“Cút!” Bên kia rống lại, “Có chuyện mau nói có rắm mau phóng, lão tử không rảnh đối đáp cùng ngươi!”

Thiệu Vĩnh Côn ở trong đầu vẽ phác thảo bộ dáng Lâu Duật Đường trương hào hoa phong nhã bị tức giận, hần xoa bụng nhin cười nói: “Duật Đường, cháu ngươi có tỉnh lại không?”

“Làm gì?” Lâu Duật Đường cảnh giác tim đập mạnh, hung hăng dọa người hỏi: “Ngươi lại muốn đánh chủ ý cái gì?”

Cũng khó vì hần, mỗi ngày không ngủ không ngừng canh giữa bên giường đứa cháu, giống như gà mẹ bảo vệ con nơm nớp lo sợ. Thiệu Vĩnh Côn đối chết sống của Lâu Triển Nhung không hề quan tâm, nhưng là trong lòng hần hiểu được, Lâu Triển Nhung nếu có gì vạ nhất, tình cảnh Lâu Duật Đường sẽ thực gian nan.

Hần là quân sư Ngự Phong Đường, bình thường bày mưu tính kế cho Lâu Triển Nhung, thu thập không ít đối thủ, cũng kết không ít oan gia. Hiện tại bản thân Lâu Triển Nhung bị trọng thương, Lâu Duật Đường cùng hần có liên quan đến địa vị cũng nguy ngập nguy cơ.

Hồ ly dù thông minh, cũng muốn dựa vào phía sau lão hổ cho hần chỗ dựa thanh thế mạnh mẽ, nếu không sao có thể trấn được một đám lang trong rừng cây chứ?

“Duật Đường, đừng tự mình cứng rắn chống đỡ.” Giọng Thiệu Vĩnh Côn ôn nhu không ít, tựa như nhẹ nhàng: “Chỉ cần ngươi tới cầu ta, ta tuyệt đối sẽ không thấy chết mà không cứu.”

Thù lao thôi, đương nhiên cũng là nhân cơ hội lừa đảo.

Như là bị khơi sự chua xót, Lâu Duật Đường then quá thành giận, mắng một tiếng “Đi chết đi ” lúc sau, nặng nề mà quăng điện thoại.

4. Chương 4

Trị liệu phục kiện là một việc nhàm chán mà vừa vô vị, hơn nữa dục tốc tắc bất đạt, chỉ có thể làm từng bước từng bước mà đi lên.

Lâu Triển Nhung đối với thân thể vô lực này thập phần căm tức, tính tình càng thêm táo bạo. Không hài lòng một chút thì chửi bới, khiến cho bác sĩ cùng hộ sĩ đều trợn trắng mắt, hơn nữa có thể trốn ra xa.

Chỉ còn mình Lục Định Vũ tốt bụng không đi không giận mà ở cùng cậu, giúp cậu, chịu đánh chịu mắng, chịu một nhọc.

“Cậu nhất định là đời trước thiếu nợ cậu ta.” Hộ sĩ tiểu thư hay trêu ghẹo anh, Lục Định Vũ sắc mặt đỏ sẫm, hắc hắc cười mỉa vài tiếng nói: “Kỳ thật cậu ta cũng có chỗ đáng yêu.”

“Nam nhân mù quáng.” Hộ sĩ hạ lời bình, dặm giày cao gót chạy lấy người, mà trong phòng bệnh lại truyền ra tiếng hô của Lâu Triển Nhung: “Lục Định Vũ, ngươi lần tới đây!”

Lục Định Vũ giống như đại cẩu nghe được chủ nhân gọi về, quay đầu chạy về phòng bệnh. Chỉ thấy Lâu Triển Nhung bỏ quả trứng, cả người run rẩy đứng trước cửa sổ, hai tay dang ra trên mặt còn có nụ cười đắc ý, nói: “Ngươi xem, ta có thể tự đứng được rồi.”

“Thật tốt quá!” Lục Định Vũ lộ ra thần sắc mừng rỡ, hướng về phía cậu đi lại, “Bác sĩ nói nhiều nhất đợi đến mùa hè, ngươi có thể đi đứng bình thường.”

Lâu Triển Nhung hiển nhiên đi đứng còn chưa linh hoạt, lực cân bằng tương đối kém, chưa đứng được vài giờ thì mồ hôi đã đầy đầu, đung đung đưa đưa như pha lê dễ vỡ. May mắn có Lục Định Vũ ở bên cạnh hộ giá, một tay đỡ lấy cậu vào trong lòng, mới không khiến cho Lâu Triển Nhung biến thành tiêu bản éch thủy tinh.

Có lẽ do mệt mỏi, Lâu Triển Nhung cũng không có lập tức giận, mà là mềm nhũn tựa vào trước người anh thở phì phò. Phía sau lưng cảm giác được lòng ngực rộng lớn rắn chắc của nam nhân, cậu có chút đỏ mặt, lại cúi đầu nhìn nhìn thân người nhỏ bé gầy như khung xương của mình, nhịn không được than thở một câu: “Thật muốn bắt nó đập nát rồi lấp ráp lại lần nữa.”

Lục Định Vũ nở nụ cười, thuận thế ôm cái eo nhỏ nhắn của cậu, cùng nhau đứng ở bên cửa sổ xem đào hồng liễu lục bên ngoài, yên lặng mà hưởng thụ cảm giác bị dựa vào, tim đập dần dần gia tốc, không khỏi âm thầm cầu nguyện giờ khắc này có thể kéo dài đến thiên trường địa cửu.

Vốn không nên ôm ý nghĩ xa vời nào, vô luận là Ngã Tinh Vân hay là Lâu Triển Nhung, anh đều không nên có ý nghĩ không an phận. Chính là giờ phút này, cậu dụ ngoạn như thế mà rúc vào trong lòng mình, làm cho Lục Định Vũ cơ hồ không thể áp xuống tâm tư đang xao động.

Trước kia điều này tuy hàm hồ không rõ, rồi những ái muội hời hợt trở nên càng ngày càng rõ ràng, anh đại khái.. Đã yêu người này rồi.

Đã yêu nam nhân có bề ngoài thiên sứ, bên trong lại nóng nảy lỗ mãng này.

Lục Định Vũ cảm thấy được mình có điểm thật đáng buồn, tốn công không đòi trả ơn mà còn vui vẻ chịu đựng, biết rõ tình cảm không thể nào được hồi báo, mà vẫn nỗ lực không chùn bước.

Yêu một người, đều là vất vả như vậy sao?

Lặng im một lúc lâu, Lâu Triển Nhung đột nhiên nói: “Nếu cơ thể của ta không đổi trở lại được làm sao

bây giờ?”

Lục Định Vũ sững sốt, nhớ lại chính mình hình như cũng từng hỏi cậu vấn đề này, lúc ấy Lâu Triển Nhung trả lời là thà rằng đi chết. Nhưng lúc đó tuyết vẫn chưa tan hết mà hiện giờ đã là xuân về hoa nở.

Có phải lòng cậu cũng đã mềm đi một ít hay không?

Lục Định Vũ kiềm chế tình cảm đang muốn dâng trào trong lòng, thấp giọng nói: “Tôi vẫn sẽ ở bên cậu.”

“Tới khi nào?” Tiếng Lâu Triển Nhung hoàn toàn không có cao thấp phập phồng, nghe không ra tâm tình của cậu, Lục Định Vũ trầm mặc một lát, nghiêm túc nói: “Đến ngày nào đó em không cần anh nữa.”

Ngũ quan Lâu Triển Nhung vo thành một nắm, toát ra biểu tình không được tự nhiên, thấp giọng nói: “Thực buồn nôn...”

Buổi tối nhận được điện thoại của Thiệu Vĩnh Côn, Lục Định Vũ có chút ngoài ý muốn. Vị cảnh quan kia thật không hề phí lời, nói thẳng: “Ta muốn gặp Ngã Tĩnh Vân.”

Lục Định Vũ cả kinh, ý thức nhanh chóng vận động, nghĩ đối phương có phải hay không thấy được dấu vết gì? Một bên nghĩ một bên ở ngoài miệng vòng vo nói: “Tĩnh Vân cùng người không quen biết, tìm cậu ta có chuyện gì không?”

“Chỉ là muốn thăm một chút vị thiên sứ ngủ say tỉnh lại rồi một cách kỳ tích này thôi.” Thiệu Vĩnh Côn đánh ha ha, hỏi: “Làm sao vậy, không có tiện sao?”

Nếu nói cự tuyệt quá rõ ràng có phải là giấu đầu lòi đuôi hay không? Lục Định Vũ thực hao tổn tâm trí, anh đương nhiên sẽ không ngu xuẩn đến tin tưởng đối phương chỉ là “Thăm hỏi ” đơn giản như vậy.

Mà một khi chuyện Lâu Triển Nhung tá thi hoàn hồn bị người khác đã biết, bọn họ sẽ lâm tình cảnh nan kham, còn có thể gặp phải vô số nguy hiểm.

Suy đi nghĩ lại, Lục Định Vũ khẽ cắn môi, làm bộ như chẳng hề để ý nói: “Tốt, thời gian là giữa trưa ngày mai có được không? Hôm nay quá muộn.”

“Hảo, một lời đã định.” Thiệu Vĩnh Côn sáng khoái đáp ứng xuống dưới, Lục Định Vũ cúp điện thoại, lấy áo khoác cùng chìa khóa xe, một đường chạy như bay đến bệnh viện. Không để ý hộ sĩ ngăn trở, anh nóng vội mà vọt vào phòng bệnh, bắt lấy Lâu Triển Nhung sắp ngủ, thấp giọng nói: “Lập tức theo ta đi.”

Lâu Triển Nhung bị đột nhiên đánh thức, thập phần khó chịu vùng tay đánh một quyền. Lục Định Vũ nhanh như bay mà tránh thoát, dùng chân đờn đem cậu bao lại, ôm ngang lấy nói: “Thiệu Vĩnh Côn muốn gặp người, tôi trước mang cậu đi nơi khác tránh đầu ngọn gió.”

Lâu Triển Nhung sau khi nghe được tin tức thì cơn buồn ngủ cũng chạy một nữa, cũng quên luôn chuyện mình đang bị một người nam nhân ôm kiếu công chúa. Cậu nhắt thời cố không mắng chửi người, cau mày nói: “Người điên rồi! Hẳn là điều tử*, người lẫn rồi à? Chẳng lẽ muốn hẳn cầm lệnh điều tra đi sưu hang ổ của người?”

_điều tử: cách gọi cảnh sát với ý kinh thường như từ ”cóm” của nước mình.

“Ta sẽ không đem người giao cho bọn hắn.” Lục Định Vũ kiên định, dứt khoát với vẻ mặt trắng sì đoạn cổ tay, khiến Lâu Triển Nhung nở nụ cười, một tay nắm lưng của anh nói: “Để tôi xuống, nếu tôi đoán đúng, tên kia tám phần đã đuổi gần tới cửa bệnh viện, không chạy thoát được đâu.”

Đột nhiên tập kích? Lục Định Vũ lấp bắp kinh hãi, lập tức lộ vẻ mặt ảo não, không tình nguyện mà đem Lâu Triển Nhung thả lại trên giường hỏi: “Vậy làm sao bây giờ?”

Lâu Triển Nhung trở mình, đem chăn đơn kéo đến cằm, nói: “Ta giả bộ ngủ, người đuổi hắn.”

Xem ra chỉ có thể dùng biện pháp này, Lục Định Vũ thở dài, cởi áo khoác để tại một bên, kết quả hắn còn chưa ngồi xuống, Thiệu Vĩnh Côn đã đẩy cửa vào.

Hai nam nhân nhìn đến đối phương không hẹn mà cùng ngẩn ra, lập tức lộ ra ánh mắt “Quả thế”, bất động thanh sắc mà giao phong tám trăm hiệp, Lục Định Vũ áp chế cơn tức, giả bộ kinh ngạc, hỏi: “Thiệu cảnh quan, không phải nói ngày mai lại đây sao?”

“Ta sợ đêm dài lắm mộng, lại có rắc rối gì.” Thiệu Vĩnh Côn ngoài cười nhưng trong không cười, cúi người thăm Lâu Triển Nhung đang giả bộ ngủ, huyết sáo nói: ”Đúng là mỹ thanh niên nhỏ nhắn da thịt non mịn.”

Lục Định Vũ không dấu vết địa che chỗ trước người Lâu Triển Nhung, hạ lệnh trực khách: “Người bệnh đã nghỉ ngơi, có chuyện gì chúng ta đi ra ngoài nói, không cần quấy rầy cậu ta ngủ.”

Thiệu Vĩnh Côn hưng trí đánh giá anh, giống như nhìn đến một con chó ngao* bọc lộ bộ mặt hung ác đang che chở âu yếm Tiểu Bạch cấp, hắn vươn tay chỉ nói: “Ta muốn nói hai chuyện.”

_chó ngao: giống cho to 4 thước = \

Không chỉ có Lục Định Vũ, ngay cả Lâu Triển Nhung đang nằm ở trên giường đều kim lòng không đậu mà ngừng hô hấp. Thiệu Vĩnh Côn cũng không làm cho bọn họ thất vọng, vừa mở miệng đã đánh mạnh mẽ*: “Thứ nhất, Lâu Duật Đường hiện tại ở chỗ ta, chỉ cần hắn không đi tự tìm phiền toái, trên cơ bản không ai tìm hắn gây phiền toái.”

_ câu này chém

Mí mắt Lâu Triển Nhung nhảy vài cái, thiếu chút nữa từ trên giường bật dậy. Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, Lục Định Vũ lo lắng đề phòng, sợ hấn nhin không được kích thích mà bại lộ mục tiêu.

“Thứ hai là...” Thiệu Vĩnh Côn ý vị thâm trường địa liếc liếc mắt người trên giường một cái, nói: “Là về cháu của hấn...”

Khóe miệng Lục Định Vũ run rẩy, miễn cưỡng cười tươi hỏi: “Cháu hấn làm sao?”

Thiệu Vĩnh Côn lại cởi nửa cái nút, đem nửa câu sau nuốt trở lại trong bụng, nói: “Ai nha không còn sớm, ta phải về nhà. Hôm nào cùng đi uống cái trà, bye*.”

— trong văn bản là : bẻ tách, ta nghĩ có thể ở đây là chữ bye vì nó phát âm giống.

“Ừ, phiền nói cho rõ ràng!” Lục Định Vũ vươn tay kéo hấn lại.

Rồi một đạo thanh âm lạnh như băng như viên đạn giống nhau từ phía sau bắn phá lại: “Người đứng lại đó cho ta!”

Thiệu Vĩnh Côn cười mỉm xoay người lại, chống lại một đôi mắt đờ đờ sát khí, hấn đưa tay chào hỏi: “Mỹ nhân, người tỉnh rồi?”

“Ta không có tâm trạng khua môi múa mép với người, cháu hấn thế nào?” Lâu Triển Nhung xoay người xuống giường, bước đi nghiêng ngả hướng hấn đi tới. Lục Định Vũ nhanh chóng tiến lên đỡ lấy, cho hấn một cái ánh mắt trách cứ.

Người người này, như thế nào thiếu kiên nhẫn như vậy?

Vô nghĩa, quan hệ đến cơ thể của ta, có thể chìm được khí chính là người chết.

Lâu Triển Nhung trừng mắt nhìn trở lại, lại quay sang đến nhìn chăm chăm Thiệu Vĩnh Côn, chờ câu sau của hấn. Cảnh quan cười đến áy muội, nói: “Mùa xuân thật là một mùa tốt đẹp a!” Ai có thể nghĩ đến ngân ưng không ai bì nổi thậm chí có ánh mắt hàm sát mang oán như vậy, cùng nam nhân kia thì lại giống như tiểu tình lữ đang lườm lẫn nhau chứ?

“Muốn phát hoa si cút về nhà phát đi.” Ánh mắt Lâu Triển Nhung như đao, hung tợn trừng mắt hấn nói: “Đừng để cho ta hỏi lại một lần.”

Lúc ánh mắt giao nhau, trong lòng hai bên cũng đều biết rõ, chính là không muốn nói mà thôi. Còn giả bộ? Giả bộ cũng không giống!

Thiệu Vĩnh Côn thu lại tươi cười, mặt không đổi sắc mà nói dối: “Cứu giúp không có hiệu quả, đã tử vong, người nén bi thương.”

Sắc mặt Lâu Triển Nhung trắng bệch, suýt nữa đứng không được. Lục Định Vũ hộ hoa tâm thiết*, dứt khoát đem cậu ôm trong lòng, nhìn về phía Thiệu Vĩnh Côn: “Xác định sao?”

_hộ hoa tâm thiết: nóng lòng che chở hoa, hoa ở đây là ai thỉnh chư vị tử hiếu.

Thiệu Vĩnh Côn thần sắc ngưng trọng mà gật gật đầu. Sau khi bỏ lại quả bom này, hắn cũng không lưu lại, xoay người cáo từ rời đi.

Lưu lại Lâu Triển Nhung bị đả kích cơ hồ muốn phát điên cùng Lục Định Vũ không biết làm sao đối mặt một phòng đầy mây đen mù sương này.

“Triển Nhung, Triển Nhung...” Lục Định Vũ ôm hắn, nhẹ giọng nhỏ nhẹ: “Đừng quá khổ sở, ít nhất em còn sống.”

Lâu Triển Nhung phát ra một tiếng sói tru buồn bực đến cực điểm, cả người run rẩy. Lục Định Vũ đem cậu ôm đến trên giường, giống an ủi con nít đang giận dỗi, vừa vỗ vừa哄, Lâu Triển Nhung lại tức giận đến tột đỉnh. Không nghĩ tới lúc trước vui đùa nói lại ra nhất ngữ thành sấm*, thực con mẹ nó tà môn, cậu là nam nhi oai hùng một thời, chẳng lẽ thật sự phải giam tại thể xác nhìn được dùng không được này cả đời sao?

_Nhất ngữ thành sấm: một lời nói ra thành lời tiên tri.

Cảm giác được bàn tay dày của nam nhân khê vuốt đầu của cậu, mang đến một cổ cảm giác yên tâm say mê vui sướng. Hắn quay đầu giẫy gặt bỏ tay của đối phương, trừng mắt, bất mãn oán giận: “Đừng đem ta trở thành con quỷ nhỏ mít ướt.”

“Không, tôi chỉ là...” Lục Định Vũ miệng lưỡi vụng về giải thích, “Tôi chỉ là hy vọng có thể cho cậu dễ chịu một ít.”

“Ít nói nhảm, nếu đối lại là ngươi, ngươi có thể dễ chịu được sao?” Lâu Triển Nhung càng nghĩ càng hỏa đại, cậu từ nhỏ đến lớn từng chịu qua những vấp ngã rồi lại vùng lại so ra cũng kém những dao động lúc này. Lão thiên gia nhất định rất hận cậu, mới có thể muốn cậu làm chuyện khôi hài như vậy.

Hít sâu vài hơi, cậu tận lực bình định nỗi lòng hỗn loạn, bắt đầu lo lắng chuyện mai sau.

Từ nhỏ mưa dầm thấm đất, hơn nữa qua nhiều năm huấn luyện như vậy, trừ bỏ bang phái, Lâu Triển Nhung phát hiện mình tựa hồ không có bản lĩnh nào khác, nếu muốn nuôi sống chính mình, hình như chỉ có tiếp tục trong hỗn tạp như vậy là đi xuống.

Chính là dùng loại bề ngoài yếu liễu phù phong này mà đi vào hắc đạo? Không nói không có nửa điểm uy hiếp, đứng ra cũng làm người ta cười chết, làm không tốt còn có thể bị bắt đi làm kẻ ử ẩm giường cho lão Đại hoặc là bị bán vào áp điểm treo biển hành nghề.

Lâu Triển Nhung cảm thấy phía sau lưng một trận ác hàn, có chút muốn nôn, cậu cau mày ngẩng đầu nhìn Lục Định Vũ, vẻ mặt có chút rối rắm nói: “Người hình như rất cao hứng?”

“Ngô...” Lục Định Vũ then thùng gãi đầu, nói: “Dù sao cậu còn sống, đây là vạn hạnh trong bất hạnh.”

“Vậy người hẳn là khổ sở mới đúng chứ? Ngả Tình Vân của người vĩnh viễn không bao giờ trở lại.” Lâu Triển Nhung chọn khoe mắt nhìn hẳn, toát ra phong tình vẻ lơ đãng.

Lục Định Vũ cười khổ lắc đầu, sửa sai nói: “Cậu ta không là của tôi, cậu ta chưa bao giờ nhận thức tôi, mà cậu... Chính rõ ràng đứng trước mặt anh.”

Những lời này nghe như thế nào cũng có chút quái dị? Lâu Triển Nhung nhéo mình vài cái, từ trong khuỷu tay anh giấy ra ngoài nói: “Kia về sau người định làm như thế nào?”

Lục Định Vũ ôn nhu địa cười cười: “Anh nói rồi hội chiếu cố em cả đời.”

TBD: tại sao mỗi lần thay đại từ xưng hô = anh em, ta lại nổi óc nhỏ”

Lâu Triển Nhung cãi lại nói: “Ta không việc làm, cũng không có kỹ năng mưu sinh gì.” Trừ bỏ động đao động thương, cậu giống như cái gì cũng sẽ không.

_TBD: làm thuê chém mướn....ách.. cái mặt dzị đi đòi tiền chắc thất thân mất 0~0.

“Anh nuôi em.”

Lục Định Vũ trình trọng hứa hẹn nói, Lâu Triển Nhung sợ run cả người, hồ nghi trừng mắt nhìn anh, nhẹ giọng nói: “Người không phải là...” GAY ỉ?

Trước kia cậu chắc chắn sẽ không lo vấn đề trình tiết của hậu đình, trên thực tế cũng không tên gay nào không mất đám có ý với cậu. Nhưng là trước khác nay cũng khác, hiện tại cậu vừa mỹ mạo vừa nhu nhược, không có một hùng tâm tráng chí chỉ có một cái thí* dùng được!

_thí: là hậu đình, ta nói tiểu Triển, người quá dung tục đi.

Lục Định Vũ vô cùng thân thiết vỗ vỗ vai cậu, nói: “Cậu đừng suy nghĩ miên man, tôi là đại ca tốt, đại ca chiếu cố đệ đệ không phải là chuyện đương nhiên sao?”

“Đệ đệ? Ta phi!” Lâu Triễn Nhung cười nhạt, “Đời này chỉ có người khác hô to ta là đại ca, ta còn chưa phục người nào làm đại ca mà!”

“Hảo hảo hảo, Lâu đại ca, ngày không còn sớm, nên ngủ đi.” Lục Định Vũ ôn tồn哄 cậu, đem cả người Lâu Triễn Nhung ủng đến trong lòng, thấp giọng trấn an: “Sớm nghỉ ngơi, ngày mai còn phải phục kiện mà.”

Lâu Triễn Nhung oa ở trong lòng nam nhân, cả người không được tự nhiên, nhưng cái loại cảm giác ấm áp thoải mái khiến cho cậu lại lười giãy ra. Dù sao nam nhân này là người thành thật, khẳng định không dám đối với cậu động thủ động cước, Lâu Triễn Nhung đem bản khoả phao đến sau đầu, ngáp một cái, nhắm mắt lại.

Lục Định Vũ tắt đèn, nằm quay về trên giường. Khi anh nghĩ đã đến lúc đối phương ngủ say, Lâu Triễn Nhung đột nhiên toát ra một câu: “Lục Định Vũ, ngươi có muốn làm người của ta?”

Trái tim Lục Định Vũ kinh hoàng, cơ hồ suyễn không hơn khí đến, trong bóng đêm trừng mắt to, hỏi: “Có ý gì?”

“Ta xem hảo ngươi, làm thủ hạ của ta đi.”

“Nga.” Lục Định Vũ có chút thất vọng, đồng thời cười thầm chính mình si tâm vọng tưởng. Anh sờ sờ Lâu Triễn Nhung đỉnh tóc dài, nói: “Chỉ cần ngươi cao hứng là tốt rồi.”

Rất có tinh thần hiển thân nha, Lâu Triễn Nhung cười trộm.

Truyền thuyết kia Lan Lăng Vương bởi vì bộ dạng âm nhu xinh đẹp, lúc ra chiến trường còn muốn mang cái mặt nạ để giữ thể diện, lúc Từ Hi buông rèm chấp chính cũng chưa quên đem con rối Quang Tự mang lên sân khấu.

Lâu Triễn Nhung chính là đang có loại chủ ý này, nếu mình đã lưu lạc đến hoàn cảnh phải làm tiểu bạch kiếm nhu nhược, cậu cũng lười hối hận, rõ ràng vẫn còn thứ xài được, là đem nam nhân cao lớn thô kệch, vẻ mặt hung hãn này huấn luyện thành con rối tốt cùng mặt nạ để chịu.

Mặc dù như thế đối với Lục Định Vũ có chút lấy oán trả ơn, bất quá dù sao cậu cũng không phải người tốt gì, tính toán mấy thứ này chỉ có mấy bà mẹ già. Lâu Triễn Nhung đem cảm xúc áy náy chẳng biết tại sao áp chế đi, mỉm cười ngủ.

Lại qua mấy ngày, nhiệt độ không khí dần dần tăng trở lại, thân thể Lâu Triễn Nhung khôi phục cũng không tồi, có thể không cần mượn quả trượng, chậm chạp đi lại.

Tuy rằng vẫn là có lúc tùy thời nguy hiểm mà té ngã, bất quá đối với Lâu Triễn Nhung lúc trước luôn dính chặt với giường bệnh mà nói, có thể đứng thẳng đi lại đã là bước nhảy vọt lớn.

Bệnh viện bắt đầu đuổi người. Một mặt là sau khi đến giai đoạn phục kiện hoàn toàn thì có thể tiến hành ở nhà, phòng bệnh không phải là nơi cho cậu nghỉ ngơi trường kỳ, về phương diện khác còn lại là Lâu Triển Nhung thường xuyên đối hộ sĩ xinh đẹp quá nhiều tình dục, đã khiến cho công phần. Nếu không là bởi vì gương mặt tiểu bạch kiểm của cậu, chỉ sợ sớm bị người ta dùng giày cao gót đạp thành tổ ong.

Lục Định Vũ cũng ước gì sớm một chút đem đón người về nhà lý đi, vì thế một khắc cũng không chậm trễ mà đi làm thủ tục xuất viện.

Làm xong mọi chuyện, đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh rất quen thuộc hướng bên này đi tới. Lục Định Vũ trừng mắt nhìn, bước nhanh nghênh đón, hô: “Thật là trùng hợp, cô đến thăm bệnh sao?”

Khúc Tĩnh Nghiên —— bạn gái trước của Ngã Tĩnh Vân, mỉm cười cầm hoa trên tay đưa cho anh nói: “tôi đến xem Tĩnh Vân.”

“Cám ơn.” Lục Định Vũ nhớ rõ nàng, năm đó tai nạn xe cộ qua đi, nữ tử thanh tú đến cùng Ngã thái thái. Anh cùng với nàng sống vai hướng phòng bệnh đi đến hỏi: “Đã lâu không gặp, người... Khỏe không?”

Anh cơ hồ đã quên cái tên Ngã Tĩnh Vân này, lúc này lại nghe nói đến, chỉ có cảm giác đã qua mấy đời, trái tim này, đã bị Lâu Triển Nhung chiếm đầy.

“Ta kết hôn.” Khúc Tĩnh Nghiên nâng lên tay trái, cho hắn xem chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út, lại thở dài nói: “Không nghĩ tới anh vẫn cùng cậu ta. Lục tiên sinh, anh là nam nhân tốt, so với Tổng Chính Minh thật là tốt hơn nhiều lắm.”

“Tổng Chính Minh?” Lục Định Vũ lần đầu nghe nói tên này, tò mò nhướng mi, Khúc Tĩnh Nghiên mỉm cười nói: “Chính là người Tĩnh Vân thích, chúng ta kết giao bốn năm, cậu ta đột nhiên nói cậu thích một người nam nhân, chia tay ta, sau đó chạy tới người ta tỏ tình. Kết quả Tổng Chính Minh không tiếp thụ, còn làm trò trước mặt bạn bè trào phúng nhục nhã cậu, Tĩnh Vân đại khái là nhất thời luẩn quẩn trong lòng, liền tự sát.”

TBD: T~T, con thú .. Từ đầu ta đối với Tĩnh Vân rất thích a~, nhưng pé ấy định sẵn làm nhân vật lót nền nên đành chịu!

“Nga...” Lục Định Vũ cảm thấy tay mình thật ngứa, rất muốn tìm được tên họ Tổng đánh một trận. Nhưng mà Khúc Tĩnh Nghiên hạ một câu liền dập tắt cơn tức của anh ——

“Bất quá cậu ta có thể gặp được anh, cũng coi như một loại bồi thường. Lục tiên sinh, xin người hảo hảo mà quý trọng cậu.”

Lục Định Vũ có điểm lằng lằng, sau đó rất nhanh thanh tỉnh đứng lên, nàng không biết bên trong kia là Lâu Triển Nhung mà không phải Ngã Tĩnh Vân —— là một người phún hỏa lạc tiêu*, chỉ nhìn không thể chọc, có thể xem không thể ăn.

_phún hỏa lạc tiêu: chỉ người nóng nảy.

Đang nghĩ tới như thế nào giải thích tình cảnh người yêu cũ gặp lại mà không nhận ra nhau, thay Lâu Triển Nhung giảm bớt một chuyện. Khúc Tĩnh Nghiên đi đến cửa phòng bệnh, bỗng dừng bước lại, mắt hạnh trợn lên hướng cửa phòng mở rộng nhìn lại.

“Ngả Tĩnh Vân” đang cùng một hộ sĩ mỹ mạo hôn túi bụi, mà một bàn tay của cậu ở trước ngực người ta xoa nắn, tay kia thì trực tiếp vươn đến dưới váy hộ sĩ. == bực!!

Hình ảnh hương diễm kích tình như thế làm cho một nam nhân thành thực như Lục Đình Vũ xem cũng đỏ mặt, càng không nói Khúc Tĩnh Nghiên. Từng ấn tượng đẹp dễ tan thành mây khói, nàng bỏ lại một câu “Tên kia như thế nào trở nên ghê tởm như vậy?” Sau đó cũng không quay đầu lại địa rời khỏi.

Lục Đình Vũ xoa bóp thái dương, đang cầm hoa đi vào phòng bệnh, bưng tỉnh đội đã uyên ương sắp biểu diễn màn thoát y vũ.

Hộ sĩ mặt đỏ như quả cà chua, ngoan trường mắt nhìn Lâu Triển Nhung liếc mắt một cái, sau đó bụm mặt chạy mất, Lâu Triển Nhung bất mãn hướng Lục Đình Vũ trừng lại nói: “Người thực sát phong cảnh, vào chậm một chút chết sao?”

Cậu thật vất vả đem người cậu được, mắt thấy củi khô lửa bốc đã muốn đốt lên, mọi sự đã chuẩn bị, chỉ kém một chút có thể tiêu hỏa, tên không có mắt này lại cố tình xông tới làm người xấu làm chuyện tốt.

“Lần sau lúc giao phối nhớ rõ đóng cửa.” Lục Đình Vũ mặt không chút thay đổi bắt tay vào thu dọn đồ đạc, đối với nam nhân không tiết tháo này không thể nể hà.

“Sách!” Lâu Triển Nhung phát ra một đơn âm khinh thường, chĩa chĩa tiểu đệ đệ đang ngẩng đầu đứng thẳng, đúng lý hợp tình địa nói: “Thực sắc tính dã*, lão tử tuổi còn trẻ cũng không thể sống như hòa thượng, người nói làm sao bây giờ đi?”

_Thực sắc tính dã: ăn và tình dục là bản tính của con người.

Lục Đình Vũ đi qua liếc mắt một cái, trong con ngươi đen dần theo vài phần ý cười bốn cột, thấp giọng hỏi: “Nếu không muốn ta giúp người?”

Lâu Triển Nhung nho nhỏ quấy người một cái, gian nan lựa chọn giữa tự mình động thủ hoặc người khác phục vụ. Tuy rằng bị nam nhân sờ diều* là một chuyện thật ghê tởm, bất quá nếu đối phương là Lục Đình Vũ, cậu còn có thể miễn cưỡng chịu được.

_Điều: mọi người cứ hiểu theo nghĩa thuần việt là được, ôi trời tác giả, người dùng từ wá.

Lâu Triển Nhung do dự ba giây, vì dục vọng phía dưới hỏa thiêu hỏa liệu, cậu hướng Lục Định Vũ ngoắc ngoắc ngón tay, mệnh lệnh nói: “Làm cho ta ra.”

Thanh âm khàn khàn mang theo một tia suyễn ý, hết sức mê người. Lục Định Vũ ngừng thở, thân thủ đẩy y phục của cậu ra, lộ ra nơi khó hạ Lâu Triển Nhung, nhan sắc rất non, hình thể lớn nhỏ rất cân xứng với cậu, thoát nhìn hết sức đáng yêu. Lục Định Vũ nhịn không được, thổi phù một tiếng bật cười, nói: “Thật sự là khéo léo lắm lười a, muốn chuẩn bị chút gạo đến ụ ụ nó không?”

Máu toàn thân Lâu Triển Nhung đều hướng lên đỉnh đầu hướng, mặt đỏ bừng, dục vọng ở hạ thân dưới sự cười nhạo của nam nhân ác độc không cốt khí bại hạ trận. Ừ rử không phần chán rứt trở về, cậu tức giận đến say xe, thuận tay lấy cái gối đầu nện vào mặt Lục Định Vũ, quát: “Cút cho ta!”

Vì để tiện an dưỡng, Lục Định Vũ đem cậu ở căn biệt thự ngoài ngoại ô, dựa vào bàn thủy phong cảnh tuyệt đẹp, không khí tươi mát. Cứ như vậy, Lâu Triển Nhung bắt đầu không để ý đến chuyện bên ngoài, một thân chỉ ngâm phòng tập thể thao mà sống ẩn cư.

Trừ bỏ việc yêu cầu cậu sống cuộc sống cấm dục rất không hợp lý ra, Lục Định Vũ là một người hầu toàn năng hoàn toàn không mắc lỗi. Đối với cậu ngoan ngoãn phục tùng, có yêu cầu gì đều tận lực thỏa mãn, làm cho Lâu Triển Nhung đầy đủ hưởng thụ đãi ngộ siêu cấp thoải mái của đế vương.

Mỗi ngày vào sáng sớm, Lục Định Vũ đều đã cùng cậu chạy dọc theo bờ sông, cung cấp khăn mặt cùng nước khoáng, một đường chạy một đường múa mép khua môi, quan hệ hai người đột nhiên tăng mạnh, chân chính tới trình độ tuy hai mà một, thân như huynh đệ.

Lâu Triển Nhung đối tín nhiệm gắn bó của anh lại dần dần sinh ngấm sâu, tuy rằng cả ngày vẫn hay kêu đến hét đi, nhưng trong lòng Lục Định Vũ hiểu được, tên cực độ khuyết thiếu cảm giác an toàn này cũng chỉ có thể dựa vào mắng chửi người để phát tiết buồn rầu tức giận trong lòng ngực.

Hôm nay, Lâu Triển Nhung theo thường lệ mặc áo ngắn quần đùi đi chạy bộ. Tay chân thon dài đã ẩn ẩn đã có hình dáng cơ thể, trên người cũng thêm một chút thịt, tuy rằng tổng thể vẫn là gầy yếu, nhưng là không đến mức thoát nhìn như khung xương lúc ban đầu.

Khối thân thể này trời sinh khung xương nhỏ nhắn, cái đầu chỉ có một bầy không*, nghĩ muốn luyện thành dáng người cường tráng như Lục Định Vũ không khác người si nói mộng. Cho dù mỗi ngày hồ ăn hải tặc* cũng chỉ có thể phát triển chiều ngang, Lâu Triển Nhung lại không muốn biến thành thịt cầu, đành phải liều mạng địa vận động cơ thể thôi... Có thể luyện ra mấy khối thì ra mấy khối đi.

__chắc 170 mm, ác, nói wá trẻ mới sinh á.

__hồ ăn hải tặc: ăn nhiều.

“Chậm một chút, mệt rồi liền nghỉ ngơi.” Lục Định Vũ giống bà mẹ đi theo phía sau cậu, một tắc cũng không rời. Chạy hai km, Lâu Triển Nhung đã đầu đầy mồ hôi, giống như phá phong tương mà thở hổn hển,

trái lại Lục Định Vũ mặt không đỏ khí không suyễn, ngay cả mồ hôi cũng không chảy xuống một giọt.

— phá phong tương: là cái rỳ +_+_

Lâu Triển Nhung đối với thể trạng cùng sức chịu đựng của anh không còn khí lực mà ghen tị, cậu nốc hết nửa bình nước như xả giận, sau đó đem cái chai quảng nam nhân, vẽ mặt bi phần, tính nghĩ ngơi hồi sức, rồi lại chạy ba, năm km nữa.

“Tĩnh Vân?” Một chiếc xe đậu sát bên cạnh cậu, chủ xe đi xuống, lộ ra biểu tình kinh hãi, bắt lấy bả vai Lâu Triển Nhung, kêu lên: “Cậu là Tĩnh Vân? Trời ạ! Tôi cuối cùng cũng tìm được cậu!”

Tìm ta làm cái gì? Lâu Triển Nhung không hiểu ra sao, cùng Lục Định Vũ mắt to trừng đôi mắt nhỏ. Mà chim bìm bịp tứ mắt mắt áo mũ chính tề kia như thấy gấu mà ôm lại, Lâu Triển Nhung phát hỏa, một phen bỏ người con trai giữa đường này ra mắng: “Cút! Lão tử không có tiền cho ăn mày.”

Tính tình người này thật là thối, Lục Định Vũ đem cậu túm đến phía sau, hướng nam tử xa lạ gật gật đầu hỏi: “Xin hỏi người là vị nào?”

Tổng Chính Minh đỡ gọng kính, nhìn nam nhân cao trắng tự cho mình là kẻ bảo vệ cùng mỹ nam tử mặt tươi cười tóc dài phía sau hắn, vẽ mặt có chút hiểu, càng buồn bực nói: “Tĩnh Vân, cậu đã quên ra sao? Tôi là Tổng học trưởng nha! Lần trước tôi đi bệnh viện tìm cậu, không nghĩ tới cậu đã xuất viện. Hắn là ai vậy? Bằng hữu của cậu sao?”

Tầm mắt tràn ngập địch ý đảo qua mặt Lục Định Vũ, rồi sau đó giả bưng tỉnh đại ngộ nói: “Nguyên lai người là Tổng Chính Minh.”

Ai? Lâu Triển Nhung nghe cũng chưa từng nghe qua tên này, biểu tình thập phần không kiên nhẫn, từ phía sau lưng chọc chọc vai Lục Định Vũ nói: “Đừng cùng hắn vô nghĩa, theo giúp ta chạy bộ.”

“Xin lỗi không tiếp được.” Lục Định Vũ lộ phát tính chiếm hữu mà nắm bả vai Lâu Triển Nhung, trước khi rời đi thản nhiên liếc Tổng Chính Minh liếc mắt một cái, trong ánh mắt mang theo cảnh cáo, nhấn nhủ một tin tức quá rõ ràng ——

Hắn là người của ta, đừng làm chuyện thiếu não.

5. Chương 5

Sau khi rời khỏi bệnh viện, Lục Định Vũ cũng không bỏ qua việc dò la về Lâu Duật Đường, nhưng mà tên gian xảo Thiệu Vĩnh Côn nhiều lần từ giữa gây khó dễ, tử thủ canh phòng nghiêm ngặt. Các phương thức liên lạc Lâu Triển Nhung có thể nhớ đều mất đi hiệu lực, Lâu Duật Đường tựa như một con diều đứt dây,

xa xôi vô tin tức.

Bất quá linh linh toái toái, anh cũng tìm hiểu được một chút tin tức nhỏ về Ngự Phong Đường,

Từ sau khi Lâu Triển Nhung nhập viện, trong tổ chức như rắn mất đầu phong ba không ngừng, ngoài buồn trong lo, không có một ngày thái bình. Rốt cục cũng hạ màn, dưới thế đánh gong kim của Hồng Viễn Bang cùng cảnh sát, đã bắt được sáu cán bộ quan trọng, đem mấy kẻ cao cấp hầu như một lưới bắt hết, kẻ dưới như cây đổ bầy khi tan, Ngự Phong Đường chỉ còn chuyện chờ lệnh giải tán là xong việc.

Lục Định Vũ do dự hồi lâu, vẫn là quyết định đem tin tức xấu này nói cho Lâu Triển Nhung.

Ban đầu vốn tưởng rằng Lâu Triển Nhung sẽ nổi bão, không nghĩ tới cậu so với chính mình tưởng tượng còn bình tĩnh hơn nhiều, chỉ là sắc mặt trầm trọng, cau mày ngồi ở trong sân một đêm. Lục Định Vũ cũng ở bên cậu suốt một đêm, Lâu Triển Nhung không mở miệng, anh cũng không ra tiếng phiền cậu, hai người cứ im lặng như vậy không tiếng động mà ngồi thẳng đến hừng đông, ai cũng không phản ứng ai.

Đến phương đông lúc màn trời sáng lên, Lâu Triển Nhung mệt mỏi thở dài, phun một nhánh cỏ ngậm trong miệng hỏi: “Tôi là đau lòng bang phái của tôi, anh ở trong này ngồi gốc là thái độ gì?”

“Anh thương tiếc em.” Lục Định Vũ ôn nhu nói, Lâu Triển Nhung lắc lắc đầu nằm trên cỏ nằm, đưa tay để trên ánh mắt.

Ngự Phong Đường từng là tất cả của cậu, là phần đầu cả đời của cậu, trước kia nếu có người dám động vào Ngự Phong Đường, Lâu Triển Nhung không thể nghi ngờ sẽ cùng hắn chiến đấu tới cùng. Chính là ngày hôm qua, sau khi cậu nghe được tin giải tán, dù bị đả kích nhưng cũng không đủ để cậu nổi điên.

Cậu chỉ là... Một mảnh mờ mịt, thập phần mờ mịt, hốt hoảng, không biết đi con đường nào.

Không ngừng mà hồi tưởng từng tí chuyện xưa ở Ngự Phong Đường, Lâu Triển Nhung kinh ngạc phát hiện chính mình lại cuộc sống khuấy động đã qua có chút thờ ơ, thậm chí có vài phần cảm thấy phiền chán.

Mất đi Ngự Phong Đường, tương đương mất linh hồn cùng tín ngưỡng lâu nay, trở thành trắng tay, ngay cả nguồn gốc cũng bị mất. Lâu Triển Nhung hẳn là kinh hoảng, phần nộ, đau kịch liệt... Nhưng cậu không có, cậu chỉ cảm thấy thật trống trống, mờ mịt luống cuống hư không.

Chẳng lẽ mấy ngày nay quá thụ thái, làm một thân nhuệ khí của cậu hóa thành hư ảo?

Hay là ở bên người quá mức ôn nhu này, vì thế bất tri bất giác làm cho người ta sa vào trong đó?

Lâu Triển Nhung đột nhiên cảm thấy có chút sợ hãi, trước kia đối mặt với nòng súng của kẻ thù cũng chưa từng sinh ra cảm giác sợ hãi trong lòng. Cậu không khỏi bắt đầu tỉnh lại: mình là không phải quá mức ỷ

lại Lục Định Vũ, thế cho nên ý chí chiến đấu đều mất hết?

Ngân ưng cuồng dã kiêu ngạo chẳng lẽ thật sự phải trở thành một tiểu bồ câu bị thuần dưỡng? Cảnh tượng này Lâu Triển Nhung vừa nghĩ tới liền sợ hãi cả người, cậu xoay người ngồi dậy nói: “Tôi phải đi về.”

Bản năng muốn chạy trốn cách xa chỗ thể ngoại đào nguyên này, thừa dịp cậu còn chưa quên mình là ai.

“Quay về đâu?” Lục Định Vũ hỏi lại, Lâu Triển Nhung cứng họng, bị nghẹn nói không ra lời.

Cậu ngay cả thân thể của mình đều không có, không gì đến chỗ ở?

Tự làm bậy không thể sống, cậu hiện tại bắt đầu có chút hối hận xuống tay đối với Diệp Hân An. Kết quả ăn trộm gà không được còn mất năm gạo, khiến cho chính mình tiến thoái lưỡng nan.

“Triển Nhung, đem nơi này trở thành nhà mình, được không?” Lục Định Vũ ấn bờ vai của cậu, nghiêm mặt nói: “Em không phải hai bàn tay trắng, em còn có anh.”

Lâu Triển Nhung nhìn khuôn mặt kiên nghị của nam nhân, tim không khỏi đập gia tốc, quai hàm cũng có chút nóng lên. Cậu đối với phản ứng như cô gái hoài xuân của mình trăm tư mà không được kỳ giải, đành phải đổ lỗi cho giấc ngủ không đủ khiến não thiếu máu, cậu đẩy tay ra Lục Định Vũ, hàm hàm hồ hồ mà đáp lại: “Một chết, ta đi ngủ trước.”

Lục Định Vũ thở phào một hơi, nhắm mắt theo đuôi Lâu Triển Nhung trở về phòng.

Cậu ngủ thẳng một giấc đến giữa trưa, ăn cơm xong vốn đang nghĩ muốn lại đi đi ngủ, kết quả có hai vị khách không mời mà tới.

Một là Thiệu Vĩnh Côn, tháo xuống kính râm, sau khi cùng chủ nhân chào hỏi, cười hì hì nhìn về phía Lâu Triển Nhung nói: “Mỹ nhân, khí sắc người thật sự là tốt lắm không ít, Định Vũ huynh thực biết chiều cố người thôi.”

Một đao gọt trái cây hướng hần bay tới, tuy rằng thay đổi thân thể, một ít tiểu kỹ không tốn nhiều sức cậu vẫn là có thể thi triển đến bảy tám phẩm.

Thiệu Vĩnh Côn nhanh tay lẹ mắt, đem dao chụp lại, tránh cho thảm kịch người đi phía sau hần bị đâm thành một đồng. Mà lúc Lâu Triển Nhung đang nhìn người kia đến liền ngậy ngấn cả người, quả táo trong tay cũng rơi xuống sàn nhà.

“Đến, giới thiệu một chút.” Thiệu Vĩnh Côn đem nam nhân trắng nõn nhả nhận túm đến bên người, nói: “Vị này chính là quân sư Ngự Phong Đường Lâu Duật Đường, hiện tại đang thất nghiệp, xin các vị chiếu cố nhiều hơn.”

“Lâu tiên sinh?” Lục Định Vũ lấp bắp kinh hãi, theo bản năng hướng Lâu Triển Nhung bay tới, đang do dự muốn hay không giới thiệu vị chánh chủ này, Lâu Triển Nhung đã đứng lên, vẻ mặt ngũ vị tạp trần, rất nhẹ giọng kêu: “Thức thức.”

Lâu Duật Đường nhào qua, trong mắt rưng rưng, một tay kéo đứa cháu yếu đuối vào trong lòng, nức nở nói: “Triển mạo... Thức thức tìm người thật khổ...”

Thiệu Vĩnh Côn nhu dụi mắt, đối với trường hợp thức cháu gặp lại này làm cho hắn có một loại hỉ cảm kỳ dị, rất muốn cười, lại dặc nghiêm trang cùng Lâu Duật Đường nắm tay nói: “Trên đường ta đã cho hắn chuẩn bị trước tâm lý, bất quá xem ra hiệu quả quá nhỏ.”

Không cần nghĩ muốn cũng biết, nguyên bản đứa cháu thân hình cao gầy đẹp trai biến thành loại chim nhỏ nép vào người này, tóc dài quá vai, hé ra gương mặt tuần tứ giống hoa nhĩ, sự chênh lệch thật lớn giữa lòng sông và mặt biển này làm cho người ta thật sự khó tiêu hóa.

Nam nhân hào hoa phong nhã kia ôm Lâu Triển Nhung khóc không thành tiếng, mà Lâu Triển Nhung thực không có thói quen rúc vào trong lòng thức thức, một bàn tay vỗ nhẹ bờ vai của hắn an ủi. Lâu Duật Đường có chút cảm động, nhẹ giọng nói: “Cám ơn người, Thiệu cảnh quan.”

Thiệu Vĩnh Côn có chút kinh ngạc, nhìn cậu một cái, cười nói: “Không dám nhận, ngẫu nhiên cũng muốn làm việc sự.”

Hắn nhìn nhìn bên hai người cháu thức thức bên kia, đề nghị nói: “Chúng ta đến cửa hiên ngồi một chút đi, ta xem hai người bọn họ còn phải tốn một ít thời gian tự nói lời tạm biệt.”

Lục Định Vũ gạt đầu, còn săn sóc mà bưng một bình trà lạnh đưa qua, sau đó cùng Thiệu Vĩnh Côn rời khỏi phòng khách, ở cửa hiên nhàn tọa nói chuyện phiếm.

“Cơ thể của ta còn sống!?” Lâu Triển Nhung cả kinh thiếu chút nữa theo trên ghế sa lon té xuống, vốn cậu đã muốn tự nhận xui xẻo, tính đem thân thể vô dụng này sửa chữa, kiên nhẫn dùng, không nghĩ tới Lâu Duật Đường lại cho mang đến một tin vui.

”Đúng vậy a, người không biết?” Lâu Duật Đường cũng có chút kinh ngạc, lập tức nghiêng răng nghiêng lợi, một quyền nên trên da ghế sa lon nói: “Nhất định là Thiệu Vĩnh Côn lừa người, ta chỉ biết miệng súc sinh kia không một câu lời nói thật!”

TBD: 2 chú cháu này, haizz.. hai thên công đều khổ như nhau, có thên ”vợ” wá ứMà Thiệu ca so với Lục ca thì như hồ ly vs gấu, nên chịu khổ nhất vẫn là A Lục.

Nhắc tới đến Thiệu Vĩnh Côn, Lâu Duật Đường liền có vẻ đặc biệt khổ đại cừu thâm, Lâu Triển Nhung vỗ lưng hắn hỏi: “Họ Thiệu có làm khó dễ người không?”

Lâu Duật Đường xoát cái đỏ mặt, ấp úng nói: “Ta... Ta còn hảo, có người tới tìm trả thù đều được hấn cản lại.”

Cái tên biến thái ra vẻ đạo mạo một bên đem hấn bảo hộ đắc cẩn thận, một bên tra tấn đắc hấn sống không bằng chết, đem mình lừa xoay quanh. =)) ngu còn nói

Lâu Duật Đường vừa nghĩ tới những ngày đó liền không dám nghĩ, nhìn thân thể của đứa cháu trước mặt, lại nghĩ tới Ngự Phong Đường âm thầm giải thể, nhện không được nổi lên bi thương, túm tay cháu bắt đầu kể khổ. Nhất thung thung, nhất kiện kiện, tự tự huyết, thanh thanh lệ*, Lâu Triển Nhung nghe được nổi trận lôi đình, máu xúc động sôi trào trong ngực, hận không thể xách đao lên ngựa tại chỗ, đi đem Hồng Viễn Bang san bằng.

__*: hãy hiểu là ảnh kể đến hừng hồn bi tráng, nước mũi tèm lem.

Bất quá việc cấp bách, phải đem thân thể cậu đổi trở về, hiện tại cái thân thể gà bệnh này đừng nói chém người, bị người chém còn không đủ tư cách.

“Thúc thúc, trước đừng nói việc này.” Lâu Triển Nhung cầm lấy bả vai Lâu Duật Đường, hỏi: “Cơ thể của ta ở nơi nào, bảo tồn như thế nào?”

Lâu Duật Đường sững sốt một chút, sắc mặt lại bắt đầu xanh, ngón tay run rẩy không ngừng, hấn thở dài, vô cùng đau đớn nói: “Triển Nhung, ngươi trước hít sâu một hơi, sau đó gắng giữ tĩnh táo.”

Lâu Triển Nhung như hòa thượng trương nhị sở không được ý nghĩ, trong lòng nảy lên dự cảm không ổn. Quả nhiên, đáp án của Lâu Duật Đường làm cho cậu ở giờ Ngọ mùa hè mà như rơi vào hầm băng, từ đầu đến chân thấu tâm lạnh ——

“Thân thể của ngươi bị Diệp Hân An chiếm cứ, lại tới bên người Tiêu Chấn Hằng, đang tiêu dao khoái hoạt...”

Lâu Triển Nhung giận không kềm được, lập tức vỗ án dựng lên, liền xông ra ngoài.

“Không nghĩ tới Lâu Duật Đường tiên sinh còn trẻ như vậy.” Lục Định Vũ vốn còn tưởng rằng là một lão nhân tuổi già sức yếu, kết quả vừa thấy mới phát hiện đối phương rất là trẻ tuổi, một bộ dáng thư sinh nhã nhặn, hoàn toàn không giống người trong hắc đạo đích.

“Đương nhiên, hấn mới ba mươi bốn tuổi mà thôi.” Thiệu Vĩnh Côn ha hả cười, nâng chung trà lên nói: “Ngươi đem cậu ta chiếu cố cũng không tới, hy vọng tiểu tử kia không cần đang ở trong phúc không biết phúc.”

Lục Định Vũ từ chối cho ý kiến địa cười cười, Thiệu Vĩnh Côn uống ngụm trà lại hỏi: “Ngươi không trách ta lúc ấy lừa các ngươi?”

Anh lắc đầu, cho dù anh không hề liên quan đến hắc đạo cũng đoán được ý đồ của Thiệu Vĩnh Côn, trước muốn ổn định Lâu Triển Nhung, để cậu không cần đi ra ngoài quấy rối, vì làm cho thực lực Ngự Phong Đường suy yếu mà tranh thủ thời gian.

“Bất quá, ta thật không nghĩ tới người đột nhiên phát thiện tâm, cho hai thúc cháu bọn họ gặp lại.” Lục Định Vũ nhìn nam nhân tà ma được xưng là cảnh quan này, “Ta còn tưởng rằng người vẫn treo hắc lên mà ăn.”

“Không có.” Thiệu Vĩnh Côn cười mỉa mắt, khuôn mặt tuấn lãng hiện lên nhất mạt tà khí tính kế, lẩm bẩm: “Cũng không thể đem oan ức toàn bộ đổ lên đầu ta a...”

Lục Định Vũ có chút khó hiểu, đang định hỏi lại, một giây đồng hồ sau anh liền hiểu được ý của những lời này.

Lâu Triển Nhung giống đầu tàu từ phòng khách lao tới, khuôn mặt âm ngoan vằn vẹo, cầm lấy anh rống to: “Mang tôi đi hoa viên thần kỳ! Lập tức!”

Lục Định Vũ không dám chậm trễ, lập tức đứng dậy lái xe đi. Thiệu Vĩnh Côn cười như con mèo hư trộm được miếng thịt, đem Lâu Duật Đường nhét vào trong xe của mình, cũng đi theo ô-tô, thần tình chờ xem kịch vui.

Toàn thân Lâu Triển Nhung tản mát ra oán khí cường đại, trên mặt u ám, hơn nữa cậu một thân áo trắng tóc rối tung, so với diễn viên từ trong ti vi đi ra không khác biệt lắm. Lục Định Vũ nắm chặt tay lái, thật cẩn thận địa nhìn cầu một cái hỏi: “Vì cái gì muốn đi hoa viên thần kỳ, có việc gấp gì sao?”

Mắt Lâu Triển Nhung lộ ra hung quang, nói: “Cơ thể của tôi ở nơi đó, tôi muốn đi cướp nó cướp về.”

“Nga...” Tinh thần Lục Định Vũ ảm đạm một chút, tiếp tục chuyên tâm địa lái xe. Nhưng dao động thoát qua của anh không tránh được mắt của Lâu Triển Nhung, cậu đề cao âm điệu hỏi: “Sao anh giống như không được vui?”

Lục Định Vũ miễn cưỡng cười một cái, thấp giọng nói: “Chúc mừng cậu, rốt cục được đền bù mong muốn.”

Lâu Triển Nhung cau mày, không rõ nam nhân này vì cái gì biểu hiện như bị người thiếu tiền không trả, cậu không hờn giận hừ một tiếng nói: “Anh yên tâm, tôi đổi lại cơ thể cũng sẽ nhớ rõ mà báo đáp anh.”

” Cậu suy nghĩ nhiều.” Lục Định Vũ có chút bất đắc dĩ, nhìn cậu một cái nói: “Tôi nói rồi, cậu bảo trọng mình chính là hồi báo lớn nhất đối với ta.”

“Vậy người còn tinh thần sa sút cái rắm!” Lâu Triển Nhung mắng một câu, không được hướng ngoài của sổ xe nhìn xung quanh, cả người đều đắm chìm trong kích động sắp đem cơ thể đoạt về.

Lục Định Vũ không muốn dập tắt hưng phấn của cậu, chính là thật sự không thể biểu hiện ra vui sướng.

Có một loại cảm giác khổ sở như Lâu Triển Nhung sắp không hề thuộc về mình, tuy rằng cậu cho tới bây giờ chưa từng là của mình. Bên môi Lục Định Vũ tràn ra một cái cười khổ mơ hồ, chuồng bồ câu nhỏ hẹp như thế nào có thể ràng buộc dã tâm bùng bùng của hùng ưng? Sợ là sớm chiều ở chung, thân mật đến sinh ra lỗi giác sẽ kéo dài đến vĩnh viễn, kia cũng chỉ là sự trầm mê mà anh nhất sương tình nguyện mà thôi. Lâu Triển Nhung chưa bao giờ từng đối với anh có chút lưu luyến, đến lúc nên rời đi, cậu cũng không quay đầu lại mà rời khỏi.

Không nên có cảm tình, chỉ biết cho mình tăng thêm thống khổ thôi, Lục Định Vũ hiện tại muốn nhắm nháp đầy đủ loại tư vị buồn bã thất tình này rồi, nam nhân quá mức chân thật, vĩnh viễn không thể ở loại chuyện thất tình lạnh nhạt này.

“Định Vũ, đuổi theo chiếc xe kia!” Lâu Triển Nhung hai mắt sáng ngời, cầm lấy bờ vai của anh kêu lên. Lục Định Vũ bỏ qua suy nghĩ phức tạp hỗn độn của anh, đem chân ga giẫm lên, hướng nơi Lâu Triển Nhung gào thét lao tới.

Ai, thực thật đáng buồn, anh vì cậu có thể liều lĩnh, vượt lửa qua sông không chối từ, cậu lại ngay cả tâm mắt đều keo kiệt không dừng lại một lát bên người anh.

Kết luận: tự mình đa tình xứng đáng.

Chiếc xe phía trước vòng vo, Lục Định Vũ vừa chuyển tay lái, hướng bên cạnh một rãnh hẹp cắm vào đi, theo miệng rãnh xuyên ra, một cước gọn gàng vừa lúc chặn trước xe ở Tiêu Chấn Hằng.

Tiêu Chấn Hằng bị bắt dừng xe xuống dưới dựng thẳng ngón giữa: “Muốn chết à!? Có biết lái xe không!?”

Người thành thật Lục Định Vũ chưa từng có vi phạm luật lệ không khỏi có chút xấu hổ, Lâu Triển Nhung gặp lại cừu nhân hết sức đỏ mắt, mở cửa xe vọt xuống, hướng mỹ nam tử phía sau Tiêu Chấn Hằng rống to: “Diệp Hân An tên đồng tính luyến ái người này! Đem cơ thể trả lại cho ta!” =.= T! Chửi người ta cũng không nhìn lại mình thích đực hay cái.

Người qua đường đều ghé mắt, ở trước mặt chúng chửi bậy như vậy thật sự quá thất lễ. Lục Định Vũ một đầu đầy mồ hôi lạnh, cuống quýt xuống xe đem Lâu Triển Nhung ôm ngang, gấp giọng khuyên nhủ: “Triển Nhung, Triển Nhung, người không cần xúc động.”

Tiểu bồ câu tuy rằng đằng đằng sát khí, chính là sức chiến đấu thật sự bé nhỏ không đáng kể, nếu cậu ngăn lại trễ, nhất định sẽ diễn ra thảm kịch lấy trứng chim chọi đá.

Bị Lục Định Vũ gắt gao cốc vào trong ngực, Lâu Triển Nhung chỉ còn có thể há miệng nhỏ phát uy, cậu chửi ầm lên thô tục hết bài này đến bài khác, khó nghe có bao nhiêu có bấy nhiêu, tiểu bạch kiểm tuần tú trở nên hung thần ác sát, một bộ biểu tình hận không thể phải sinh cạm thối.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Lục Định Vũ xấu hổ muốn chết, rất muốn đem tên phát diên này đánh bất tỉnh tha đi, chính là vẫn luyện tiếu xuống tay, đành phải mặt đỏ tai hồng hướng hai người đối diện giải thích: “Tinh thần cậu ta có chút không ổn... Các người đừng để ý.”

Tiêu Chấn Hằng cùng Diệp Hân An liếc mắt lẫn nhau một cái, lộ ra thần sắc khó có thể tin, bọn họ chuyển hướng Tiểu Bạch cấp còn đang giãy giụa hỏi: “Người là... Lâu Triển Nhung?”

Lâu Triển Nhung mắt phỉm hồng ti trạng như lệ quỷ, hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Hân An đang chiếm thân thể của cậu, rồi sau đó giả “nai” đánh giá khuôn mặt của cậu, thấp giọng nói: “Thật khá a... Người như thế nào biến thành như vậy?”

Người này là cố ý ở vết thương của cậu sát muối sao? Lâu Triển Nhung thiếu chút nữa hộc máu, Lục Định Vũ sợ cậu tức đến bạo can, cánh tay cường kiện đưa cậu vòng vào trong ngực, vuốt đầu của cậu thuận khí ôn nhu trấn an: “Bình tĩnh, bình tĩnh, tức giận không có thể giải quyết bất cứ vấn đề gì.”

Lâu Triển Nhung một trận mê muội, thật đúng là bị anh trấn an xuống, tạm thời tắt lửa, ngoan ngoãn địa oa ở trong lòng Lục Định Vũ —— kỳ thật là thể lực hao tổn rất nghiêm trọng, không đủ phát động công kích tiếp theo mà thôi.

Tiêu Chấn Hằng đầu tiên là kinh ngạc, tiếp theo chuyển thành hồ nghi, cuối cùng rốt cục nhịn không được, cất tiếng cười to.

Hai cái đối thủ vương không thấy vương một mắt một còn, qua một trận sinh tử giao chiến, thế nhưng lại ở loại tình huống này gặp lại. Tiêu Chấn Hằng nhìn tiểu bạch kiểm trương âm nhu tuấn tú Lâu Triển Nhung kia, ôm bụng, cười đến thượng khí bất tiếp hạ khí.

“Chấn Hằng, người khắc chế một ít.” Diệp Hân An vỗ sau lưng của hắn, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nhắc nhở. Lâu Triển Nhung đáng thương, bị nói vậy đã nhận hết đả kích, vẫn là không cần để cậu ta họa vô đơn chí, miễn cho đem cơn thổ này bức nóng nảy cũng cần người.

Tiếng cười không kiêng nể gì khơi lửa giận của cậu lên tới trời, Lâu Triển Nhung đời này chưa từng giận như vậy. Khuất nhục, uể oải, phẫn nộ, thù hận... Đan vào thành chiếc lưới không thấy mặt trời, đem từ đầu cậu bao lại, khơi gợi bản năng của ác quỷ, muốn phá tan tầng lá chắn làm cho cậu hít thở không thông này.

Một đôi tay ấm áp từ vai trượt xuống, nhẹ nhàng ấn thắt lưng cậu, bàn tay ấm áp khiến cậu từ trong cơn cuồng loạn thanh tỉnh, đầu lại bắt đầu vận chuyển bình thường.

Vừa lúc này Thiệu Vĩnh Côn cùng Lâu Duật Đường cũng đuổi tới, hiểu rõ toàn bộ đã đông đủ, vì thế Lục Định Vũ đem Lâu Triển Nhung ôm trở về trong xe, thực ăn ý đối mặt vài người khác gật đầu hiểu ý, ba chiếc xe xếp thành một hàng, hướng hoa viên thần kỳ chạy tới.

Hai đại thủ lãnh trận doanh đối địch ngồi cùng bàn ăn cơm, chính giữa còn có cảnh giới tinh anh cùng dân

chúng bình dân, cảnh tượng này trở thành cảnh chưa từng có trong lịch sử hắc bang,

Bất quá, có lẽ xưng bọn họ là tiền thủ lãnh có điều hợp hơn, dù sao Hồng Viễn Bang đã chuyển hình, bắt đầu buôn bán nghiêm chỉnh, mà Ngự Phong Đường chịu khổ giải tán, ngay cả tổng bộ đều bị diệt.

Nghĩ đến đây cái, Lâu Triển Nhung liền đau lòng không thôi, đối với một bàn mỹ thực quý và lạ khó có thể cầm đũa. Lục Định Vũ tọa ở bên cạnh hắn, giống cái mẹ già đối với hắn hết lòng chiều cố, Lâu Triển Nhung mới miễn cưỡng ăn vài miếng, cũng là nhạt nhẽo không có mùi vị.

Mà bọn đối diện, Tiêu Chấn Hằng cùng Diệp Hân An kia náo nhiệt hơn, cái họ Tiêu quả nhiên mặt hậu tâm hắc, không coi ai ra gì. Vẫn hôn nhẹ thân mật đút Diệp Hân An, nhưng thật ra biến Diệp Hân An thập phần không được tự nhiên, đỏ mặt nhắc nhở hắn không cần quá kiêu ngạo.

Loại hành động e sợ thiên hạ bất loạn này của hắn làm cho bại tướng dưới tay giận sôi gan, Lâu Triển Nhung bỏ lại chiếc đũa, ánh mắt sắc bén trên hai người bọn họ quét tới quét lui, giống dao nhỏ bổ cả người phát đau.

Tiêu Chấn Hằng da dày thịt béo, bất vi sở động, Diệp Hân An lại không có định lực mạnh như vậy, hắn có chút khiếp đảm địa nhìn Lâu Triển Nhung, thật cẩn thận địa mở miệng: “Lâu tiên sinh, có chuyện gì chờ sau khi ăn cơm xong giải quyết được không?”

Tuy rằng đối phương thay đổi một ngoại hình xinh đẹp như hoa, bất quá khí thế dũng mãnh phát ra vẫn đủ để cho lương dân vô tội như hắn hết hồn. Diệp Hân An chưa quên trước mặt người này từng muốn đẩy hắn vào chỗ chết, trình độ tâm ngoan thủ lạt chưa chắc sẽ bởi vì thay đổi thân thể mà hơi giảm. Hơn nữa Lâu Triển Nhung rõ ràng là hướng về phía chính mình tới, tuy rằng cậu ta hiện tại thân hư thể yếu, ngay cả gà đều giết không chết, nhưng là rất khó cam đoan người này sẽ không chó cùng rứt giậu, ám hạ độc thủ hại mình.

Vừa nhìn thấy nam nhân không tiền đồ chiếm lấy thân thể của chính mình, còn dùng mắt mình làm ra cái loại biểu tình tiểu động vật bị kinh hách, Lâu Triển Nhung liền một cổ khí nẩy lên. Cậu âm ngoan đảo qua mặt “mình”, nhìn nhìn lại Tiêu Chấn Hằng tràn ngập dục giữ lấy để tay trên lưng Diệp Hân An, không khỏi cơn tức càng tăng lên, bởi vì cậu đột nhiên nghĩ tới một sự thật vô cùng đáng sợ có khả năng sẽ phát sinh.

Tiêu Chấn Hằng cùng Diệp Hân An, nguyên vốn là một đôi tình lữ, tử GAY đối tử GAY, mền gian tình nhiệt, sớm cùng một chỗ lăn nhiều ít cũng về đến giường. Như vậy hiện tại Diệp Hân An chiếm cứ thân thể cậu, ai có thể bảo chứng hắn không lên giường với Tiêu Chấn Hằng, dùng thân thể của chính mình làm ra việc cầu thả gì?

Vừa nghĩ tới bộ dáng hai người ở trên giường lăn qua lăn lại, Lâu Triển Nhung liền theo bản năng buồn nôn, một thân nổi da gà đi, trên mu bàn tay đều nổi lên sao nhiều điểm nhỏ nhỏ ra. Lục Định Vũ không rõ tiền căn hậu quả, còn tưởng rằng cậu bị dị ứng với rượu, bắt lấy một bàn tay cậu, cau mày hấp tấp hỏi: “Ngứa sao? Muốn xức được không?”

“Đi chết đi!” Lâu Triển Nhung đang ở nổi nóng, sóng xung kích gặp giả có phen, một phen bỏ tay anh ra, khiến Lục Định Vũ có chút ảm đạm mất mát.

May mắn Thiệu Vĩnh Côn ngồi ở bên cạnh hảo tâm giải thích: “Diệp Hân An là tiểu tình nhân của Tiêu Chấn Hằng, Lâu Triển Nhung đem người ta bắt cóc làm con tin, kết quả chính mình cũng ăn một viên đạn, sau khi đưa đến bệnh viện thân thể còn bị Diệp Hân An chiếm, chính mình đành phải hoàn hồn đến trên người Ngã Tinh Vân. Hiện tại Diệp Hân An lại tới bên người Tiêu Chấn Hằng, Lâu đường chủ thật sự là tiền mất tật mang, thẹn quá thành giận cũng là thực bình thường ... Ngồ!”

Lâu Duật Đường ở dưới bàn ngoan giẫm lên chân của hắn, Thiệu Vĩnh Côn bị đau, ngậm miệng lại. Lục Định Vũ bưng tỉnh đại ngộ, dùng ánh mắt nửa đồng tình nửa bất đắc dĩ nhìn Lâu Triển Nhung, phóng xuất ra trách cứ không tiếng động: làm người phải phúc hậu, chuyện xấu làm nhiều lắm dễ dàng bị tảng đá đập chân của mình, xem đi, cái này kêu là nợ thối sáu còn phải trả*.

__*: chém ó, thông cảm bỏ qua câu này dùm.

Lâu Triển Nhung bị anh nhìn có chút chột dạ, lo lắng kêu lên: “Quy củ trên đường chính là hắc ăn hắc, ai quyền cũng ai có lý, ai kêu hắn không nên dính vào Tiêu Chấn Hằng? Ta đem nào động đến trên người hắn có gì không đúng?”

A! Người này quả nhiên là nhân tài kiệt xuất không nói lý, Diệp Hân An xoa bóp thái dương, vừa bực mình vừa buồn cười nói: “Hiện tại hình như là quả đấm của ta cứng rắn một chút, Lâu tiên sinh, người đã biết là ai chiếm ai rồi, kia ngưỡng ngừng, khối thân thể này ta chiếm rồi, đừng hy vọng ta sẽ trả lại cho người.”

Quả nhiên là người tao nhã, cho dù ngôn ngữ khiêu khích người cũng nói ra một cách mềm nhẹ hiền lành, không mang theo một chút cơn tức. Lục Định Vũ nhin không được cho hắn một ánh mắt tán thưởng, thuận tiện đánh giá diện mạo trước kia của Lâu Triển Nhung.

Khuôn mặt tuần suất không thua sao kim, ánh mắt sáng ngời hữu thần, dáng người thon dài kiện mỹ, da thịt màu mạch tảo ra hơi thở ánh mặt trời, cho dù đứng bất động, cũng có thể cho người ta thấy sự mạnh mẽ cùng nhanh nhẹn trải qua nhiều năm rèn luyện.

Trách không được Lâu Triển Nhung đối với thân thể này vô cùng chấp nhất, nằm mộng đều muốn bắt nó cướp về. Lục Định Vũ lại quay đầu nhìn xem mỹ nam tử yếu liễu đón gió bên người này, thở dài, nghĩ thầm nếu như là ta chiếm thân thể của người cũng sẽ không muốn trả lại.

Bất quá, hiện tại làm cho Lâu Triển Nhung hao tổn tâm trí, không phải vấn đề Diệp Hân An có trả hay không, mà là vấn đề cậu có dám thu hay không.

Vừa nghĩ tới thân thể của mình bị đối thủ một mất một còn quyền quyền xoa xoa, kỳ đến áp đi, Lâu Triển Nhung da đầu đều đã tê rần, thấy lạnh cả người từ sau lưng lui đi lên, cậu kích động đến xanh mặt mắng: “Đồ dê tiện không biết xấu hổ! Ta muốn một khối thân thể bị nam nhân thống qua mộng để làm gì? Ghê tởm chết!”

Lâu Duật Đường sắc mặt có điểm khó coi, Tiêu Chấn Hằng phút chốc đứng dậy quát: “Miệng sạch sẽ chút cho ta!”

Sách! Nếu không phải hấn biến thành bộ dạng yếu đuối như vậy, chính mình đã sớm vung quyền lên, đem Lâu Triển Nhung sửa thành trái bí đỏ thối nát.

“Chấn Hằng, đừng nóng giận.” Diệp Hân An đem hấn kéo ngồi trở về, một tay vỗ lồng ngực của hấn nhẹ giọng nói: “Chó nhà có tang khiến cho hấn sửa ghê lắm so đo với thứ này làm gì?” á... một thời tiểu bạch kiếm đây sao = =, bị chồng dạy hư chắc!

Nói đúng, cùng chó rơi xuống nước không chấp nhận liền có vẻ rất phong độ, cơn tức của Tiêu Chấn Hằng bị hấn vỗ vài cái tức, bàn tay to đuối ra, đem Diệp Hân An lăm ngồi ở trên đùi, thấp giọng cười nói: “Đúng là Hân An tối tri kỷ của ta, lại thông tình đạt lý.”

Diệp Hân An đỏ mặt, cánh tay vòng qua cổ hấn, thuận theo mà rúc vào trong lòng nam nhân.

Xem một màn đơn giản duy mỹ này, ở trong mắt Lâu Triển Nhung, không khác nào một viên thiên lôi lớn, tạc đặc cả người cậu cháy đen, tóc đều dựng thẳng lên. Tay hấn giống trứng gió giống nhau run rẩy cái không ngừng, chỉ vào cái cẩu nam nam lợi dụng thân thể của chính mình lấy lòng a dua cùng đối thân thể của chính mình muốn làm gì thì làm, tức giận đến nói không ra lời.

Còn ngại hấn không có tức đến chảy máu não, Tiêu Chấn Hằng tiếp tục lửa cháy đổ thêm dầu cho cậu, hấn khẳng cần vành tai Diệp Hân An, dùng âm lượng tất cả mọi người có thể nghe thấy “Thì thầm”: “Bảo bối, người tối hôm qua cũng thật nhiệt tình, cái miệng nhỏ nhắn phía dưới gât gao cần ta không tha, kẹp ta đến xương cốt đều mềm, mỗi lần ta cắn vào nơi đó, còn có thể chủ động lắc mông triển ở trên người của ta, vẫn bảo ta bắn ở bên trong...” chơi ac’ =)))

Diệp Hân An mặt đỏ đến bốc hơi nước, cau mày thấp xích: “Chấn Hằng, không cần làm trò trước mắt người khác nói việc này.”

Tiêu Chấn Hằng cười xấu xa, một bàn tay vỗ vào trên mông hấn nói: “Nên đánh, đã quên người ngày hôm qua bảo ta cái gì?”

Một bàn đầy nhân nhìn xem trợn mắt há hốc mồm, Lâu Triển Nhung lại còn thở ra không có hít vào.

Chỉ thấy Diệp Hân An chần chờ một lát, đầu hướng Tiêu Chấn Hằng để sát vào chút, nhẹ giọng phun ra rõ ràng hai chữ:

“Lão công...”

Một tiếng này “Lão công” thành áp cắt đứt cái phao củi cùng trên lưng. Lâu Triển Nhung sắc mặt xanh trắng lần lượt thay đổi, đẩy ra ghế dựa lắc lắc lắc lắc mà đứng dậy, cậu hướng phía sau lui về hai bước,

thắt lưng khom một cái ói ra. Tội nghiệp +0+.. amum

Tất cả đều bịt mũi, Lục Định Vũ khẩn trương đứng dậy dìu cậu, một tay vỗ nhẹ phía sau lưng của cậu, một tay cầm chén nước. Lâu Triển Nhung không ăn cái gì vậy, rất nhanh ra ra hết trừ hàng trong dạ dày, cảm giác ghê tởm vẫn còn xông lên, ngay cả nước dạ dày đều phun ra.

Rất thảm ... Trong ánh mắt Lục Định Vũ nhìn cậu tràn ngập thương tiếc, chờ cậu rốt cục sắc mặt trắng bệch mà ngã vào trong khuỷu tay mình. Lục Định Vũ lau khô khuôn mặt cho cậu, thập phần áy náy về phía chủ nhân, sau đó đem Lâu Triển Nhung ôm ngang lấy, vội vàng cáo từ rời đi.

Bữa cơm này ăn không vô nữa, Tiêu Chấn Hằng kêu người hầu tới thu thập bãi nôn trên mặt đất, người một bàn di chuyển quân đội đến phòng khách uống trà. Lâu Duật Đường lo lắng cháu, liên tiếp cầu ống tay áo Thiệu Vĩnh Côn, âm thầm thúc giục hắn chạy lấy người, Thiệu Vĩnh Côn cười mỉm đẩy ra tay hắn nói: “Cậu ta hiện tại sẽ không muốn gặp ngươi, ngươi cũng đừng đi thêm phiền.”

Chịu khổ kiểm chuyện vất vả, ném hết thấy cho trung khuyển Lục Định Vũ là đủ rồi, dù sao hắn bị nô dịch cũng rất vui vẻ.

“Có thể hay không đem cậu ta chinh rất thảm?” Diệp Hân An có chút tâm không đành lòng, Lâu Triển Nhung hiện tại thoát nhìn nhu yếu ớt quá, vạn nhất bị tức thành ra có chuyện gì không hay xảy ra, đám người bọn họ khó trách khỏi tự trách.

“Ngươi a, chính là người quá tốt.” Tiêu Chấn Hằng cương chiều chìm đắm xoa bóp mặt của hắn, lắc đầu cười khẽ, chặc chặc thở dài: “Tên kia thật sự là hảo cầu vận, đừng phải một tên tiểu tử ngốc như vậy đi theo làm tùy tùng mà hầu hạ hắn.”

Nghĩ đến bộ dáng che chở ái ân của Lục Định Vũ kia, mọi người nhin không được ha hả cười đi ra, mà ngay cả mặt Lâu Duật Đường vẫn bình tĩnh cũng nhu hòa rất nhiều.

6. Chương 6

Lâu Triển Nhung bị giày vò thật sự thảm, đầu tiên là ói đến thất điên bát đảo, về đến nhà còn có triệu chứng cảm nắng, cả người vô lực, ngực khó chịu, đầu não choáng váng mà than ở trên giường.

Trắc trở hôm này, đối với thân hình được nuông chiều từ bé này của cậu mà nói, không khỏi quá mức kịch liệt.

Sau khi tắm nước ấm xong, Lâu Triển Nhung mới hơi khôi phục chút tinh thần, còn một hơi uống hết bát đậu xanh đường phèn, thần thái ốm yếu, nhớ tới đôi cậu nam nam cấu kết làm bấy kia, lại thêm một trận nôn khan.

Lục Định Vũ vỗ vỗ ngực thuận khí cho cậu, Lâu Triễn Nhung mới không ói nữa. Cậu vô lực nằm tựa vào đầu giường, đẩy chén đậu xanh ra, nhắm nửa con mắt, thở dốc đều hữu khí vô lực.

Ngực giống bị đổ một đồng hỗn tạp, hô hấp có chút không lưu loát, Lâu Triễn Nhung nhẹ nhàng cắn môi dưới, hồn nhiên không hay biết bộ dáng yếu đuối không chỗ nương tựa kia cỡ nào chọc người yêu thương.

Bàn tay to ôn nhu trơn mịn ngực như một mảnh lông chim, hâm nóng làn da lạnh lẽo, như một kỳ tích làm tan rã những buồn khổ trong lòng cậu, hô hấp bắt đầu thông thuận lại. Lâu Triễn Nhung thở dài một cái, cảm thấy được thư thái rất nhiều, cậu mở to mắt, ách thanh oán giận: “Hai cái vương bát đần kia khinh người quá đáng, cơ thể của ta liền bị đập hư như vậy ... Tử GAY, lão tử muốn đi đào mộ phần tổ tiên hần!”

Thật ghê tởm muốn chết, cơn tức này cậu như thế nào cũng không nuốt trôi. Lâu Triễn Nhung có chút lý giải được loại cảm giác của thất tình liệt nữ cổ đại bị động một chút liền thất cổ cắt cổ, thật sự là so với nuốt một trăm con ruồi còn ghê tởm hơn!

Hần tuy rằng không có trình tiết gì, bất quá thái độ làm người xử thế luôn luôn lấy dứt khoát không chịu thiệt thòi làm quy tắc, không nghĩ tới lần trúng đạn này không những biến cậu trở thành tiểu bạch cấp, thân thể vốn có của hùng ưng cũng bị tên sắc lang kia “Cường hiếp”.

Con mẹ nó, thật sự là mệt tới mụ tổ!

Lục Định Vũ đứng trên gương mặt giận dữ bất bình của cậu, nhất thời không biết nên an ủi thế nào. Ngân ưng của Ngự phong đường tâm cao khí ngạo, cuồng quyền không kềm chế được, làm sao có thể chịu được loại “Thất thân chi nhục” này? Chính là bên kia gạo đã nấu thành cơm, cậu lại yếu kỹ kỷ* tay trái gà không chặt, muốn đi liều mạng cũng không có tư cách

_Yếu kỹ kỷ: chiêm chiếp con → chỉ ngừz yếu đuối.

Anh đem bàn ăn lấy đi, ở trên giường ngồi yên nhìn Lâu Triễn Nhung trong chốc lát, thấp giọng nói: “Em hảo hảo ngủ một giấc, dù sao thân thể kia đã không thể đòi lại, đừng ngay cả thể xác này cũng muốn phá hủy.”

“Như thế nào, sợ bảo bối Ngã Tinh Vân kia của ngươi không có chỗ trở về sao?” cả người Lâu Triễn Nhung toát ra sự châm biếm, châm chọc khiêu khích.

Lục Định Vũ mặt không chút thay đổi nhìn cậu, thở dài, lý giải cái loại ăn nói không lựa lời này của cậu khi cực độ buồn bực, anh đứng dậy, ôn nhu nói: “Tôi đi, cậu nghỉ ngơi đi.”

Anh như thế nào không hiểu, Ngã Tinh Vân chỉ là một ảo giác lưu luyến mà anh lừa người dối mình tạo nên, một hình bóng thuộc về quá khứ, theo thời gian trôi qua đã càng ngày càng xa lạ, là Lâu Triễn Nhung đã đem cảnh sắc hư ảo trở nên chân thật, giao cho thể xác tiên này một sinh mệnh sống. Lục Định Vũ của hiện tại, vô luận như thế nào cũng không bỏ xuống được, chỉ có một Lâu Triễn Nhung mà thôi.

Người sau cũng chưa hiểu chuyện của anh, còn đem việc anh trầm mặc trở thành chột dạ, Lâu Triển Nhung ngồi dậy quát: “Đứng lại! Ai cho người đi?”

Vị tổ tông này thật sự là khó hầu hạ, khóe môi Lục Định Vũ cười khổ nói: “Chẳng lẽ người muốn ta cùng ngủ với người?”

Vốn chỉ là câu nói giỡn, lại chiếm được đáp án khẳng định, Lâu Triển Nhung không kiên nhẫn cau mày, vỗ vỗ khoảng trống trên giường ngủ bên cạnh, ra lệnh nói: “Nằm xuống.”

Lục Định Vũ ba phần kinh ngạc ba phần hồ nghi, còn có ba phần vui sướng không hiểu, anh rất phối hợp nằm xuống cạnh Lâu Triển Nhung, vươn tay khẽ vuốt mi tâm* cậu nói: “Đừng phiền não nữa, mau ngủ đi.”

__mi tâm: vùng giữa 2 chân mày.

Một cổ ấm áp nhẹ lướt qua trán, Lâu Triển Nhung không được tự nhiên xoay mặt qua, xoay người nằm xuống.

Không phải không thừa nhận, có tiểu tử ngốc trung thành và tận tâm này bên người, cảm giác lo âu cùng bất lực của cậu đều vơi không ít, khiến cậu như kẻ đang chìm trong nước, bản năng muốn bắt lấy cái thao cứu mạng này không tha.

Có anh ở đây, Lâu Triển Nhung cũng không đến mức cảm thấy mình tứ cố vô thân, tuy rằng loại ý tưởng không tiền đồ này làm cho cậu có chút uể oải, bất quá sự thật xảy ra trước mắt, Lâu Triển Nhung cũng không muốn mạnh miệng, đi theo cảm giác đi được rồi.

Lục Định Vũ đợi cho cậu say ngủ, một tay xoa mặt của cậu, không một chút nào che dấu tình yêu trong ánh mắt.

Cậu khi ngủ có vẻ ôn hòa rất nhiều, bình tĩnh an tường, nhưng Lục Định Vũ vẫn là thích đáng về Lâu Triển Nhung khi thanh tỉnh lúc thần thái sáng láng, tuy rằng sẽ đối với anh hết tam uống tứ, kiêu ngạo lại bá đạo, anh lại yêu vô cùng. Lục Định Vũ cảm thấy được mình tám phần có khuynh hướng thụ ngược, tựa như bị một miếng bánh mì xinh đẹp hấp dẫn, sau khi cắn một miếng mới phát hiện không phải bơ ngọt mà là ớt cay, anh lại thực cam nguyện còn rất thích ý mà muốn ăn hết nó, cho dù bị sặc đến yết hầu cũng đau cũng không sao cả. TBD: anh là M àh, thích bị ngược đãi wá zì.

Bất quá Lâu Triển Nhung đang ngủ có một ưu đãi, chính là có thể cho anh làm một ít động tác nhỏ, để tiếp tục duy trì nổi khổ vẫn vương.

Lục Định Vũ ngừng thở, nhẹ nhàng cúi đầu, hôn lên đôi môi hơi hơi mở ra của cậu.

Đôi môi ấm áp mềm mại như đóa hoa không chút chống cự, thuận theo mà tiếp nạp anh. Lục Định Vũ nhắm mắt lại, trần trọc ma sát, tinh mịn mà ôn nhu hôn môi hân, cảm thụ những ấm áp cùng ngọt ngào

khi môi cùng môi đụng chạm.

Rất giống một thiếu niên gặp trúc trắc với mối tình đầu, vụng trộm được một lát liền vuốt ve trong run sợ khôn kể, hồn nhiên vong ngã.

Vừa hôn xong, Lục Định Vũ lưu luyến ngẩng đầu, lại thưởng thức thùy nham trầm tĩnh của Lâu Triển Nhung trong chốc lát, sau đó đưa tay ôm cậu vào trong lòng, mang theo nụ cười ngây ngô hạnh phúc trên mặt, rất nhanh chìm vào mộng đẹp.

Thời tiết càng ngày càng nóng, mỗi sáng Lâu Triển Nhung vẫn kiên trì chạy bộ, mỗi ngày đều ngâm trong phòng tập thể thao vài giờ, giống thao luyện thân thể của chính mình cho hả giận, nghĩ muốn trong thời gian ngắn nhất luyện ra một thân bắp thịt.

“Dục tốc bất đạt.” Lục Định Vũ khuyên cậu, hơn nữa cố ý ngấm thối lưng vẫn mãi mai như cũ của cậu, làm cho Lâu Triển Nhung rất là uể oải cảm xúc tinh thần sa sút, không để cho Lục Định Vũ sắc mặt hoà nhã.

Dù sao Lục Định Vũ bị ngược đã thành thói quen, vẫn như cũ không thay đổi bản sắc trung khuyển. Vì để luôn luôn có thể chiếu cố người trong lòng, dứt khoát đem Lâu Triển Nhung đưa đến công ty, lúc đi làm thường thường xem người thổi lạnh khí ngồi ở trên ghế sa lon vài lần, thập phần đẹp mắt.

Lâu Triển Nhung đã nhàm chán đến phát bực, càng ngày càng cảm thấy được mình giống tiểu bạch kiểm bị nam nhân bao dưỡng. Cái công dụng gì cũng không có, còn yếu như lão già bắt người chiếu cố, cảm giác không có việc gì làm cho cậu sinh ra cảm giác đầy ngập nôn nóng, luôn không có nguyên do mà muốn nổi bão.

Có lẽ là cấm dục đã lâu, cậu từ lúc vứt bỏ đồng trinh tới nay chưa từng có thời gian dài như vậy không dụng tới nữ nhân, hơn nữa vấn đề này, Lục Định Vũ cũng chiếu cố không được cậu —— Lâu Triển Nhung còn chưa quên lần đó ở phòng bệnh mình là như thế nào bị cười nhạo là “Xinh xắn”.

Hắn chưa thấy qua gia hỏa của Lục Định Vũ, bắt quá nhìn thể hình của y có thể đoán, hẳn là không phải là một cây tăm. Điều này làm cho Lâu Triển Nhung lại càng mất cân bằng, sách! Nơi đó lớn thì có ích lợi gì? Theo một tên chủ nhân ngu ngốc như vậy, phải sống cuộc sống cấm dục nhét nhèo nhàm chán.

Thừa dịp Lục Định Vũ đi xuống lầu họp, Lâu Triển Nhung chuồn ra công ty, còn mượn gió bẻ măng đem cái bóp da của anh đi luôn, tính toán đi tìm một giống cái, để giải quyết nhu cầu sinh lý tích lũy nhiều ngày.

Loại chuyện này cậu đương nhiên sẽ không báo với Lục Định Vũ, với lại loại chuyện nửa người dưới này cũng không cần đối phương cho phép, thứ hai phải.. Không biết vì cái gì, cậu lại có cảm giác chột dạ như yêu đương vụng trộm, thực không có đạo lý hơn nữa làm cho cậu rất không thích.

Bốn giờ chiều, phần lớn quán bar còn chưa mở cửa, Lâu Triển Nhung vô mục đi dạo trên đường, xem ngựa

xe như nước người đến người đi. Cậu không biết người khác, người khác cũng không biết cậu, năm đó cuộc sống khi đi ra ngoài giống như hung thần giữa đường phố thật sự không thể trở lại nữa.

Có chút nhàm chán, lại có chút mờ mịt, hai tay Lâu Triễn Nhung đút vào trong túi tiền, chậm đi bộ, giống như người ngoài thành tỉnh vừa xuống đì cầu, đôi mắt không nhân rồi, ngay cả nhóm bạn nhỏ chơi đá bóng trong hoa viên cậu cũng nghĩ chân đứng ngốc xem trong chốc lát.

Một đôi tình lữ dựa sát vào nhau từ bên cạnh cậu đi qua, không để khí trời nóng bức, kề vai sát cánh như là hận không thể dính lại với nhau thành triờ sinh một đôi, ta một miếng người một miếng chia đều mà ăn một ly kem, buồn nôn đến nỗi làm khóe miệng Lâu Triễn Nhung rút gân, cậu không rời mắt nhìn bọn họ đi xa, nhìn nhìn lại cái bóng thật dài của mình trên mặt đất, nhin không được thở dài một tiếng: con mẹ nó thực cô đơn a!

Tay phải trong túi tiền theo bản năng nắm chặt cái bóp da của Lục Định Vũ, lòng hư không tịch liêu liên tựa như được một cổ lực lượng nhập vào làm bình tĩnh trở lại, khiến tinh thần cậu tỉnh táo lại. Chắc mặc kệ cậu gây khó dễ như thế nào, cái nam nhân thành thật kia đều sẽ dung túng, hơn nữa bất ly bất khí.

Nhận thức được điều đó làm trong lòng Lâu Triễn Nhung thấy hơi mù mịt, nhàn thoai hừ nói, tán gái quan trọng hơn. Cậu ở trên đường đi lang thang đến khi đèn rực lên, sau đó qua loa giải quyết bữa tối, kêu chiếc xe tắc xi, hướng quán bar lúc trước cậu thích nhất chạy tới.

Cuộc sống về đêm đã bắt đầu, trong lòng Lâu Triễn Nhung vô cùng nhảy nhót, mặt mỉm cười vào quán bar, loại địa phương long xà hỗn tạp tràn ngập cô em này, là nơi tuyệt hảo để săn diễm.

Lâu Triễn Nhung lại đã quên mất bộ dáng hiện tại của cậu cỡ nào chiêu lang, cùng hình tượng tuần suất mạnh mẽ lại tràn ngập tà khí trước kia cách biệt một trời. Gương mặt đào hoa phần diện sinh xuân như vậy, không giống đến tán gái, thật giống đến để bị phao một cái.

Đáng tiếc trong câu óc cậu đã bị tình trùng chiếm đầy, không có ý thức được bề ngoài tuần tú mê người của mình đã đưa tới nhiều tầm mắt thềm nhỏ dãi. Lâu Triễn Nhung kêu rượu, sau đó ngồi ở vị trí dễ thấy nhất trong quán bar, nhìn xung quanh, tìm kiếm mục tiêu thích hợp, vẫn trước sau như một mà rêu rao.

Một mỹ nữ ăn mặc thực thanh lương ngồi bên cạnh cậu, Lâu Triễn Nhung giống như lúc trước, mời nàng uống rượu, hơn nữa thi triển mị lực câu nàng. Vốn nghĩ đến không vài câu là câu được người, không nghĩ tới mỹ nữ cười khúc khích, đưa tay sờ mặt tròn của cậu, nói: “Tiểu đệ đệ, bộ dáng này là người theo ai mà học được?”

Lâu Triễn Nhung chọn chọn mi, tà mị cười, nghĩ thầm nữ nhân này mắt mù sao, như thế nào không thấy mị lực nam tính làm người lóa mắt của mình? =)))

Kết quả nữ nhân kia cười đến cười run rẩy hết cả người, ttay ở trên mặt cậu hết sờ lại nắn, tán thưởng nói: “Người làn da thật tốt, bắt quá... Người vẫn là đi tìm nữ sinh trung học mà hát tình ca đi. Tỷ tỷ không thích bộ dạng tiểu nam sinh quá xinh đẹp, sẽ không có cảm giác an toàn nga ~ ”

Tiểu nam sinh? Thật xinh đẹp? Tình ca cái đầu của ngươi! Lâu Triển Nhung thiếu chút nữa mắng ra, may mắn cậu nhớ lại đúng lúc chuyện thay đổi thể xác của mình, nhất thời tức giận muốn tiết ra tựa như quả bóng cao sau, xẹp xuống.

Với diện mạo này mà của thực nữ thật vô vọng, cho dù là thành phần tri thức thích làm tỷ đệ luyện, người ta cũng nghiêng về những nam hài cao lớn rực rỡ mạnh mẽ, chẳng lẽ cậu thật sự phải giả mạo sinh viên chạy tới lứa trung học muội muội?

Lâu Triển Nhung bị đả vùi đầu uống rượu giải sầu, thực bụng mình phát hiện ngay cả tử lượng của cậu đều kém đi n lần, trước kia là ngàn chén không say, lần này chỉ uống một chén nhỏ, đầu đã bắt đầu say xe.

“Một người sao?”

Cậu đang ở gần người, một người nam nhân đầu trâu mặt ngựa bu lại, ánh mắt sắc mị mị nhắm thẳng vào cổ áo cậu, nhìn đến Lâu Triển Nhung nổi da gà toàn thân, đang muốn chụp bàn đánh người, một giọng nam trong sáng sấp vào: “Thật có lỗi, cậu ta là bạn tôi.”

Tứ mắt huynh? Lâu Triển Nhung đã có vài phần say, híp mắt nhìn hồi lâu, mới nhận ra đây là vị sáng hôm đó khi cậu đang chạy thì ngăn lại hô to gọi nhỏ. Cậu không khỏi thầm mắng một tiếng xui xẻo, khó được đi ra chơi gái còn chưa phao được, ruồi lại một con rồi một con bay đến.

Tổng Chí Minh kéo nam nhân kia ra, ngồi xuống cạnh cậu, nhìn ánh mắt gã có chút ý trách cứ, Lâu Triển Nhung mặc kệ người qua đường giáp này, kính tự cúi đầu uống rượu của hắn.

“Lục định vũ... Là nam nhân của cậu?” Tổng Chính Cinh thành linh một câu hại cậu nâng đi sang mũi, cúi lưng ho đến mặt đỏ bừng, suýt nữa không thở được. Tổng Chí Minh nhìn phản ứng của cậu, mày mặt nhăn càng chắc hơn, ôm đầm nắm cổ tay của cậu thấp giọng hỏi: “Các ngươi ngủ chưa?”

“Liên quan cái rắm gì đến ngươi!” Lâu Triển Nhung thật vất vả thuận quá khó, không hờn giận bỏ gã ra: “Cổn!”

“Tĩnh Vân!” Tổng Chí Minh giống con cua chết kẹp lấy cậu không tha, hai ánh mắt sau thấu kính vừa sợ vừa quang mang nói: “Tôi sai rồi, lúc ấy tôi không nên cự tuyệt cậu, sau khi biết cậu tự sát, tôi hảo cảm động cũng thật hối hận, tôi hẳn là hảo hảo quý trọng cậu. Tĩnh Vân, cậu vẫn là thích tôi phải không? Có phải Lục Định Vũ kia bắt buộc cậu không? Đừng sợ, chia tay hắn đi, ở với ta... Tôi sẽ không để ý cậu đã ngủ với hắn, tuy rằng tôi ghen tị muốn chết, vốn người đàn ông đầu tiên của cậu phải là ta... Không nghĩ tới bị tiểu tử kia giành trước ...”

Gã lao thao niệm không để yên, càng nói càng thái quá, Lâu Triển Nhung nghe đến cái mũi bị lệch, lá phổi có khuynh hướng nổ mạnh. Cậu không nói hai lời vùng quyền lên đánh vào bụng Tổng Chí Minh, đánh cho đối phương thấp kêu một tiếng, ôm bụng gấp thắt lưng.

Lâu Triển Nhung đem rượu cùng đá còn sót lại tưới lên đầu gã, nói: “Tốt nhất đi bệnh viện trị chứng vọng

tưởng trong đầu người đi!”

Bên xôn xao bắt đầu làm cho người ghé mắt, xem ra buổi tối tuyệt vời đã muốn xuất sư vị tiếp thân tiên tử*, nhất định ngâm nước nóng. Lâu Triễn Nhung mắt húng xụ mặt, nhấc chân đi ra ngoài.

— xuất sư vị tiếp thân tiên tử: học xong chưa bắt đầu làm việc đã chết, chỉ việc vừa mới lên kế hoạch chưa làm đã thất bại.

Đêm gió thổi, thanh tĩnh không ít, Lâu Triễn Nhung buồn bực thở dài, chuẩn bị dẹp đường hồi phủ, không nghĩ tới cậu còn chưa đi được hai bước, Tống Chí Minh hỗn hển đuổi theo, Lâu Triễn Nhung còn chưa kịp phản ứng, đã muốn bị kéo đến bên cạnh con hẻm nhỏ bên cạnh. Khuôn mặt nhả nhận của Tống Chí Minh vằn vẹo, một tay đưa cậu ép sát vào tường, quát: “Ta là nghiên túc, con mẹ nó người lại không biết điều!”

Lâu Triễn Nhung lại cho gã một quyền, bất quá lúc này Tống Chí Minh tuy rằng bị đau, vẫn là chết lòi kéo cậu không buông.

Cậu ra quyền tuy rằng xảo quyết, nhưng thể lực có hạn, lực đạo thật sự không đủ, chưa đủ làm cho nội tạng của con chim bìm bịp bốn mắt này bị đánh vỡ, còn đối với cậu quán như keo.

Lâu Triễn Nhung liều mạng giãy giụa, vẫn bị đối phương ấn té nhào trên mặt đất, nhiệt khí từ miệng Tống Chí Minh phun ra phất quá mặt của cậu, làm cho cả người cậu như đâm vào lông thỏ mà không thoải mái, cậu bên mắng bên trốn, cùng người kia đánh nhau.

Cậu về khí lực như gà yếu này mà thật sự không kéo dài được lâu, rất nhanh bị chế trụ tay chân, Tống Chí Minh xé quần áo của cậu, lộ ra hàm răng trắng dày đặc nói: “Người ngay cả cái loại xấu nam nhân cũng có thể ngủ cùng hắn, vì cái gì muốn cự tuyệt ta?”

“Ngủ mẹ người a!?” Lâu Triễn Nhung tức giận đến đầu ong ong vang, cả người phát run, sử xuất khí lực bù sữa mẹ còn không có bỏ ra đập ra được cái tên quán lên người cậu như con tôm này, mắt thấy dây nịt sẽ bị xé, cậu lại là một trận buồn nôn, bi quan nghĩ: chẳng lẽ trình tiết hậu đình của cậu phải chôn vùi ở trên chim bìm bịp tứ mắt ghê tởm này sao?

Người như thế trước kia căn bản không thuận mắt của cậu, bắn bắn một ngón út cũng đủ đánh bay, nhưng hiện tại cậu thân hư thể yếu, một thân kỹ xảo vật lộn đều thi triển không được. Âm thanh dây thắt lưng bị xé vang lên, Lâu Triễn Nhung luống cuống, cũng không quán mặt mặt hay không mất mặt, kêu to: “Họ Lục mau tới cứu ta!”

“Không được gọi hắn!” Tống Chí Minh không khống chế được quát, cúi đầu muốn hôn cậu, Lâu Triễn Nhung rất muốn ới, dùng sức vẩy đầu né tránh, kết quả gáy đánh lên bị phiền đá, kêu một tiếng.

Đang ở trong lúc nguy cấp, chỉ nghe có người hét lớn một tiếng: “Buông hắn ra!” Sau đó Lục Định Văn hư thần bình trời giáng, hướng lại kéo Tống Chí Minh ra, một quyền đem gã đánh bay lên trên tường.

Lâu Triển Nhung nhanh chóng đứng lên, vuốt phía sau đầu, một cổ tức giận nảy lên quát: “Người như thế nào trẻ như thế mới đến!?”

Sau khi trúng mấy quyền của Lục Định Vũ, Tổng Chí Minh mặt mũi bầm dập, một thân nản lòng tê liệt ngồi dưới đất, ai ai xin khoan dung thề cũng không dám quấy rầy cậu nữa. Lâu Triển Nhung còn chưa cam lòng, nhảy bên người Lục Định Vũ nói: “Đánh chết nó cho ta!”

“Câm miệng.” Thái dương Lục Định Vũ nổi lên gân xanh, lần đầu tiên đối với cậu dùng ngữ khí hung ác như thế, Lâu Triển Nhung sửng sốt, nam nhân đã đem cậu gắt gao ủng đến trong lòng.

Chặt giống như muốn đem ngũ tạng lục phủ cậu toàn bộ ép nát, Lâu Triển Nhung vốn rất không phục, kết quả bị đối phương ôm như vậy, một tiếng cũng mắng không được, ngoan như mèo con để Lục Định Vũ ôm.

Cánh tay kiên cố cường kiện, lồng ngực rộng lớn dày, tim đập trầm ổn hơi thở cùng nóng rực, lại làm cho Lâu Triển Nhung có cảm giác say rượu, vui vẻ lên, ngay cả thanh âm đều phóng thấp không ít nói: “Kia, vậy đừng đứng gốc nữa, tôi muốn về nhà.”

Lục Định Vũ lặng lẽ không tiếng động buông tay ra, nắm cả bờ vai của cậu xoay người hướng ra ngoài đi, mặt vẫn lạnh như chết, hung thần ác sát, ngay cả loại nhân sĩ từng trải ở trong hắc đạo hai mươi năm như Lâu Triển Nhung nhìn cũng cảm thấy chột dạ đảm chiến. Cậu sửa sang lại quần áo, thăm mắng chim bìm bịp tứ mắt một tiếng, sau đó ngoan ngoãn ngồi vào xe Lục Định Vũ.

Lục Định Vũ nghiêng người qua, kiểm tra sơ một chút trên người cậu không bị thương tích gì, lại mang dây an toàn cho cậu, sau đó nhấn chân ga một cái, phi như bay về nhà.

Trên đường ai cũng không nói gì, không khí áp lực khiến người ta hít thở không thông, làm cho Lâu Triển Nhung luôn đùa giỡn tên uy phong thực không có quen, nhịn không được mở miệng đánh vỡ trầm mặc: “Uy, người là làm sao tìm được ta?”

Lục Định Vũ trừng mắt nhìn cậu liếc mắt một cái, nói: “Phát hiện không thấy người, ta như sắp điên, ngược lại, người lại chạy đến nơi này đi trên hoa gheo nguyệt!”

“Uy! Nói cái gì?” Lâu Triển Nhung đối với câu “Trên hoa gheo nguyệt” rất là bất mãn, làm cái gì, đem cậu nói như câu diêm, cậu lôi cổ áo bị xé nói: “Chính là đi uống chút rượu, ai biết bị tên thần kinh kia bỏ lên.”

Cậu không dám nhận tội đi tán gái, sợ Lục Định Vũ bão nổi. Người sau tựa hồ hết giận một ít, giống phụ thân dung túng cho đứa nhỏ tùy hứng, phát ra một tiếng than thở trầm trọng, nói: “Về sau liều lĩnh đừng như vậy, lần này là vận khí tốt mới có thể đúng lúc tìm được người, lần sau thì sao? Nói sau ta cũng không phải lão già bảo thủ, cần gì phải gạt ta? Nếu nghĩ muốn ngoạn, ta cũng có thể mang người đến a!”

Lâu Triển Nhung đuối lý, bị dạy bảo không còn cách nào khác, đành phải nể tính tình, một đường hảo hảo, được được được, nhẫn nại về đến nhà, sau đó chạy như bay lên lầu, đi súc hết một thân hôi rượu.

Sau khi tắm xong, Lâu Triển Nhung khoác áo tắm đi ra, phát hiện Lục Định Vũ ngồi ở trong phòng của hắn, trên bàn bày đặt một ly sữa nóng, cậu thối phù một tiếng nở nụ cười nói: “Anh thực đem tôi làm tiểu hài tử mà hổng a?”

Lục Định Vũ ý vị thâm trường nhìn cậu một cái nói: “Ngươi so với tiểu hài tử mê người hơn.”

Tầm mắt đảo qua mái tóc dài qua vai cậu, cổ áo rộng mở, xương quai xanh tinh tế cùng ngực trắng nõn, ánh mắt càng ngày càng sâu thúi, ngay cả tên thần khinh thô như Lâu Triển Nhung đều cảm giác được ánh mắt đối phương mang đến từng đợt nhiệt ý nóng rực. Cậu “Sách” một tiếng, lười biếng ngồi ở trên giường nói: “Không thể nào? Ngay cả anh cũng dám ăn đậu hủ của tôi?”

Nam nhân này là trung khuyển bị cậu đùa bỡn tới tận cổ, nào có đạo lý cản ngược lại chủ nhân? Lâu Triển Nhung không yên lòng vuốt cái đầu đã khô một nửa nói: “Thế nhưng lại coi trọng cái loại ngu ngốc này, Ngã Tinh Vân đây là ánh mắt gì a?”

Một câu gõ trúng cái máy hát của Lục Định Vũ, anh lại bắt đầu nói liên miên cẩn thận chính mình. Lâu Triển Nhung vốn nhìn một đường, không nghĩ tới sau khi trở về nam nhân này còn không thu liễm, ma âm ngày càng táo tợn làm cậu thũng não, niệm đến Lâu Triển Nhung tức giận trong lòng, phiền không thắng phiền.

Hơn nữa cậu thiếu chút nữa bị người cường bạo, cổ ghê tởm kia còn chưa qua, thêm một loại cảm giác bị phản”Như thế nào ngay cả một chim bìm bịp tứ mắt cũng đánh không lại”. Vì thế thẹn quá thành giận, mạch máu cả người Lâu Triển Nhung đều nổi hẳn lên, mắt lộ ra hung quang, nắm áo Lục Định Vũ quát: “Câm miệng cho lão tử! Ngươi nghĩ ta muốn như vậy sao? Khối thân thể này cũng không phải ta nguyện ý muốn!”

Cổ tay nhỏ bé mảnh khảnh như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú như vậy, cậu hiếm lạ sao!? Lâu Triển Nhung vừa đổ kị vừa ước ao nhìn khuôn mặt vnam tính hóa góc cạnh rõ ràng của Lục Định Vũ, lại sờ sờ cơ thể đối phương, nghiêng răng nghiêng lợi địa nói: “Nói nhiều lời vô nghĩa như vậy có ích lợi gì? Ngươi rõ ràng muốn làm người tốt, đem thân thể của ngươi cho ta đi!”

“Ngươi nói cái gì?” Lục Định Vũ hiển nhiên lấp bắp kinh hãi, trong mắt hiện lên một tia sáng nguy hiểm. Trái tim Lâu Triển Nhung thành thịch nhảy loạn, có chút lo lắng không đủ, bắt quá thua nhân không thua trận, vẫn đang phô trương thanh thế quần lấy Lục Định Vũ không tha, gần từng tiếng lặp lại: “Dem thân thể của ngươi cho ta.”

Khi cậu phát giác những lời này có nghĩa khác thì cùng đã muộn.

7. Chương 7

Lâu Triển Nhung cảm thấy mình giống như đã làm một chuyện ngu xuẩn, tự tay mở cánh cửa thả dã thú ra, còn không biết sống chết mà khiêu khích nó.

Một con hổ đói bỏ nhào về phía cừu con, cậu bị Lục Định Vũ áp lên giường, thân thể cường tráng ép tới nỗi cậu không thể động đậy. Đầu gối nam nhân hạ xuống, bá đạo tách hai chân cậu ra, một tay xé áo tắm sột sột xoạt xoạt, đôi môi mỏng ép xuống.

Môi lưỡi nóng rực, cuồng dã, thô bạo mà chà đạp cậu, cường hãn mà không cho cự tuyệt, làm càn hấp thu hơi thở của cậu. Lâu Triển Nhung choáng váng, một nửa ngẩn ngơ một nửa kinh hách, vận vẹo thân thể muốn thoát ra, lại bị gắt gao giam cầm trong lòng nam nhân, mặc anh muốn làm gì thì làm.

Đầu lưỡi đưa ra gặm mút cánh môi sưng đỏ, tiến vào khoang miệng thăm dò xung quanh, quấy rối cậu dẫn cậu, từ trong xoang mũi Lâu Triển Nhung dật ra “Ừ” tiếng hừ, cả người như nhũn ra, tay chân cũng vô lực đẩy đối phương ra.

Cậu càng giãy giụa, thì càng khiêu gợi dục hỏa nam nhân lên tận trời, nắm tay mềm nhũn không chỉ có không có lực sát thương, ngược lại mang theo hấp dẫn như tán tỉnh, làm cho người ta muốn ngừng mà không được.

Bị hôn đến không thở nổi, Lục Định Vũ rời môi, Lâu Triển Nhung một quyền đánh vào trên mặt anh, khàn khàn mắng: “Cút! Người tử đồng tính luyến ái này... Ngộ!”

Lục Định Vũ lại hôn xuống, hai tay dày ở trên người cậu dao động chung quanh, vỗ về chơi đùa thân thể trắng nõn gầy của cậu, lửa nóng trong ngực nhịn không được mà cọ sát cậu, không chỉ không để cho cậu cảm thấy ghê tởm, ngược lại còn gợi lên một loại khát cầu nguyên thủy, nhũn thủ xinh xắn trước ngực đã đứng thẳng lên.

Môi lưỡi bị triển duệ đến tê ngứa, từ yết hầu nẩy lên một cổ khô nóng như bị bỏng, eo như nhũn ra, hai chân lại không còn khí lực, lúc Lục Định Vũ mơn trớn bên đùi lại run rẩy đưa lên.

Nơi bị anh vuốt ve qua như bị châm lửa, thân thể trong lúc ma sát như liệt hỏa liệu nguyên*. Lâu Triển Nhung bị khơi mào tình dục, dứt khoát nhắm mắt lại, thi triển ra công phu hôn cao siêu luyện ra từ các cuộc chơi hoa, cùng Lục Định Vũ triển khai quyết chiến.

__liệt hỏa liệu nguyên: lửa cháy lan ra cả cánh đồng → nóng.

Luôn luôn đều là cậu chủ đạo, lần đầu ở dưới, một chút bối rối mới lạ có khó có thể mở miệng, Lâu Triển Nhung lại bắt đầu giãy giụa, nhưng cánh tay cường kiện của nam nhân đã xây thành một tòa tù dục vọng, đem cậu giam vòng trong rồi, trước khi cả hai đều được thỏa mãn thì cự tuyệt phóng thích con tim.

Lại một lần nữa bị ép hết không khí nơi phổi, Lâu Triển Nhung độ sức thảm bại, lại chiếm càng nhiều triu mến. Những nụ hôn của Lục Định Vũ đã trở nên ôn nhu rất nhiều, đầu lưỡi lưỡi biếng liếm môi cậu, hơn nữa càng không ngừng xuyên vào giữa hai môi, phát ra tiếng nước rất nhỏ, dâm mỹ đến cực điểm, giống như tính giao, khiến Lâu Triển Nhung phá lệ ở trên giường đỏ mặt, cảm thấy xấu hổ quần khố cùng không xiết.

Loại ám chỉ giữ sức chờ phát động này, so với súng thật đạn thật càng kích thích, Lâu Triển Nhung bị đánh hơi bởi, một bên bị động thừa nhận đối phương tán tỉnh, một bên say mê nghĩ: chẳng lẽ cậu phải thật sự như nữ nhân mà phục vụ một người nam nhân.

Đối với Lâu Triển Nhung tâm cao khí ngạo mà nói, để cậu bị một nam nhân áp còn không bằng chém cậu một dao, chính là... Bị người nam nhân này áp, hình như cũng không phải là chuyện hoàn toàn không thể chịu được.

Nguyên tắc giống như một vỏ trứng, một khi đã xuất hiện khe nứt liền gắn với ý nghĩ càng không thể vãn hồi, một lần thỏa hiệp là biểu thị từng bước rút lui. Hơn nữa nhìn bộ dáng dục hỏa đốt người của đối phương, cho dù cậu thối lui đến trong cống, nam nhân này vẫn sẽ thừa thắng xông lên, thẳng đến đánh hạ tiểu cục của cậu mới thôi.

Tuy rằng trong não lên tiếng nổ cảnh báo, chính là giờ phút này dục vọng theo bản năng sớm đem lý trí đánh chạy, thân thể càng ngày càng nóng cùng trong đầu đã loạn thành một đống nhất định khiến cậu trong màn tình dục giao phong này thất bại thảm hại, khí thủ thành trì*.

__khí thủ thành trì: bại trận mất thành

Trong khi hôn, cậu không biết đã nuốt bao nhiêu nước miếng của đối phương, giống nọc độc, đem tim của cậu cùng lí trí ăn mòn đến vỡ nát, nơi nơi đều là lỗ hổng.

Đại ca bang phái ngày xưa oai hùng một cõi giờ phút này giống như tiểu bạch dương lui ở dưới thân nam nhân, lạnh run, sợ đến răng nanh đều bắt đầu run lên. Lục Định Vũ trượt xuống đến gặm hôn cổ của cậu, một bên lấy tay cởi y phục trên người, cùng cậu lỏa thể.

TBD: hỗn đản! Dám đem nghĩa mụ người so sánh lúc này.

Dục vọng nơi khổ hạ sớm dâng trào, phần nộ khoe sự cực đại của mình, làm cho Lâu Triển Nhung vốn đã nhuyển như bùng thoáng chốc thanh tỉnh chút, nỗ lực vùng vẫy giữa: “Hỗn đản... Không được... Mau thả ta ra...”

So với điều nhỏ nhỏ của cậu, cái kia của nam nhân thật sự là hùng vĩ đến làm cho người ta run như cây sậy, huyết mạch sôi sục giờ thăng lên trên. Lâu Triển Nhung cúi đầu nhìn tiểu huynh đệ yếu thế của mình cũng đồng dạng nâng đầu, tự nhiên sinh ra tự ti, xấu hổ, theo bản năng lấy tay chắn lại.

Nếu đổi lại thân thể trước kia của cậu, nói không chừng còn có thể cùng người này so sánh... Ai, hảo hán không đề cập tới chuyện xưa.

Lục Định Vũ thấp giọng nở nụ cười, môi lướt ngực cậu, giống tiểu hài tử liếm kẹo mà liếm duyên một bên núp, cảm giác tê dại thấp nóng làm cho lòng Lâu Triển Nhung ngứa ngáy, nhịn không được “Ai nha” một tiếng khe khẽ gọi, thân thể cong lên.

Nam cái cứng rắn nóng rực để nơi bắp đùi của cậu, uy hiếp cảm mười phần, Lâu Triễn Nhung giống bị hâm nóng mà nhấc chân ra, hai chân lại càng mở rộng, như là chủ động cầu hoan, bày ra tư thế mê người.

Lục Định Vũ cũng không chút khách khí, một tay từ lưng trượt xuống đến, tham nhập vào trong mông, kèm nén dục vọng muốn xông vào huyết khẩu, tay kia thì vươn đến phía trước, bao bọc phần thân đã đứng thẳng của Lâu Triễn Nhung mà cao thấp cử động, làm cậu thổ dốc liên tục, trong mắt mang theo hơi nước mê ly, ướt sũng nhìn hắn, toát ra thần sắc bất lực vừa thẹn đỏ mặt.

Thật sự là đáng yêu đến làm cho người ta sắp chịu không nổi, Lục Định Vũ hít sâu, nhịn xuống xúc động muốn lập tức công thành chiếm đất, vì không muốn làm cậu bị thương, công tác chuẩn bị nhất định phải làm.

Anh cúi đầu, ngậm dục vọng đứng thẳng Lâu Triễn Nhung, lấy môi lưỡi chậm rãi châm ngòi. Hô hấp của Lâu Triễn Nhung cũng bắt đầu hỗn loạn, một bàn tay co rút giữ lấy đầu của anh, thân thể theo bản năng mà đình động, đem cái của mình đưa sâu địa đưa vào khoang miệng anh.

Ấm áp ướt át, làm cho Lâu Triễn Nhung sinh ra khoái cảm như đưa thân vào thiên đường, đầu lưỡi linh hoạt mỗi một lần lướt qua đỉnh, đều sinh ra điện lưu kỳ lạ, dục lỗ thân thể cho đến tâm linh cậu. Lâu Triễn Nhung rất nhanh liền đắm chìm trong đỉnh khoái cảm, bị chăm sóc đến phiêu phiêu dục tiên.

Dục vọng càng ngày càng căng cứng, giống tăng tới cảnh giới tuyến hồng thủy, nhanh chóng muốn tới khoảng cách bùng nổ, ngay lúc cậu gần đạt tới cao trào, Lục Định Vũ đột nhiên ngừng động tác, đem phần thân cậu nhỏ ra, nâng hai chân cậu lên, ngược lại cắn lên da thịt nơi đùi.

Lâu Triễn Nhung bất mãn lắm lắm, dùng ánh mắt dục cầu bất mãn trừng anh, Lục Định Vũ ngẩng đầu nhìn thẳng cậu, ngón tay đâm đâm tiểu hoa cúc của cậu, thấp giọng nói: “Đừng nóng vội, anh sẽ sắp đến khi em bắn ra.”

Lâu Triễn Nhung sợ run cả người, mau bị ánh mắt đốt người của đối phương cháy sạch thương tích đầy mình, cậu theo bản năng khép hai chân lại, giãy giụa muốn từ trên giường đứng lên, lại bị Lục Định Vũ một tay đè lại, tầm mắt nóng bỏng đang ở nơi riêng tư của cậu lưu luyến, không kiêng nể gì thường thức nơi chính cậu cũng chưa từng xem qua.

Mặt Lâu Triễn Nhung đỏ như con cua mới sinh, nóng hầm hập bốc khói, cậu đẩy đầu Lục Định Vũ, thanh âm khàn khàn mang theo run rẩy, không hề uy lực ra lệnh cho anh: “Cổn, dứt ngay... Ta cảnh cáo người... Họ Lục... A!?”

Còn chưa nói hết câu, đã kêu lên một tiếng sợ hãi, Lục Định Vũ để cái gối nơi eo cậu, sau đó cúi đầu, môi lưỡi thấp nóng từ hai chân lướt qua, một đường liếm đến huyết động nơi mông, sau đó không chút do dự liếm huyết khẩu chặt chẽ của cậu, lấy đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt nếp uốn xung quanh, hơn nữa xác định mục tiêu đâm vào giữa huyết khẩu.

Lâu Triễn Nhung bị sợ đến choáng váng, tuy rằng lúc trước hắn chơi gái cũng được khoản đãi qua ngoại pháp độc long*, nhưng cậu hoàn toàn không nghĩ tới Lục Định Vũ sẽ làm đến nước này!

_độc long: khẩu giao chẳng?? *đồ mặt* ta nói hai người làm lạ a.. ta sắp hết máu.

Cho dù vừa rồi hắn đã đem toàn thân tắm sạch sẽ thơm ngào ngạt, nhưng đột nhiên nơi kia bị liếm, khiến Lâu Triển Nhung sinh ra cảm giác không khỏe mạnh liệt, cậu giống như đại cô nương xuống kiệu hoa, xấu hổ đến ngay cả ánh mắt cũng không dám mở ra.

Cảm giác thấp nóng xông lên, làm cho cột sống cậu cũng bắt đầu mềm nhũn, cái động phía dưới, dưới cái liếm không ngừng của nam nhân, không còn chặt, đầu lưỡi thử thăm dò nơi huyết khẩu bịn rịn một lát sau liền tiến quân thần tốc, chen vào trong dũng đạo nhỏ hẹp.

Lâu Triển Nhung lại thất thanh kêu sợ hãi, hai tay lung tung cào sần đàn, ngay cả ngón chân đều co lại, làn da toàn thân phỉm thượng một tầng hồng nhạt, xấu hổ đến muốn nghĩ đem mình vùi vào trong chăn.

Quá sung sướng! Đầu lưỡi tiến tiến xuất xuất, càng quật càng sâu, chính là vẫn không thể tới tận cùng bên trong. Lâu Triển Nhung cắn chặt răng, áp chế một tiếng rên rỉ mất mặt, cảm thấy mông cậu như ngồi trên lò lửa, mà đám ngọn lửa kia còn đang khiêu khích công tiến trong cơ thể, tuy rằng chỉ ở ột đoạn ngắn ngắn huyết khẩu mđĩa thiêu đốt, nhưng nhiệt ý bức người kia đã lan tràn tới ngũ tạng lục phủ, nướng cả người cậu khô nóng, hạ phúc run rẩy, dục vọng trước người phun ra chất lỏng trong suốt, nhu cầu trong cơ thể lại càng thêm mãnh liệt, ngay cả huyết khẩu cũng co rút lại.

Nơi bị trêu chọc càng sâu càng hùng hực dục hỏa. Lâu Triển Nhung cũng không biết nơi đó là làm sao, chính là cảm giác được nơi chưa bị đầu lưỡi đối phương dấn tới càng khát khao khó nhịn, hư không không thôi, hận không thể có cái gì đến hung hăng nhồi vào cậu, xâm phạm đến nơi chính cậu cũng không thể chạm đến!

Thỏa mãn hẳn, mau tới thỏa mãn hẳn! Trong cơ thể đã muốn cháy sạch cậu thật không biết làm sao, Lâu Triển Nhung ở trong dục hỏa giây giũa, chịu không được loại chăm sóc như có như không này nữa, bản năng theo đuổi vui thích đập nát tia lý trí cuối cùng, cậu đem lòng tự trọng quặn đến lên chín từng mây, kéo lấy tóc Lục Định Vũ, mị nhãn như tơ ách thanh mệnh lệnh: “Anh bệnh liệt dương sao? Phải làm cũng sắp làm! Đừng cọ cọ nữa!”

Thân hình cao lớn chụp lên cậu, Lục Định Vũ đem dục vọng cứng rắn nóng rực để trên huyết khẩu trơn bóng, ấn nhấn lâu ngày, lúc này một giây đồng hồ cũng không muốn chờ đợi, anh động thân một cái hung hăng đi vào.

“A!” Bị chiếm lĩnh trong nháy mắt khiến Lâu Triển Nhung thất thần, cậu phát ra một tiếng hoảng sợ ngắn ngủi, cả người phát run, mặt ửng hồng, trước mắt từng đợt biến thành màu đen, dồn dập mà thổ hổn hển, nơi tối mềm mại cùng ẩn mật bị nam cái cực đại mở rộng, nhiệt ý nóng bỏng, niêm mạc mẫn cảm cảm giác rõ từng nhịp đập cùng huyết quản trên mặt thứ kia, bá đạo nhấn nhủ sự chiếm lĩnh của kẻ oai hùng. Trong mê muội, Lâu Triển Nhung sinh ra một loại lỗi giác ngay cả tâm phế đều bị đình lịch vị trí, có chút sợ hãi, nhưng nhiều nhất vẫn là khát vọng, cậu giống một mảnh ruộng lâu hạn, miệng khô lưỡi khô, bức thiết mà khát cầu nam nhân lập tức đánh xuống cơn mưa giữa trời hạn, dập tắt dục hỏa trong cơ thể cậu.

Tràng vách tường mềm mại rất nhanh thích ứng xâm nhập dị vật, lại đang run rẩy muốn càng hung ác ma sát, lửa nhiệt yên lặng ở trong cơ thể bất động làm cho tâm thần cậu nhộn nhạo, huyết khẩu bị khuếch

trương đến cực hạn gắt gao ôm lấy gia hỏa của nam nhân, Lâu Triển Nhung cảm thấy bụng mình nhảy dựng, có chút cảm giác bủn rủn xụi lơ, từ cổ đến trong cơ thể như có kiến bò qua, vừa nóng vừa ngứa, cơ hồ đem cậu bức điên, Lâu Triển Nhung liếm liếm môi khô sấp, suyễn nói: “Còn thất thần làm gì? Nhanh lên cho ta... Động...”

Nam nhân loan hạ thất lưng, khẽ hôn mặt của hắn, thanh âm khàn khàn trầm thấp, mang theo hấp dẫn làm cho lòng run rẩy hỏi: “Người muốn ta làm như thế nào?”

Lâu Triển Nhung bị dục hỏa cháy sạch đến choáng não, co rút lại cái mông dùng sức kẹp phân thân anh một cái, mắng: “Dùng sức, dùng sức cầm! Mau... Tận lực sâu vào, con mẹ nó... Bị người làm chết ta cũng chịu!”

Lục Định Vũ không phụ kỳ vọng của cậu, đem một chân cậu gác lên vai, trước sau đong đưa phần eo, khi bắt đầu sợ làm bị thương cậu, tốc độ còn không dám phóng nhanh, chính là một chút một chút va chạm huyết động thấp nóng của cậu, mỗi một lần đều đưa đến chỗ sâu nhất đi, cảm giác tiểu huyết chảy nhiệt nhanh trất đem mình chặt chẽ bao lấy thật khoái cảm đến mất hồn.

“Ân... Ngô... Mau nữa điếm... Họ Lục... Người cho ta... A...” Thân thể thích ứng mau đến kinh người, hành vi của Lục Định Vũ này chậm quá không khác biện pháp không triệt để, làm cho Lâu Triển Nhung bất mãn lắm lắm, một chân khác chủ động nâng lên vòng trên eo của nam nhân. Hậu huyết hé ra co lại phun ra nuốt vào cự vật của anh, thủy dịch trong suốt chảy ra từ huyết khẩu, dọc theo mông chảy xuống, dính ướt sàng đan, nước mắt nơi khóe mắt Lâu Triển Nhung xuống vì tình cảm mãnh liệt, vội vàng lắc lắc eo nhỏ, thúc giục nói: “Nhanh lên, mau nữa điếm...”

Thái dương Lục Định Vũ nổi gân xanh, bấp thịt cả người phình lên, đem tất cả của anh gấn vào dưới thân, nâng thất lưng cậu bắt đầu nhanh chóng va chạm.

Nam căn thô cứng rắn nóng giống gỗ không lưu tình chút nào đánh tiến thân thể cậu, vừa mau vừa mạnh, mỗi một lần đều cơ hồ rút ra toàn bộ, rồi nguyên cái tiến vào, đụng vào chỗ sâu nhất, thẳng để hoa tâm, giữ lấy cùng công kích không để lối thoát. Khoái cảm giống đại thủy tràn qua bờ cát, thân thể khô cạn thoải mái hết sức, Lâu Triển Nhung ở dưới thân nam nhân liên tục ngâm kêu, ngón tay gào tẩm lưng rắn chắc của đối phương, thích đến ngay cả mình họ gì cũng quên.

Lúc hạ thân Lục Định Vũ đong đưa, tay cũng không nhàn rồi, nóng bỏng mà mơn trớn mỗi một tắc da thịt cậu, vuốt ve an ủi chơi đùa, cấp đắm chìm trong dục vọng mãnh liệt trên thân thể đốt dầu. Nhưng không biết cố ý hay là vô tình, thủy chung không có chiều cố tiểu huynh đệ đã đứng lên thẳng tắp nơi khó hạ của Lâu Triển Nhung.

Dục vọng của nam nhân chôn sâu trong cơ thể, phân thân mình lại không người an ủi, tịch mịch phun dịch run rẩy, Lâu Triển Nhung rên rỉ, đưa tay muốn tự mình sờ vài cái, kết quả còn chưa đụng tới, đã bị Lục Định Vũ bắt lấy hai tay cố định trên đỉnh đầu, đồng thời cúi người dùng sức đỉnh đầu, tà cười nói: “Anh muốn sáp đến khi em bắn ra.”

“A... Ngô...” Lâu Triển Nhung phát tiếng kêu trên người, cầu xin nhìn hắn.

Không nghĩ tới nam nhân này bình thường là trung khuyển, lên giường lại bá đạo như thế, kiên trì không cho chính cậu động thủ, hơn nữa xấu xa mà phát động thể tấn công nửa người dưới, thả chậm tốc độ, nhưng vẫn để ở chỗ sâu nhất bên trong cậu, chuyển động cọ xát, làm cho tay chân Lâu Triển Nhung co rúm, lại lớn tiếng rên rỉ lên.

Buông ra cổ tay của cậu, hai tay được tự do tự giác quàng lên cổ anh, người dưới thân phun ra hơi thở nóng rực, trong lúc thở dốc mà thúc giục nhỏ vụn: “Hảo hảo làm...”

Lục Định Vũ vừa lòng nở nụ cười, thưởng cho cậu một cái hôn nồng nhiệt, ăn luôn vài tiếng rên rỉ, phía dưới càng thêm ra sức mà xâm phạm mật huyết mềm mại thấp nóng của cậu, va chạm cánh móng tuyệt trắng chật hẹp, phát ra thanh âm “Ba ba ba”, dịch cùng mồ hôi hòa lẫn làm dính ướt móng, khiến cho thanh âm va chạm thân thể tăng thêm vài phần dính ngấy.

Mà cậuu trong lúc ra sức trều sáp lại phát ra tiếng nước hết sức dâm mỹ lại trêu người động tình, cái giường lớn cũng sắp không chịu nổi sự điên cuồng của họ, bốn cột trụ càng không ngừng rung đưa, trong phòng quanh quẩn tiếng thở dốc rên rỉ quện cùng một chỗ, cùng với âm thanh sắc tình khi thân thể kịch liệt giao hợp.

“A... Ân... Hảo thích... Họ Lục... Ân... Người...”

Lâu Triển Nhung cho tới bây giờ không nghĩ tới mình sẽ có một ngày như thế, giống như một đám phụ phong tao chủ động mở ra thất lưng cùng móng nghênh hợp tiến công của nam nhân, còn vận vẹo ưỡn người cọ xát với lòng ngực nam nhân, cánh tay lại giống dây leo bám vào Lục Định Vũ không chịu buông.

Trừ bỏ không ngừng nhồi mình, cực vật hỏa nhiệt thỏa mãn mình, Lâu Triển Nhung đồng dạng say mê đối với cái ôm áp cường kiện của nam nhân, cậu mê luyến vuốt ve cơ ngực rắn chắc của Lục Định Vũ, mồ hôi ẩm ướt bao lấy làn da bóng loáng rắn chắc, cơ thể kiên cứng rắn như sắt thép, hơn nữa nhiệt độ tản ra làm cho thể xác và tinh thần người ta sôi trào, mồ hôi vị pha lẫn mùi vị man tình lại như liều thuốc thúc tỉnh loại mạnh, câu dẫn người xuân tình nhộn nhạo, không biết cảm thấy thẹn hướng anh đòi nhiều hơn.

Ánh mắt Lâu Triển Nhung đã muốn bắt đầu tan rã, thân thể run rẩy càng thêm kịch liệt, bị khoái cảm phao trên tận trời, càng ngày càng tới gần cực hạn. Cậu thở hồng hộc ôm lấy cổ Lục Định Vũ, ngưỡng mặt lên hướng anh đòi hôn, run giọng nói: “Kêu, kêu tên của tôi... Nhanh lên...”

“Triển Nhung... Triển Nhung...” Lục Định Vũ ôm chặt lấy cậu, đôi môi hỗn độn dừng ở trên mặt cậu, ghé vào lỗ tai cậu nói nhỏ: “Lâu... Lâu Triển Nhung... Ta yêu người...”

Cuối cùng ba chữ làm cho cả người cậu chấn động mãnh liệt như điện giật, một tiếng khê gọi, phân thân bắn ra một mảnh bạch trọc, lay động trong ngực Lục Định Vũ.

Sau lúc cao trào trong đầu cậu trống rỗng, hư nhược vô lực tê liệt ở trên giường thổ, Lục Định Vũ dừng một lát, phân thân chưa được thỏa mãn lại bắt đầu ở trong cơ thể cậu chinh phạt.

“Ân... Người người này...” Thân thể mệt mỏi mới vừa phát tiết qua lại dị thường mẫn cảm, giống món đồ chơi bị nam nhân ôm không buông tay, hơn nữa theo cái co rúm mà phát ra các loại thanh âm mất mặt, Lâu Triễn Nhung bắt về vài phần lý trí, đối với sức bền của Lục Định Vũ không nói gì mà chống đỡ —— người này hoàn toàn có thể đi thay mặt nói về tính diện.

“Người... Không sai biệt lắm đi? Ta... Ta không được...” Lâu Triễn Nhung cố gắng bảo trì thanh tĩnh, không cho khoái cảm lần thứ hai thổi đến làm cậu thần hồn điên đảo, tuy rằng hai chân lại bò lên thất lưng nam nhân, bất quá miệng đã muốn bắt đầu xin tha: “Người có phải hay không... Nghĩ ... Muốn làm chết ta? Chậm một chút... A... Ân...”

Ma sát quá độ, mộng đã có chút đau đớn, Lâu Triễn Nhung mệt đến liên tục nói đều hữu khí vô lực, nhưng làm một động vật trung thực với nửa người dưới, nam nhân nhiệt tình chăm sóc cùng giữ lấy, cậu đáng xấu hổ mà vận vẹo rên rỉ lên.

Rốt cục ở lúc cậu chỉ còn lại một hơi, Lục Định Vũ đã đạt tới cao trào, gầm nhẹ một tiếng, ở trong cơ thể cậu bắn ra.

Lâu Triễn Nhung run run, trước mắt một mảnh mây đen bao phủ, thở hổn hển lâu mới tán qua đi. Cậu nhắm mắt lại nằm ở trong lòng Lục Định Vũ, cảm thấy mình đã chết một hồi, hiện tại chính tê liệt ở trên giường chậm rãi hoàn hồn.

Thể lực Lục Định Vũ tốt đến làm cho người đổ kỵ, rất nhanh bình phục thở dốc, nằm nghiêng đem cậu ôm vào trong ngực, vuốt ve mái tóc dài đầy mồ hôi của cậu, trong ánh mắt lộ vẻ ái mộ cùng không muốn xa rời.

Tóc đen hỗn loạn dán tại trên mặt, trên khuôn mặt tuần tú có một loại thỏa mãn cùng biếng nhác sau khi được yêu thương đầy đủ, thật sự mê người.

Lâu Triễn Nhung híp mắt, môi sưng đỏ hơi hơi mở ra, đem tóc trên mặt vén lên, lẩm bầm lầu bầu: “Phiền muốn chết, ngày mai đi cắt.”

“Đừng cắt.” Lục Định Vũ cuống quýt giật tay cậu ra, đem đầu tóc rối kia chỉnh lại, lại giống cầu ở cổ sau cọ cọ, thấp giọng nói: “Rất xinh đẹp a, cắt thật đáng tiếc.”

Đặc biệt khi kích tình, một mái tóc đen dài rơi trên gối, thêm một thân xinh đẹp, phong tình vạn chủng.

Lâu Triễn Nhung đưa mặt đến, cố ý làm trái lại: “Xinh đẹp cái đầu của anh, chỉ có ẻo lả mới để tóc dài.”

Lục Định Vũ trở mình ngăn chặn cậu, môi để trán của cậu, dọc theo mép tóc một đường hôn xuống sau tai, hống nói: “Anh thích, không cần cắt được không?”

Tim Lâu Triễn Nhung đập nhanh hơn, hô hấp có chút không xong, thân thể to lớn của nam nhân giống

như lấy lòng mà ở trên người hắn cọ đến cọ đi, cọ đến cậu loạn tình mê, làm cho Lâu Triển Nhung không thể cố so đo chuyện tóc dài, cậu nuốt nước miếng một cái, khàn giọng vừa nói: “Người thích không phải là tiểu bạch kiểm này sao? Đợi lâu như vậy cuối cùng cũng có được, mất trắng nhiều tâm tư như vậy.”

Người này thật sự là giang sơn dễ đổi, mới thuận quá khí đến mà bắt đầu châm chọc khiêu khích, Lục Định Vũ nhú mày, một tay xoa mặt của cậu, nói: “Em như thế nào chỉ lấy ác ý phỏng đoán người khác? Anh chiếu cố em không phải vì lên giường với em... Còn có, nếu không em nói, anh cũng sẽ không tùy tiện lấy chồng trên giường.”

Giải thích giống như khẩu lệnh này làm cho Lâu Triển Nhung cười nhạt, hừ lạnh nói: “Tôi nói, anh ngay từ đầu căn bản là hiểu sai ý! Tôi nói muốn thân thể của anh, không là muốn cho anh thưởng tôi... Mẹ nó, càng tỏ càng hắc!”

Nhìn đôi mắt tinh quang lóng lánh của Lục Định Vũ, cậu từ bỏ việc giải thích, cam chịu mà quay mặt đi, không nhìn tới khối thân thể cường tráng làm cho cậu đỏ mặt này.

Nếu cậu có thể chiếm cứ thân thể như vậy thì tốt rồi, chỉ là nếu như cậu chiếm lấy thân thể cường tráng này như đã nói, kia quả thực là... trường hợp dưới thân trắng nam củi khô lửa bốc, thích đến thất thanh lẳng kêu, cậu tuyệt không muốn nhớ lại.

“Người đừng để tâm vào chuyện vụn vặt.” Thân thể Lục Định Vũ nóng hừng hực ngăn chặn cậu, ép cậu thành tiểu bánh kem, môi dày ấm áp trên cổ cậu hôn tới nói: “Anh thích chính là em, Lâu Triển Nhung, tuy rằng tánh khí táo bạo, tính cách lại thất bại, cả ngày đối với anh hô to gọi nhỏ, nhưng là anh không thể tự kiềm chế được mà yêu em, muốn hôn em sờ em, muốn ôm em, ngay cả bộ dáng em mắng chửi người đều làm cho anh mê muội.”

TBD: ta nói người là M mà, = =!!!

Nếu chỉ là vì phát tiết dục vọng nửa người dưới, vậy trực tiếp làm là được, anh mới không kìm nén vừa hôn vừa liếm, một chút một chút chờ thân thể cậu thích ứng cũng nở rộ, sợ người trong lòng bị thương.

Làm cho người yêu ở dưới thân mình thỏa mãn, đối với một người nam nhân mà nói đều là hạnh phúc lớn lao, Lục Định Vũ cũng không ngoại lệ, cho nên mới xuất ra công phu cả người, làm cho Lâu Triển Nhung ở trong lòng của hắn rên rỉ vạn vẹo, dục tiên dục tử.

Bất quá... Lục Định Vũ nhớ tới thân phận trước kia của cậu, một ác diệu kiều ngạo cuồng dã đã đánh mất thân thể, bắt đắc dĩ dựa vào trên người một cái nhỏ bả cầu, lại bị nam nhân đặt ở dưới thân, sẽ có oán khí cũng là chuyện đương nhiên, chỉ cần không lay được nền tảng lập quốc, Lâu Triển Nhung như thế nào cho hả giận anh đều nhất định bao dung.

Lâu Triển Nhung có điểm mặt đỏ, không được tự nhiên đẩy anh ra, giả vờ bình tĩnh nói: “Quên đi, dù sao làm cũng đã làm, coi như miễn phí chiêu ngư lang, dù sao ta cũng không có gì... Tổn thất.”

Chết vì chết mạnh miệng, kỳ thật trong lòng vẫn không được tự nhiên muốn chết, đặc biệt cậu vừa động thân thể liền có thể cảm giác được thứ nam nhân bắn trong tiểu huyết đang tràn ra, đùi ướt một mảnh, kiến tâm tình cậu một trận phiền táo lại bắt đầu đẩy Lục Định Vũ.

Nam nhân này giống khối nham thạch đè cậu bất động, nghiêm trang địa nói: “Đây không phải là chuyện một đêm, Triển Nhung, anh sẽ đối với em phụ trách.”

Lâu Triển Nhung bị tức đến nở nụ cười, rất muốn vung nắm tay đánh người, nhưng trên người không còn khí lực, đành phải phát uy ngoài miệng: “Tôi cũng không mang thai, lại không tính toán hồi hương kết hôn, người phụ trách cái rắm.”

Loại cảm giác trở nên yếu đuối được nâng trong lòng bàn tay khiến cậu có chút khó chịu, trong khó chịu lại có ẩn ẩn mừng thầm, vì thế càng thêm khó chịu, Lâu Triển Nhung âm thầm phỉ nhổ loại tâm lý đàn bà không không chịu thua kém, trừng mắt, nói: “Tránh ra, ta muốn đi tắm rửa.”

Thể lực cạn kiệt, cậu vô tâm chuyện bồi tử nam nhân lễ mễ này, thậm chí tẩy một thân mồ hôi cùng dịch, nằm xuống ngủ sau, về phần chuyện về sau, về sau nói sau.

“Anh...Anh...” Lục Định Vũ lại bắt đầu cọ cậu, sắc mặt đỏ sẫm, trong mắt dục hỏa trọng nhiên, ấp úng nói: “Anh còn muốn làm...”

Vật kia một lần nữa ngẩng đầu đứng thẳng, cứng rắn để trên bụng cậu. Lâu Triển Nhung sợ hãi, một cái tát lên trên mặt anh, mắng: “Anh tên cầm thú này! Không cần nhanh như vậy liền động dục.”

“Cầu em ... Làm cho anh làm đi...” Lục Định Vũ thở hổn hển, hai tay ở trên người cậu sờ loạn, tiền hậu giáp kích, trêu chọc Lâu Triển Nhung cũng theo suyễn lên, không chỉ có phía trước ngẩng đầu cùng đối phương hô ứng, mặt sau cũng bắt đầu nóng nóng mà ngứa, cậu thậm chí mừng mình dâm tiện, oai ầu muốn tách khỏi ma âm thũng não của nam nhân...

“Làm xong chúng ta cùng đi tắm rửa, anh cam đoan lần này từ từ sẽ đến... Nhất định sẽ hầu hạ cho em thư thư phục phục... Triển Nhung... Làm cho anh làm đi...”

Lời ngon tiếng ngọt tràn hương vị ngập dụ hống hơn giữa hai chân cậu cũng đã rụt rịt như hỏa đạn lên pháo, rất nhanh phá tan phòng thủ của Lâu Triển Nhung, cậu lại không tiền đồ mềm nhũn xuống dưới, có chút phá bình phá suất nghĩ: dù sao đã bị khai bao, làm một lần cùng làm hai lần đều như nhau, dù sao xuất lực cũng không phải cậu, cậu chỉ cần nằm thích là đến nơi.

Động vật nửa người dưới chính là đáng buồn như vậy thật, thoải mái qua ngày dài, Lâu Triển Nhung không rời rắm vài giây đồng hồ liền tước vũ khí đầu hàng, cánh tay câu lên cổ Lục Định Vũ, nhe răng nói: “Lần này nhẹ một chút cho ta, đừng giống ăn thuốc kích thích liều mạng làm!”

“Tuân mệnh.” Lục Định Vũ được cho phép, giống đại cầu một đầu kẻ cận chủ nhân không tha, càng thêm ra sức vỗ về chơi đùa thân thể cậu.

Lâu Triễn Nhung nhắm nửa con mắt, thấp suyền liên tục, cảm giác được hai chân bị nâng lên, nganh vật từng cùng cậu thân thiết lại chậm rãi chen vào hậuhuyệt, có chất dịch bôi trơn thực dễ dàng cắm xuống, mang đến khoái cảm mê muội, Lâu Triễn Nhung phát ra một tiếng rên rỉ khàn khàn, nâng lên thất lưng cùng mông, cùng nam nhân trên giường quay cuồng.

TBD: ta thề! Lần sau làm hiện đại văn tuyệt đối dùng "hắn – người" dùng kiểu xưng hô VN này thật nhức đầu, thấy cứng ngắt. Lỡ rồi, coi tư bộ này thí nghiệm.

8. Chương 8

Kết cục của ác chiến thứ hai là phơi thây ngoài chiến trường, mệt như chết, ngay cả nâng nâng mắt lên cũng lười.

Lục Định Vũ ăn uống no đủ rồi đem cậu đi tắm, rửa thân thể hai người, sau đó lại ôm trở về ngủ, đương nhiên chưa quên đem sàng đan rồi tinh rồi mù thay đổi.

Lúc Lâu Triễn Nhung đang tắm đã là trạng thái nửa mê nửa tỉnh, bất tỉnh nhân sự, ngay cả khi ngón tay của nam nhân vói vào bên trong tẩy rửa cậu cũng không có phản ứng. Đợi khi ôm về giường, dính vào gối thì đã ngủ say như lợn chết, chỉ sợ xách thùng nước xối đến hăm cũng không tỉnh lại.

Mệt mỏi thương thân, đặc biệt thân thể này cũng không cường kiện, thật sự không có vốn hồ thiên hồ địa. Lâu Triễn Nhung cơ hồ mệt chết, ngủ thẳng đến giữa trưa mới mơ mơ màng màng tỉnh lại, hay chính xác là nói bị tiếng kêu như sấm trong dạ dày đánh thức.

Thân kiêm hai chức trung khuyển cùng nuôi chúa, đêm qua lại tự phong thêm biệt hiệu “Nam nhân của Lâu Triễn Nhung”, Lục Định Vũ đương nhiên làm không ra cái loại không có nghĩ khí ăn no rồi bỏ chạy này, vừa đem công tác mang về nhà, một tắc cũng không rời mà ở bên người hầu hạ cậu.

“Tỉnh?” Lục Định Vũ uy cậu uống ngay nửa chén nước, hỏi: “Có đói bụng không?”

Vô nghĩa, lão tử đói bụng đến phải mất đều tái rồi, họ Lục người không cần giả ngu với ta!

Lục Định Vũ coi như sẵn sóc, bưng tới một phần kết kết rung động đích hắc hồ tiêu tảng thịt bò cùng rau dưa nùng thang, đem tảng thịt bò cắt thành tiểu khối, một hơi khẩu nuốt cho Lâu Triễn Nhung ăn.

Nhu cầu cấp bách sau khi vận động kịch liệt là bổ sung khí lực, Lâu Triễn Nhung như lang thôn hổ yết mà giải quyết hết miếng thịt bò cùng nùng thang, lại xử lý một phần điểm tâm, mới cảm thấy mỹ mãn ợ cái rồi quay về trên giường.

Bụng được lấp đầy, di chứng xương sống cùng thất lưng và chân đều nhuyển bắt đầu rõ ràng, Lâu Triễn

Nhưng ở trên giường lăn qua lộn lại, nằm như thế nào cũng không thoải mái. Mông giống như bị chét ớt, đau như nung như đốt, nằm úp sấp lại ép tới dạ dày không thoải mái, làm cho cơn tức cậu bay lên, đối Lục Định Vũ lông mi không phải lông mi, ánh mắt không phải ánh mắt mà thoả mạ suốt.

Người khởi xướng tự kia biết đui lý, đánh không đánh trả mắng không mắng lại, còn cười cười giúp cậu mát xa lưng, đốc sức lý giải chứng cuồng loạn đêm hôm qua.

Lâu Triển Nhung vừa ăn xong lại lên cơn nghiện ngủ, đầu nghiêng cái lại bắt đầu muốn ngủ, phát giận vì sức sống của thân thể, cậu nhắm mắt lại, cảm giác được Lục Định Vũ tiến gần lại hôn cậu một cái, thấp giọng nói: “Ngủ đi, cưng ơi, về sau anh sẽ tiết chế một ít...”

Về sau? Còn có về sau? Mi tâm Lâu Triển Nhung mở ra, bắt đầu cơn ác mộng làm tình mãng liệt hàng đêm.

Từ trong cơn ngủ mê tỉnh lên, trời cũng đã tối, Lục Định Vũ lại chẳng biết đi đâu, Lâu Triển Nhung nhu dụi mắt đứng lên, khàn giọng kêu vài tiếng, kết quả ngay cả cái bóng ma cũng chưa đến.

Nhìn đồng hồ, cũng hơn chín giờ, cái tử nam nhân kia chạy đi đâu chứ, sao lại không ở trong này hầu hạ đại gia ta?

Lâu Triển Nhung sờ sờ thất lưng còn đang đau nhức không thôi, nghĩ muốn gục xuống tiếp tục ngủ, nhưng bụng đói lại kêu vang, làm cho cậu như thế nào cũng ngủ không được, đành phải chống thân thể rã rời, lồm bồm xuống giường kiếm ăn.

Ăn và tình dục viễn là hai động lực lớn xúc tiến nhân loại phát triển, nếu không thể thỏa mãn chúng nó, còn sống còn có cái gì lạc thú?

Lâu Triển Nhung như lão già gần đất xa trời, run rẩy mà đi đến phòng bếp, phát hiện trên bàn sạch sẽ như có cầu liếm qua, ngay cả cái bánh mì cũng không có, cậu nhướng lông mi, chửi nhỏ một câu.

Tên hỗn đản khi muốn cậu đói chết sao?

Lâu Triển Nhung đi một vòng, từ trên bàn tài liệu cầm lấy chùm nho mà gặm, công hiệu của món khai vị là hoa quả không thể khinh thường, cậu càng ăn càng đói, dứt khoát ném chùm nho một bên, lo lắng muốn hay không đói với cà rốt xuống tay.

Chỉ có con thỏ mới có thể ôm vật kia sinh cạp, Lâu Triển Nhung không cam lòng, hút khí tê tê ngồi xổm người xuống đến, mở tủ lạnh ra.

Làm cho cậu kinh hỉ chính là, bên trong còn có hộp thức ăn chưa mở, mặt trên còn dán một tờ giấy, là chữ viết của Lục Định Vũ, nhắc nhở cậu trước khi ăn bỏ vào nồi vì ba một chút, có việc gấp phải xuất môn, buổi tối có thể không trở lại.

Lâu Triển Nhung nhìn đến tin nhắn, hết sức bất mãn, tên kia đem mình tâm tiên nhiệt lạt* mà ăn kiên mật tịnh**, sau đó mượn hộp cơm chăm sóc dạ dày cậu, thật sự là không phúc hậu, không trọng nghĩa, không vẻ vang, không xinh đẹp.

__ tâm tiên nhiệt lạt: ăn khi còn nóng.

__ ăn kiên mật tịnh: ăn sạch.

Mặc dù là nghĩ như vậy, cậu vẫn thành thành thật thật mà đem hộp cơm gà đến vi ba lò hâm nóng, sau đó ngồi ở trước bàn ăn, chịu đựng kháng nghị của thân thể, lấy tư thế không được tự nhiên mà ăn hết thức ăn.

Sau khi ăn xong, tinh thần Lâu Triển Nhung lại tỉnh táo, cầm một chai bia, mạn vô mục mà ở trong nhà loạn cuống.

Lục Định Vũ không ở đây, nơi nơi đều có vẻ lạnh tanh, mở cửa sổ ra còn có thể nghe thấy tiếng dế mèn kêu trong hoa viên, tiếng côn trùng liên tiếp hợp xướng càng tôn lên sự cô đơn của cậu. Lâu Triển Nhung đóng cửa cửa sổ, nốc một hơi bia, không tự chủ được má có cảm giác tích tịch*.

__ tịch tịch: cô đơn.

Hết thấy đều là họa do ánh trăng này làm ra. Trong đầu cậu nổi lên ca từ, ánh trăng trước giường rất sáng, chiếu sáng tới nỗi làm cậu ngủ không được, mới có tâm tư suy nghĩ miên man.

Lâu Triển Nhung chán đến chết mà đi chung quanh quây, đem mỗi cái đèn trong mỗi phòng bật lên hết rồi đóng cửa, dùng máy tính của Lục Định Vũ ngoạn trò chơi rồi đổi sang trang web tình dục, kết quả càng ngoạn càng chán, đành phải buồn bã ỉu xìu nằm trên ghế sa lon ở phòng khách xem tv, giống như một tiểu tức phụ chờ chồng phu trở về, một bên dựng đứng lỗ tai lên nghe tiếng xe bên ngoài.

Đương nhiên việc này cậu dù chết cũng sẽ không thừa nhận, cậu cũng không phải là vì chờ cái tên kia, cậu chỉ là ban ngày ngủ nhiều quá rồi buổi tối ngủ không được mà thôi, ngủ không được cũng không phải là chuyện gì mất mặt.

Đợi cho đến khuya, ngay cả cộng lông của Lục Định Vũ cũng chưa xuất hiện, trên mặt đất đã muốn mất một đồng khoảng trống để bia. Lâu Triển Nhung buồn rầu, âm trầm trầm mắt nhìn đại môn, nghĩ thâm tính đi ra ngoài tán gái, chung qui vẫn khá hơn là làm kẻ chờ cửa chờ cái tên không biết điều kia về.

Cậu xê dịch thất lạng, lập tức đánh mất ý niệm không thực tế này trong đầu, Lâu Triển Nhung đối với vách tường vừa thô tục hết bài này đến bài khác, sau đó tắt đi TV, lười biếng hướng trên ghế sa lon nằm, bắt đầu nheo lại ánh mắt ngáp.

Trong đầu lấp đầy khuôn mặt của Lục Định Vũ, gần nắp, góc cạnh rõ ràng, chợt nhớ tới câu kia của Tống Chính Minh “Người ngay cả cái loại nam nhân xấu vậy cũng có thể ngủ với hắn”, Lâu Triển Nhung “Sách”

một tiếng khinh thường đối cái nam nhân bốn mắt hèn mọn có mắt mà không nhìn được kim tương ngọc.

Lục Định Vũ tuyệt không xấu, thậm chí có thể xưng là tuấn lãng, cùng với mùi vị của tiểu bạch kiêu cả người này không thể so với.

Ngũ quan anh khắc sâu rõ ràng như điêu khắc, cam đối hữu hình, lúc không cười thoát nhìn có chút hung dữ, thuộc loại nam nhân trời sinh hãn mạo*, khí chất tục tũn lạnh lùng, thân hình cao lớn cường tráng lại mang đến cảm giác áp bách không gì sánh kịp. Lúc đánh nhau chỉ cần đi đến phía trước vừa đứng có thể làm tâm lý mọi người run sợ, vô luận như thế nào xem đều là nam nhân trong nam nhân, độ tinh khiết trăm phần trăm.

__hãn mạo: tướng mạo dữ dằn.

Nếu anh đi vào hắc đạo, nói không chừng đã sớm trở nên nổi bật, oai phong凛冽, quả thực là lương tương mỹ tài* trời sinh. Đáng tiếc Lục Định Vũ kiên trì muốn làm một cái tiểu dân trong sạch, cùng hắc đạo phân rõ giới tuyến, làm cho Lâu Triển Nhung không khỏi bóp cổ tay, sinh ra giậm chân giận dữ tiếc hận.

__lương tương mỹ tài: người hiền có tài.

Hơn nữa... Công phu trên giường cũng thực tại không tồi, hiện tại cậu nhớ tới cảnh tượng mồ hôi đan vào nhau liền cảm thấy chân muốn nhuyển.

Lâu Triển Nhung trở mình ghé vào trên ghế sa lon, đem một cái đệm nhét vào dưới cằm, buồn ngủ dần dần lấn tới, cậu mơ mơ màng màng nâng lên mí mắt nhìn nhìn đồng hồ, hừ vài tiếng liền ngủ.

Mười hai giờ... Mẹ nó!

Trong lúc ngủ mơ, như bị người ôm lên, thân thể tựa như trên đám mây, khinh phiêu phiêu, Lâu Triển Nhung theo phản xạ có điều kiện vươn tay ôm lấy cổ đối phương, mở to mắt, đối diện là gương mặt mười phần nam tính kia của Lục Định Vũ.

Cậu sững sốt một chút, phát hiện mình đang bị đối phương bồng lên đi vào phòng ngủ, nhìn xung quanh, nhìn anh mặt trời ngoài cửa sổ đã sáng rực, tiếng chim hót vang thành một mảnh.

Lâu Triển Nhung trừng mắt, nín áo anh mắng: “Người tên ngu ngốc này chạy đi đâu lêu lổng? Để ta ở nhà một mình không sợ ta cuốn hết vàng bạc châu báu trốn đi sao?”

Lục Định Vũ thoát nhìn có vẻ mỗi mệ, tơ máu trong mắt dày đặc, bộ dáng như là một đêm không ngủ, bất quá tựa hồ vẫn còn có khí lực tán tỉnh, anh mỉm cười cười nói: “Mọi thứ trên người anh đều là của em, vật ngoài thân này thì càng không cần phải nói.”

Miệng vẫn là ngọt xót thôi, Lâu Triển Nhung bị ánh hồng đến long tâm đại duyệt, oán khí tan một ít hồi: “Anh đêm qua chạy đi đâu?”

Lục Định Vũ thâm ý khác mà nhìn cậu, nói: “Ngủ no rồi hả? Anh có mang chút điểm tâm sáng về.”

“Nga?” Lâu Triển Nhung lập tức đem nghi vấn quần lên chín từng mây, nhắm phía phòng tắm đánh răng rửa mặt, đem mình quét sạch sẽ, sau đó ngồi ngay ngắn ở trên bàn ăn, vẻ mặt chờ mong mở hộp giấy anh mang về ra.

Quả thực giống heo, ăn no rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn. Lâu Triển Nhung chảy nước miếng tí tách hô to một tiếng rồi đem bánh bao hương miến cắn, ăn sáng phối với nước sốt chua cay thật ngon miệng, cuối cùng chén cháo thịt hột vịt muồn cũng rót hết, thoải mái mà vuốt bụng, cảm giác cả người đều sống lại.

Thừa dịp khoảng trống lúc cậu ăn cơm, Lục Định Vũ đi tắm rửa thay quần áo, nấu cà phê, vẻ mặt khí sắc ngồi xuống phía đối diện cậu, vẻ mặt chuyên chú nhìn cậu, nói: “Đêm qua anh ở bệnh viện.”

“Sao lại thế này?” Lâu Triển Nhung vẻ mặt có chút khẩn trương, từ trên xuống dưới đánh giá anh, “Anh đi bệnh viện làm gì?”

“Anh không sao.” Lục Định Vũ cười cười trấn an, thở dài nói: “Là Ngả thái thái, mẫu thân Ngả Tĩnh Vân, ngày hôm qua đột phát chảy máu não đưa đến bệnh viện cấp cứu. Bệnh viện báo bệnh ung thư đã đến thời kỳ nguy kịch, ta ở bên kia trông coi một đêm, đi quá vội, không kịp đợi em tỉnh ngủ.”

Mày mặt Lâu Triển Nhung nhăn càng chắc hơn, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Mình cùng nàng tuy rằng không quen biết, nhưng là nàng dù sao kẻ đã sinh ra thân thể này, là cậu nửa đường đoạt nhà, tất nhiên cũng chịu ơn người này, về tình về lý cậu đều phải thi thăm mộ chút—— tin tưởng Lục Định Vũ nói việc này cho cậu, cũng có ý đồ này.

Nhưng cậu cũng không phải Ngả Tĩnh Vân chân chính, tính cách khí chất đều khác một trời một vực, cho dù có thể giấu diếm được người khác cũng không có khả năng giấu diếm được mẫu thân Ngả Tĩnh Vân, hay là không cần đi kích thích người ta đi?

Huống hồ xem vẻ mặt ngưng trọng của Lục Định Vũ, anh khẳng định vẫn còn để ý Ngả Tĩnh Vân, linh hồn người đã qua đời kia,

Nói không chừng chính là Hoa hồng trắng....Gì đó...trong lòng anh...

Lâu Triển Nhung chưa xót đến mức rằng, lắc đầu cố vẫy đi cái so sánh vừa buồn nôn vừa cũ rít trong đầu, kiên quyết không chịu thừa nhận mình ghen.

Lục Định Vũ nhìn ra tâm tư của cậu, ôn nhu khuyên nhủ: “Đi xem đi, coi như cùng linh hồn đã đi của thân thể cáo biệt, từ nay về sau chúng ta là có thể quên Ngã Tĩnh Vân, cùng nhau sinh sống.”

Ngã Tĩnh Vân cũng không nên trở thành tảng đá cản đường bọn họ yêu nhau, nhưng là không thể phủ nhận, bóng dáng của cậu ta vẫn vắt ngang giữa hai người. Lâu Triển Nhung tuy rằng ngoài miệng tiêu sái, trong lòng kỳ thật giống như bị đổ tảng đá, không thể buông cái loại cảm giác khủng hoảng lo được lo mất này, cho nên mới ba ngày hai lần giận dỗi.

Dưới tầm mắt nóng rực của nam nhân, cậu có một loại cảm giác bị nhìn thấu đến linh hồn, mặt Lâu Triển Nhung bình tĩnh, không hề giận nói: “Để tôi giả làm hiếu tử hiền tôn sao? Tôi diễn không tốt được đâu, anh đừng lộng xảo thành chuyên.”

Ngữ khí cậu đã có chút buông lỏng, nhân tình Lục Định Vũ sáng lên, tiếp tục năn nỉ cậu: “Sẽ không làm lộ, trên thực tế Ngã thái thái đã hôn mê, đang hấp hối, nàng chưa hẳn có thể thanh tỉnh gặp người. Chúng ta tiến nàng đi đoạn đường cuối cùng, có qua có lại với nhau, an ủi tâm lý nhau một chút, được không?”

Lời anh nói không chê vào đâu được, ngay cả đường phản bác cũng không chừa lại cho Lâu Triển Nhung, ngữ khí lại là mười phần mười ôn nhu, tuyệt không miễn cưỡng, với lại đối với Lâu Triển Nhung cái tên ăn mềm không ăn cứng này mà nói, loại ôn nhu làm cậu không thể cự tuyệt.

Lâu Triển Nhung suy đi nghĩ lại, ngũ quan rối thành một đoàn, cuối cùng đành gật đầu, từ trong khe răng thoát ra chữ “Hảo”.

Ý kiến đã thống nhất, không tiếp tục nói vô nghĩa, Lục Định Vũ chạy như bay chở cậu đến bệnh viện, đem cậu đến phòng bệnh của Ngã thái thái đang ở. Vị hộ sĩ kia cậu còn nhớ, đúng là vị mà ngày xuất viện đã bị cậu vừa sờ vừa vuốt, khi ánh mắt giao nhau hai bên đều có chút xấu hổ, trừng mắt nhìn nhau một lát, hộ sĩ mới lui qua một bên, không ra tiếng nhìn bọn họ đi đến trước giường.

Lâu Triển Nhung hiển nhiên thực khẩn trương, sắc mặt trắng bệch, trong lòng bàn tay đều đầy mồ hôi, cậu nhìn chăm chăm phụ nhân đang nhắm nghiền hai mắt hai gò má hăm sâu trên giường bệnh, cảm giác như có mũi nhọn ở sau lưng.

Gặp quỷ, trước kia ở trong mưa bom bão đạn ra sống vào chết cũng chưa từng khẩn trương như vậy, một phụ nhân nhỏ gầy ngay cả con kiến đều giết không chết lại khiến cậu tạo thành áp lực tâm lý lớn như vậy, như gặp đại địch.

Lục Định Vũ nhẹ nhàng ôm bờ vai của cậu, giữ chặt tay cậu, lòng bàn tay ấm áp làm cho tâm tình của cậu bình tĩnh chút, không khỏi lắc đầu cười nhạo chính mình lâm trận luống cuống.

Lục Định Vũ là người của cậu, vô luận thể xác và tinh thần, ai cũng đừng nghĩ xúi giục trung khuyến này, mẫu thân Ngã Tĩnh Vân cũng thế, cho dù trời sập đất lở, sao hỏa đụng địa cầu, cậu cũng phải đem nam nhân này chặt chẽ mà bắt lấy ở lòng bàn tay.

Tưởng tượng như vậy, cậu lại có chút tin tưởng, không khăn trương lắm, cúi đầu nhìn tỉ mỉ người trên giường bệnh.

Nàng rất giống Ngã Tĩnh Vân, chẳng qua năm tháng ở đã để lại nhiều dấu vết trên mặt nàng, gầy yếu tái nhợt, sắc mặt xám tro, cảm ổng khí, ngực mỏng manh phập phồng, dấu hiệu của sinh mệnh trên người nàng đã không còn lại nhiều, Lâu Triển Nhung lăn lộn nhiều năm trong hắc đạo như vậy, cũng không e ngại tử vong, nhưng một người bình thường ốm đau tra tấn đe dọa mạng sống, yếu ớt bất lực như thế, khiến cậu có chút xúc cảm.

Tuy rằng vốn không quen biết, nhưng lúc gặp nàng, Lâu Triển Nhung sinh ra một loại cảm giác thân thiết xa lạ, lòng thất lại, ần ần làm đau.

Nàng là mẫu thân “Cậu”, lực lượng thiên ti vạn lữ* huyết mạch tương liên, như thế nào cũng không có cách chặt đứt, mà ngay cả nam nhân ý chí sắt đá như Lâu Triển Nhung, đều thần nhiên sinh ra một loại kính ý cùng đau thương.

__Thiên ti vạn lữ: nghìn dây vạn sợi.

Mỗi một tế bào đều đắm chìm trong thương cảm khác biệt, Lâu Triển Nhung biết, đó là thân thể Ngã Tĩnh Vân hướng mẹ của cậu ta tiến hành lời cáo biệt cuối cùng.

Lông mi Ngã mẫu run rẩy vài cái, chậm rãi mở to mắt, đôi mắt chuyển động hỗn độn không ánh sáng, tầm mắt ở trên mặt cậu ngắm nhìn, sau đó toả sáng ra thần thái sáng láng, biểu tình kinh hãi.

“Ai... Cái kia... Con đến thăm ngài ...” Lâu Triển Nhung khó được nhả nhận một hồi, đối với Ngã mẫu không được tự nhiên mà nói, “Con hiện tại tốt lắm, ngài đừng vương bận... Không cần... Ách... Lo lắng.”

Khuôn mặt tiêu tụy của Ngã mẫu tràn ra nụ cười ám muội, run rẩy muốn đưa tay sờ cậu, Lâu Triển Nhung sững sờ một chút, vươn tay cầm tay nàng.

Gầy yếu tiêu tụy, khớp xương đều lồi ra, làn da thô ráp cùng cơ thể khô quắt đều cho thấy nàng đã mất lực xoay chuyển trời đất. Về mặt Lâu Triển Nhung ảm đạm, bên giường nàng ngồi xuống, khàn giọng nói: “Thật có lỗi, con đến quá muộn.”

Tuy rằng cậu đến sớm cũng không được gì, còn sợ bị lộ, bất quá ở trường hợp này, đôi mắt ánh mắt từ ái người trần ngập chờ đợi của người sắp khuất, cậu thật sự không thể lấy giọng điệu thường ngày để nói chuyện với người này.

Tay Ngã mẫu không ngừng cố gắng từng tí mà gian nan nâng lên, xoa mặt của cậu, khe môi dật ra thanh âm yếu không thể nghe thấy: “Con...Của ta...”

Hốc mắt Lâu Triển Nhung nóng lên, phát hiện mình lại bị một câu đơn giản như vậy cảm động.

Bị một người xa lạ có quan hệ huyết thống thâm sâu làm cảm động.

Cho dù người này không phải mẫu thân của cậu, cho dù bọn họ chưa bao giờ ở chung dù một chút, cậu vẫn là dễ dàng bị cuốn hút vào loại tình cảm ôn nhu mà thâm trầm đó.

Tất cả mẫu thân đều là giống nhau, tất cả tình thương của mẹ cũng là giống nhau, vô luận khi nào, vô luận đối mặt với ai, loại dữ sinh câu lai này, bao dung sâu rộng như nước biển, yêu vô cùng vô tận, đều giống nhau.

Loại lực lượng đại âm hi thanh* này, dễ dàng làm tỉnh lại xích tử chi tâm** mà cậu chôn giấu đã lâu. Lâu Triển Nhung nâng tay nâng lên mặt, da thịt chạm nhau giao giữa hoà thuận vui vẻ lo lắng, như nhớ lại lúc còn nhỏ, tranh thủ lúc rảnh rỗi, thường bám trước người mẫu thân làm nũng.

_đại âm hi thanh: âm thanh hy vọng.

_ xích tử chi tâm: tấm lòng của người con.

“Ách... Cái kia... Không cần vì ta mà khổ sở ...” Gương mặt Lâu Triển Nhung phiếm hồng, nói quanh co hồi lâu, rốt cục cắn răng một cái, ngượng ngừng học ra hai chữ: “... Mụ mụ...”

Lệ từ khóe mắt Ngả mẫu rơi xuống, mỉm cười vui vẻ, Lâu Triển Nhung tay chân vụng về lau nước mắt trên mặt nàng, ngón tay càng không ngừng run rẩy, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Lục Định Vũ cho cậu một ánh mắt tán thưởng, một cánh tay vòng vào eo cậu ôm lại, nói khẽ với Ngả mẫu nói: “Bá mẫu xin yên tâm, con sẽ hảo hảo chiều cổ em ấy.”

“Hảo...” Ngả mẫu rưng rưng gạt đầu, ôn nhu nhìn hai người bọn họ.

Hồi quang phản chiếu chỉ giằng co ngắn ngủn mấy phút đồng hồ, ngọn lửa sinh mệnh dần dần tắt, Ngả mẫu mỉm cười rồi biến mất. Lâu Triển Nhung thở dài, buông tay nàng ra, lui về phía sau từng bước, hộ sĩ đem vải trắng đưa lên mặt cậu. Lục Định Vũ đi làm những việc tiếp theo, hết thấy việc vặt hoàn thành, anh trở về tìm Lâu Triển Nhung, phát hiện người đứng bên cửa sổ hành lang, buồn bã như mất đất nhìn phong cảnh bên ngoài.

Các bác sĩ hộ sĩ qua lại không nhin được liếc nhìn cậu, Lục Định Vũ từ phía sau ôm lấy cậu, khẽ hôn hai gò má cậu nói:

“Người làm rất khá.”

Tự chủ trương an ủi, nói dối không bị vạch trần, cái gì cũng tốt, chỉ cần có thể an ủi tâm của một người mẹ, kiến tâm linh của nàng trên con đường sinh mạng cuối cùng được bình yên, có thể vườn mắc gì mà rời đi.

Lâu Triển Nhung có chút xấu hổ, cậu luôn luôn thiết huyết vô tình, nam nhân vô tâm vô phế, từ khi cùng Lục Định Vũ ở chung, chỉ cảm thấy lòng càng ngày càng yếu đuối, càng ngày càng dễ dàng thỏa hiệp, lại bị anh dắt mũi, trình diễn vở kịch thiên luân phiên tình này.

Càng vớ vẩn là, tuy rằng mỗi một tế bào cao thấp toàn thân cậu đều cảm thấy được không được tự nhiên, mà ngược lại nổi lên từng tí lo lắng, có như vậy mới trong nháy mắt đắm chìm trong mẫu tử thân tình.

Cậu đã trở nên không còn giống mình, chẳng lẽ thật sự phải thoát thai hoán cốt, không chỉ có trang bị ngành thể đổi mới, ngay cả hệ thống thể thức đều phải hoán đổi một lần?

“Đang suy nghĩ gì?” Lục Định Vũ xoay người cậu lại, một tay nâng cằm cậu, loại tư thế che chở làm Lâu Triển Nhung hết sức phản cảm, một phen đẩy tay anh ra, tức giận địa nói: “Ít đánh hồ hồ, cút xa một chút!”

Tên sát phong cảnh, luôn ở những lúc nhu tình mật ý phá hư không khí, Lục Định Vũ chọn chọn mi, một tay đỡ lấy cái gáy của cậu, hung hăng hôn lên.

Từ sau khi ăn nằm với nhau, anh còn chưa kịp hảo hảo nhắm nháp tư vị của cậu, vừa mới tách ra một ngày một đêm, Lục Định Vũ phát hiện mình lại muốn rồi.

Lâu Triển Nhung cau mày, phát ra tiếng “Ngô ngô” kêu rên, dùng sức giãy giụa, kết quả không vài cái lại nuốt hận bại trận, bị môi lưỡi nóng chảy của nam nhân quấy nhiễu đến choáng đầu, thân thể bị đặt ở trên tường, không tự chủ được mà cong lên, mềm nhũn dựa vào lòng đối phương.

Hết thuốc chữa... Cậu bị tử đồng tính luyến ái này hoàn toàn phá hủy rồi... Lâu Triển Nhung nhắm mắt lại, nhận mệnh địa hừ vài tiếng, chuyên tâm đáp lại nụ hôn của anh.

Cánh tay khấn cáp vòng lấy thắt lưng nam nhân, thân thể dán càng chắc hơn, đầu lưỡi triền duyên lẫn nhau, như đang hấp thu lực lượng gì đó, hôn đến khó từ bỏ khó phân chia.

Nên cáo biệt cũng đã cáo biệt, về sau bọn họ còn muốn hảo hảo mà sống sót.

Thật vất vả kết thúc màn hôn ẩm ướt, hai gò má Lâu Triển Nhung ửng đỏ, từng ngậm từng ngậm mà thở phì phò, một vị bác sĩ đi ngang qua nhìn rồi cười cười, bị cậu lườm hung tợn mà bỏ chạy.

“Ngươi... Ngươi làm cái gì!?” Cậu thật sự phải nổi bão, nam nhân coi cậu là quả hồng mềm, muốn nắm khi nào thì nắm khi đó sao!?

Lục Định Vũ cười hì hì, lại không sợ chết ở miệng cậu hôn* một hơi, nắm cả bờ vai của cậu xoay người nói: “Chúng ta về nhà đi.”

— từ gốc là trác aka mỗ, nhưng thấy thật sát phong cảnh quá nên đổi.

Một đời anh minh của cậu đã bị hủy, nơi này không nên ở lâu, Lâu Triển Nhung chấn động nổi da gà nguyên người, ngoan ngoãn theo sát Lục Định Vũ đi ra ngoài. Lúc sau ngồi trên xe, cậu “Sách” một tiếng, lẩm bẩm nói: “Lão tử về sau không bao giờ diễn loại kịch thối nát này nữa.”

“Diễn trò?” Lục Định Vũ khởi động xe, ánh mắt mỉm cười nhìn cậu, nói: “Đừng mạnh miệng, rõ ràng là biểu lộ chân tình đi?”

Lâu Triển Nhung vốn nghĩ ném đi con bài chưa lật này lại nhảy giật lên, không nghĩ tới cậu không nói được một lời, nghẹn một lúc sau, mới buồn bực hờn dỗi nói: “Lúc mẹ tôi chết tôi chỉ mới sáu tuổi, là Duật Đường thúc luôn chăm sóc tôi.”

Trong mắt Lục Định Vũ hiện lên vài phần thương tiếc, giống sờ con chó nhỏ mà sờ sờ đầu của cậu, Lâu Triển Nhung mặt lại đỏ, bất mãn kêu lên: “Sờ cộng lông gì a? Lão tử cũng không phải chưa bỏ bú!”

Sau biểu tượng của lỗ măng cùng không được tự nhiên kỳ thật là sự ngượng ngùng của lời nói không lương thiện, đối điểm này anh sớm khắc sâu linh hội, Lục Định Vũ ôn nhu nở nụ cười, nói: “Không quan hệ, phụ mẫu anh nhất định sẽ thực thích em.”

“Ách?” Lâu Triển Nhung sửng sốt một chút, sau khi hoàn toàn tiêu hóa xong lời của đối phương, cậu thật sự nhảy dựng lên, đầu “Phanh” một tiếng đánh lên trần xe, bất chấp nhu cục u trên đầu, kêu to lên: “Họ Lục! Anh ít tự chủ trương! Lão tử vì cái gì muốn đi gặp cha mẹ người!?”

Cậu buồn nôn đến cả người mềm nhũn, không nghĩ tới tử đồng tính luyện ái đã quá ghê tởm đến vậy, gặp cha mẹ? Họ Lục thực nghĩ đang đóng phim tám giờ sao?

“Chúng ta đều đã làm việc kia, quan hệ đã định, vợ xấu cuối cùng cũng phải gặp mẹ chồng thôi!” Lục Định Vũ khinh miêu đậm tả mà quăng cho cậu một quả bom, làm cậu nổ đến nổ hoa tứ phía, còn ngại hỏa lực không đủ, lại thêm vào một viên lựu đạn: “Em chớ khẩn trương, phụ mẫu anh đều rất hòa thuận, hơn nữa anh đã có chuẩn bị trước rồi.”

Lâu Triển Nhung bị đánh đánh tới tàn tạ một ngụm máu tươi vọt tới yết hầu khẫu lại nuốt trở vào, vô lực mà ôm đầu rên rỉ.

Lão thiên gia, ta nếu không chửi, xin người liền thương xót, sai sét đánh tử đồng tính luyện ái này đi!

Kế hoạch luôn cần không nổi biến hóa, không đợi Lục Định Vũ chủ động đem Lâu Triển Nhung tới gặp cha mẹ anh, trưởng bối Lâu gia đã tới trước bất ngờ.

Lâu Duật Đường tuy rằng mới ba mươi bốn tuổi, tuổi trẻ nhả nhặn, nhưng dù sao hấn cũng đã chăm sóc Lâu Triển Nhung lớn lên, là hoàn toàn xứng đáng” Người nhà mẹ đẻ”.

Cái âm hồn bất tán Thiệu Vĩnh Côn kia cũng không theo tới, Lục Định Vũ có chút ngoài ý muốn, sau khi dâng trà bánh, anh theo quy củ ngồi bên cạnh làm tường cổ, nghe hai thúc cháu nói chuyện tào lao trên trời dưới biển.

Lâu Duật Đường hình như có thiên ngôn vạn ngữ, chính là đối với cháu trương màu tiểu bạch kiếm như hoa xuân thật sự nói không nên lời, giống như mắc xương cá, cuối cùng đành phải hóa thành một tiếng thở dài, thấp giọng nói: “Thật sự là tạo hóa trên người, đứa cháu oai hùng cao ngất của ta đi đâu rồi?”

Vô nghĩa, bị Diệp Hân An chiếm thôi! Nhắc tới này, Lâu Triển Nhung giận không thể đánh tới chỗ kia, Lâu Duật Đường cũng cùng chung mối thù, trong mũi trong miệng bốc lên ba cỗ khí, cắn giận khó an.

Nhưng mà việc đã đến nước này, bọn họ cũng không phải đối thủ Tiêu Chấn Hằng, đành phải bắt đắc dĩ mà nhận thua.

Bất quá, núi không chuyển nước chuyển, cầu không chuyển đường chuyển, Lâu Duật Đường không hổ là quân sư quạt mo của Ngự Phong Đường, trông mắt vừa chuyển, đem chủ ý đánh tới trên người Lục Định Vũ.

Nếu hồn Diệp Hân An có thể chiếm cứ thân thể Lâu Triển Nhung, cùng để ý khả chứng, hồn Lâu Triển Nhung hẳn là cũng có thể chiếm cứ thân thể tên đại ngốc này mới đúng.

TBD: chuyện mình còn lo chưa xong, xúi dãi đốt nhà hừ!!

Lần trước bọn họ vì sống chết trước mắt nên hồn phách mới rời thể xác, loại phiêu lưu này thật sự quá lớn, làm không tốt cháu của hần của treo, nhưng là nếu mượn dùng lực lượng mỗvụ bà thần côn, nói không chừng có thể làm ít công to.

Lâu Duật Đường thừa nhận mình gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, bất quá bất cứ giá nào cũng phải vì cháu hần, liền đem kế hoạch nói với cháu, hai mắt Lâu Triển Nhung sáng lên, tham lam nhìn chằm chằm thân thể cường tráng của Lục Định Vũ, lộ ra ánh mắt kên kên nhìn thẳng con thỏ.

Cơ thể rắn chắc như vậy, làm da màu đồng cổ mê người như vậy, góc cạnh rõ ràng như vậy, khuôn mặt không giận tự uy, nếu toàn bộ là của mình, thật là chuyện thích cỡ nào!

Không khí thoáng chốc trở nên quỷ dị, Lục Định Vũ buông báo chí, nhìn ý nghĩ tràn ngập không an phận, hai thúc cháu lâm vào trạng thái cuồng loạn, thần sắc kiên quyết mở miệng: “Anh cự tuyệt.”

9. Chương 9

Đối với kẻ tinh thần phấn khởi, tư tưởng cuồng nhiệt đã tâm mà nói, dù cố gắng tận tình khuyên bảo giảng giải đạo lý như thế nào thì hắn cũng nói mi thúi lắm. Lục Định Vũ dở khóc dở cười, ý thức được đây là khiêu chiến lớn nhất mà anh gặp phải trong hai mươi tám năm qua — nguy cơ đoạt thân.

“Anh yên tâm, hai chúng hai chỉ là đổi thân thể mà thôi, tôi không tính hại chết anh.” Ánh mắt Lâu Triển Nhung xám ngắt, vuốt mặt của anh thẳng nuốt nước miếng.

Chờ cậu đổi vào trong thân thể Lục Định Vũ, nhất định đem thân thể đã đổi của mình tha Lục Định Vũ trên giường, mở ra hùng phong, hảo hảo yêu thương một phen.

Khuyên bảo không có hiệu quả, ôm đủ loại ý niệm không đứng đắn trong đầu, hai thúc cháu nói làm liên làm, ngày hôm sau liền mời một thiên sư đến nhà làm phép.

Thiên sư này họ Lý tên Khi, một thân đạo bào, mái tóc loạn thất bát tao cột ở sau đầu, búi tóc buộc xiêu xiêu vẹo vẹo, cầm gậy đầy mây mẩu vụn, hốc mắt thâm sâu sắc mặt tái nhợt, trong mắt đầy đặc hồng tì, thoát nhìn ba phần không giống người, bảy phần giống quỷ, thật có đến mấy phần hơi thở nhân gian.

Lâu Triển Nhung bán tín bán nghi nhìn đối phương, từ ngũ quan cho biết thiên sư tuổi còn trẻ, không vượt qua ba mươi tuổi, tên lời thôi như vậy, làm việc sẽ được sao? Cậu nhin không được nghiêng đầu, thấp giọng hỏi: “Thúc thúc, người nọ là từ đâu tìm tới?”

Nhìn như thế nào cũng không giống người địa cầu, thật giống NPC theo sinh hóa nguy kị đi ra, một thân quỷ khí.

_sinh hóa nguy kị: game resident evil. Ta đã từng chơi cũng tạm.

Lâu Duật Đường nói quanh co nói: “Thiệu Vĩnh Côn giới thiệu, bằng hữu tam giáo cứu lưu của hắn loại người nào cũng có.”

“Ngô...” Lâu Triển Nhung cau mày, vẫn có chút không yên lòng, cậu quay đầu lại nhìn nhìn Lục Định Vũ, người sau cũng là trưng ra bộ mặt quan tài như bị thiếu tám trăm điều tiền, vẻ mặt ngưng trọng.

Cậu do dự nháy mắt, dù sao không muốn hại Lục Định Vũ vô tội, Lý Khi thiên sư chờ không kiên nhẫn, hỏi: “Còn không lên cúng bái hành lễ? Ta còn muốn về nhà xem mận... Ngô... Xem kinh thư.”

Thôi thôi thôi, dù sao cậu cũng không phải người tốt gì, có lợi ích mà không chiếm là vi phạm hành vi chuẩn tắc của cậu, Lâu Triển Nhung cắn răng một cái nói: “Bắt đầu đi.”

Thiên sư bắt đầu tác pháp, giờ cờ trắng loạn chuyển cả phòng, trong miệng niệm niệm chữ, giống như điên cuồng, đem phòng khách khiến cho chướng khí mù mịt. Lục Định Vũ một tay giúp cái trán, xem mà khóc

miệng rút gân, vài lần đều phải nhịn không được muốn lấy điện thoại, gọi cảnh sát đến đuổi tên bệnh thần kinh này đi. Chính là ngại mặt mũi Lâu Triển Nhung, yêu ai yêu cả đường đi, đành phải đem khẩu khí này đè ép đi xuống.

Lý thiên sư giằng co gần nửa giờ, đem mình mệt mỏi đến thở hồng hộc, mà người đứng xem mặt cũng không còn chút máu, hần nâng cổ tay nhìn đồng hồ, đem chú ngữ niệm xong, sau đó đốt hai đạo phù, đèn tro bùa cho bọn họ uống, cuối cùng lấy ra cây bút lông, chấm đầy chu sa, ở trên tờ giấy trắng phê hai chữ, nói: “Chiều của ta phê chỉ thị, liên tục cúng bảy tuần bốn mươi chín ngày, hồn các người tự nhiên liền trao đổi, cam đoan an toàn tin cậy, tuyệt không cần lo lắng.”

Thần tình Lâu Triển Nhung hồ nghi, cầm lấy tờ giấy kia, Lâu Duật Đường cũng bu lại, sau khi nhìn thấy hai chữ trên tờ giấy ấy xong, làm thúc thúc thất thanh kêu sợ hãi: “Hành phòng*?”

__TBD: chuyện vợ chồng nên làm để → be bi

Đây là chủ ý thiêu gì? Người đến tột cùng là thiên sư hay là ma cô!?

Lý thiên sư buông tay, nói: “Xưa có nói đến biện pháp thái bồ*, hiện tại nếu muốn đổi hồn, chắc phải dùng biện pháp cũ là—— giao phối.”

__Thải bộ +__+ thông cảm, kiến thức có hạn

Lâu Duật Đường có chút đen mặt, lăm bầm lâu bầu: “Khó mà làm được, chẳng lẽ muốn Triển Nhung bị nam nhân áp?”

“Cái này tùy các người là xong, xin chào!” Thiên sư đem đạo bào giữ xuống, nóng vội cáo từ chạy lấy người, cưỡi máy xe nhanh như chớp chạy mất. Nhìn xem đồng hồ, sắp tới giờ bán mô hình có số lượng, hần tăng chân ga, lấy điện thoại cầm tay ra đến bấm mã số, hô to gọi nhỏ nói: “Thiệu cảnh quan, ta xong! Số lượng kia người nhất định phải đem tới cho ta!”

Lại nói về nhà họ Lục, tuy rằng thúc thúc đối với chuyện giao phối để đổi hồn thập phần mâu thuẫn, bất quá đối Lâu Triển Nhung mà nói bất quá là một bữa ăn sáng. Dù sao bọn họ đã muốn đã làm, làm thêm lần nữa cũng không sao, cùng Lục Định Vũ lên giường tuyệt đối là hưởng thụ, thích muốn chết có thể thuận tiện đổi hồn, một đá ném hai chim, có sao mà không làm?

Cậu vỗ ngực đánh cam đoan, đem thúc thúc đang lo lắng tiến bước, sau đó bắt đầu vui cười vui vẻ mà chuẩn bị việc hanh phòng, hử tiểu khúc chờ mong màn đêm buông xuống.

Không nghĩ tới Lục Định Vũ lại liều chết không theo, không chỉ không chịu cùng cậu làm tình, hai chén tro bùa kia cũng trót vào bốn câu, còn trưng khuôn mặt tàn khốc nói với cậu: “Đầu em bị hư rồi à, đi đắp tui đá cho thanh tỉnh một chút đi!”

Vì cho thấy quyết tâm quyết không cùng cậ thông đồng làm bậy, tên kia giống như trốn ôn dịch chạy đến khách phòng ngủ, đem phòng ngủ chủ tặng cho Lâu Triển Nhung.

Lâu Triển Nhung thừa nhận mình có quá mức nóng vội một chút, nhưng đã đến giờ phút quan trọng này, cậu cũng không muốn bỏ vớ nửa chừng. Vì thế quần quít lấy Lục Định Vũ vừa xấu vừa uy hiếp, vừa đâm vừa xoa, kết quả tên nam nhân ngoan cố như tảng đá kia căn bản nghe cũng không thích nghe, trực tiếp đem cậu đẩy đi, còn “Phanh” một tiếng đóng cửa phòng.

Cầu hoan bị cự, đối với o* mà nói thực sự là sỉ nhục lớn lao, thể lực cậu lại không đủ mạnh để cưỡng đối phương, đành phải đợi cho Lục Định Vũ ngủ, lại đánh bắt ngủ việc.

_0: ý chỉ thụ, 1 là công.

Mười giờ đi qua, Lâu Triển Nhung tắm hảo tắm, ở dưới lầu vòng vo vài vòng, sau đó nhẹ tay nhẹ chân đến trước cửa phòng khác, phát hiện cái tên kia lại khóa trái cửa, xem ra là quyết tâm không cùng mình qua đêm xuân, Lâu Triển Nhung khinh thường mà hừ một tiếng, tìm đến một thanh sắt gãy đem khóa mở ra, giống chỉ mèo con lặng yên không một tiếng động mà đi vào.

Lục Định Vũ đang ngủ, biểu tình còn có chút hung ác, như là đang ngủ vẫn còn giận hờn. Lâu Triển Nhung đứng ở bên giường, nhìn cánh tay trắng kiện cùng cơ ngực rắn chắc lỏa lồ của anh ngoài chăn, trong lòng có chút nóng lên, thân thể rất nhanh nhớ lại tư vị lửa nhiệt giao triền kia, dục vọng bắt đầu thức tỉnh.

Hương vị nam tính thanh đậm tương mát phả chớp mũi, mang theo khiêu khích như có như không, khiến cho adrenalin của cậu nhanh chóng tăng vọt.

_ adrenalin: thuốc chữa bệnh về tim mạch, ở đây ý nói tim tiểu Lâu đập nhanh ý.

Yết hầu khô hốc, Lâu Triển Nhung liếm liếm môi, dùng dây lưng dục bào đem hai tay Lục Định Vũ trói ở đầu giường, sau đó nở nụ cười – dâm đảng xốc chăn đơn lên, bắt đầu tận tình hưởng dụng khối thân thể cường tráng này.

Lục Định Vũ bị bừng tỉnh, từ chối vài cái, lại vừa bực mình vừa buồn cười, hỏi: “Người làm cái gì vậy?”

“Làm người.” Lâu Triển Nhung ghé vào trên người hắn, giống con mèo nhỏ liếm bơ mà liếm lồng ngực của hắn, đầu lưỡi ở một bên đầu vú nhóm nhép lại quần lầy, hai tay gấp như không thể chờ mà mơn trớn cơ bụng rắn chắc của anh, hướng nơi quan trọng tìm kiếm.

Cự vật đang ngủ say trong bụi cỏ thoát ra hương vị thần nhiên, cho dù không ở trạng thái chuẩn bị chiến tranh, cũng không thể khinh thường, Lâu Triển Nhung nuốt nước miếng một cái, cúi đầu ngậm nó.

“Người...” Lục Định Vũ lấp bắp kinh hãi, kinh ngạc nhìn cậu.

Lâu Triễn Nhung treo ánh mắt nhìn anh, đầu lưỡi lướt qua đỉnh, mồm miệng không rõ nói: “Con mẹ nó... Cũng chỉ có người mới khiến lão tử cam tâm tình nguyện liếm xuống đi.”

Cậu ngây ngốc mà đem phân thân của nam nhân nuốt vào khoang miệng, dùng đầu lưỡi qua lại liếm quấy nhiễu, dục vọng Lục Định Vũ rất nhanh sung huyết đứng thẳng, Lâu Triễn Nhung nuốt một nửa liền nuốt không nổi, buồn rầu kêu lên một tiếng đau đớn, dùng sức cắn hai cái, sau đó sửa dùng hai tay chiếu cổ gò của nó cùng phần túi, miệng không có thành ý gì mà phun ra nuốt vào.

Lục Định Vũ gấp gúc thở dốc, dục hỏa đã muốn bị trêu chọc đứng lên, nhiễm trên khuôn mặt màu đồng cổ là màu đỏ sậm dày đặc, vài sợi tóc rũ xuống trán, tản mát ra mi lực tình sắc làm hồn xiêu phách lạc, phía dưới của Lâu Triễn Nhung cũng đã sớm cứng rắn lên, cả người nóng lên, hai chân tách ra, cười trên đùi Lục Định Vũ, cảm giác được cơ thể rắn chắc của đối phương ma sát lên vùng thịt trong đùi cậu, độ nóng khi da thịt thân cận kích thích cậu run rẩy từng đợt, nhịn không được phát ra một tiếng than nhẹ.

Ăn xong khai vị, Lâu Triễn Nhung đứng thẳng dậy, đem áo tắm đã cởi được một nửa quăng xuống sàn, cả người trần truồng lồ lộ ở trước mặt Lục Định Vũ.

“Như thế nào không liếm?” Lục Định Vũ dùng ánh mắt trắng trợn nhìn cậu, tự tiểu phi tiểu nói: “Anh muốn bắn trong miệng em.”

Lâu Triễn Nhung chọn mi, không nhẹ không nặng mà néo phân thân anh một chút, sau đó vừa lòng nhìn Lục Định Vũ nhăn lại mi, hít sâu một hơi lạnh khí.

Muốn dùng phép khích tướng, người cũng không phải là đối thủ lão tử!

Đều là thực nam, cũng không có gì xấu hổ, Lâu Triễn Nhung từ trước đến nay chưa bao giờ làm bộ dục nghênh còn cự, trực tiếp thất lưng nâng lên, đỡ nam cái của Lục Định Vũ muốn ngồi xuống, kết quả ngay cả trước khi bị đặt ở mông chưa tiến vào, tiểu huyết ở mông đã kẹp kím, cự tuyệt bị cậu đối đãi vô nhân đạo như vậy.

Lâu Triễn Nhung thử vài lần, lữ chiến lữ bại, mảy cậu nhăn lại, ngũ quan vặn vẹo một đồng, thất lưng cũng run lên, cố gắng muốn đem cái hùng dũng oai vệ đang đứng thẳng kia vào cơ thể, kết quả thử đến nhe răng nhếch miệng, vẫn là một chút tiến triển cũng không có.

Nơi đó chưa được bôi trơn qua, nếu cố gắng khẳng định sẽ bị thương, Lục Định Vũ cũng nóng nảy nói: “Em không cần hồ nháo, mau cởi bỏ tay của anh.”

“Đừng mơ.” Lâu Triễn Nhung thở hổn hển, run cầm cập mà đứng lên, thân thể ưỡn về phía trước, một chân để lên gối, hai tay tách ra cánh mông, đem tiểu nguyệt nhỏ hẹp phơi bày trước mắt nam nhân, thấp giọng mệnh lệnh: “Liếm nó cho tôi.”

Cậu ở trên giường quả thật vừa nóng bỏng vừa lớn mật, nếu không phải vì chuyện đối hồn, Lục Định Vũ khẳng định sẽ mừng rỡ như điên, chính là nghĩ đến ý đồ của tên này, anh cũng không sao hứng thú nổi.

Lục Định Vũ liếc một cái huyết khẩu đang hơi hơi co rút lại, bỗng nổi lên ác ý, hướng nó thổi một hơi.

“A!” Lâu Triễn Nhung kêu sợ hãi, thiếu chút nữa ngã ngồi xuống, cảm giận đánh một quyền vào vai Lục Định Vũ.

Vốn trên người đã bị đốt hỏa, nơi đó lại thực tủy biết vị*, muốn bị hung hăng mà xâm chiếm, họ Lục không chỉ không giải quyết dục vọng bốc hỏa của cậu, trả lại cho châm ngòi thổi gió cậu!

_thực tủy biết vị: ăn một lần rồi ghiền.

Muốn chết... Bị anh thổi một chút như vậy, nơi đó càng mẫn cảm, vừa nóng vừa ngứa, đều tại tử gay này hại, đem thân thể cậu biến thành dâm đăng như vậy!

Lâu Triễn Nhung ủy khuất mà trừng mắt nhìn anh một cái, quyết định cầu người không bằng cầu mình, cậu đi đến đầu giường, từ ngăn kéo nhỏ bên cạnh lấy ra thuốc bôi trơn, sau đó để thân thể kề sát Lục Vũ Đình, cố ý dùng dục vọng đứng thẳng của mình hung hăng cọ qua anh.

Lục Định Vũ thở dốc càng thêm thô tục, dục hỏa trong mắt bốc lên, biểu tình trên mặt càng thêm khó chịu, hiển nhiên thực chán ghét tình hình mất quyền chủ đạo này. Lâu Triễn Nhung khẽ cười một tiếng, ngồi trên lưng Lục Định Vũ, thân trên ngửa ra sau, hai chân mở rộng ra, đem cúc hoa mở rộng trước mặt đối phương, sau đó lấy một ngón tay lấy thuốc bôi trơn trào phúng nói: “Thứ này là vì ai chuẩn bị? Điều cương đến như vậy người còn giả bộ đứng đắn cái gì?”

Nếu tay anh có thể cử động, anh phỏng chừng cũng luyến tiếc đẩy ra người kia, nhưng sẽ lấy cái gối để trước mặt mình, mắt không thấy tâm không phiền, hầu kết Lục Định Vũ cao thấp rung động, nhìn không chuyển mắt nhìn chằm chằm mông của Lâu Triễn Nhung, tầm mắt hỏa nhiệt lưu luyến không đi, thường thức cảnh đẹp nơi đây.

Lâu Triễn Nhung bị xem đến đỏ mặt, cơ hồ muốn lâm trận bỏ chạy, nhưng nếu chấp nhận thua trận thì mặt cậu phải để vào đâu đây? Viết đảo ngược tên lại cũng rửa không hết nỗi nhục này.

Ngón tay run rẩy đẩy huyết khẩu ra, gian nan đưa một ngón đi vào, thủy dịch lạnh trơn tiến nhập vào trong cơ thể, khiến cho cảm thấy không thoải mái một cách quái dị, Lâu Triễn Nhung cau mày, ngón tay bị tròng vách tường kẹp chặt, không thể tiến lui. Cậu buồn bực hừ nhẹ, cắn răng một cái, đem chỉ lễ toàn bộ tham nhập.

Tự mình làm còn không bằng bị người hầu hạ đến thoải mái, bấp thập cả người Lâu Triễn Nhung kéo căng, hai chân cuộn lên, ngón tay ở trong cơ thể ngậy ngốc mà chuyển động vài cái, sau đó rút ra, lại bỏ thêm một đầu ngón tay đi vào.

Ánh mắt Lục Định Vũ càng thêm hùng hực, nhìn nơi đó của cậu mà ần ần làm đau đốn, nảy sinh một cổ nóng bỏng không rõ. Lâu Triễn Nhung nhắm mắt lại, gương mặt đầy vẻ hổ thẹn, xuân ý dạt dào, dưới sự trợ giúp của trơn tề, ngón tay ra vào dễ dàng rất nhiều, cậu hít sâu vài hơi khí, thả lỏng thân thể, một tay

chống tại đùi Lục Định Vũ, tay kia chuyên tâm khai phá cây hoa cúc của mình.

Theo ngón tay ra vào, dục hỏa càng rừng rực, tuy rằng mỗi lần đều có thể sinh ra một chút khoái cảm, chính là chỉ dùng ngón tay vẫn cảm thấy không đủ, ngược lại càng sâu dục vọng càng mãnh liệt.

Tiểu phúc căng cứng, giống có một ngọn lửa ở bên trong thiêu đốt, hậu huyết đã không còn chặt, bắt đầu run rẩy co rút lại, thủy tề dính ướt huyết khẩu, càng có vẻ diễm đam đáng yêu, có vài giọt còn dọc theo hông trượt xuống, rơi xuống trên người Lục Định Vũ.

Cảnh tượng lần này thật mất hồn, anh nếu còn thờ ơ chính là người chết, Lục Định Vũ không dấu vết mà nâng phần eo, phần thân nơi khó hạ đã trưởng đến sắp vỡ, vừa cố ý vừa vô tình mà ma sát rãnh hông thấp nóng của Lâu Triển Nhung.

Hai bên cũng đã chuẩn bị ổn thỏa, chỉ còn chờ tiến hành, Lâu Triển Nhung rút ngón tay ra, ổn định thân thể trong ngực Lục Định Vũ, run run nâng thắt lưng lên, hướng dục vọng nam nhân kiên quyết xuyên qua đi.

Lục Định Vũ ngừng thở, nâng thắt lưng phối hợp với cậu, hỏa nhiệt lướt qua trước rãnh hông, để trên huyết khẩu cũng đang nóng đến thiêu cháy, anh thở hổn hển, khàn giọng nói: “Cởi bỏ tay cho anh...”

Thái dương Lâu Triển Nhung chảy ra mồ hôi, tóc dán lên trên mặt, mặc dù có chút chật vật, nhưng vẫn kiên định lắc đầu, Lục Định Vũ ác tính uốn eo đâm đâm cậu, hỏi: “Người được không?”

Lần này phép khích tướng đã nổi lên tác dụng, Lâu Triển Nhung trừng mắt, hung dữ liếc anh một cái, sau đó hai chân mở rộng đến cực hạn, vươn tay đỡ lấy phần thân nam nhân, thắt lưng và hông từng chút từng chút đè xuống, chậm rãi đem thứ đó của anh nuốt vào.

“Ngô... A...” Rốt cục một cái vào hết, hai người đã đồng thời phát ra tiếng rên rỉ khó có thể tự giữ, eo nhỏ Lâu Triển Nhung run rẩy, hai chân cũng bắt đầu như nhũn ra, thứ cứng rắn thật sâu đảo nhập trong cơ thể làm cho cậu vô lực tự hỏi. Nhiệt độ đốt người ở trong cơ thể lan tràn, nhét vào làm dừng đạo cậu trở nên hư không, trắng vách tường run rẩy bao lấy phần thân cực đại đang xâm nhập, lưu luyến không rời mà siết chặt không tha, lực lượng toàn thân giống như bị trút cạn, Lâu Triển Nhung mềm nhũn ngồi trên người Lục Định Vũ, thở hồng hộc.

Nghỉ ngơi vài giây đồng hồ, cảm giác mê muội trước mắt tán đi, cậu cố sức cử động phần eo, muốn bắt đầu vận động pít-tông, chính là không như mong muốn, mỗi lần cậu cố gắng nâng eo lên, xong hông đều không tự chủ được mà kẹp chặt, giống như là muốn đem dục vọng củanam nhân ăn hết, cắn chết không chịu nhả ra.

Lâu Triển Nhung tưởng trơn không đủ, lại sờ soạng nơi liên kết giữa hai người bôi một ít trơn tề. Thủy tề dính tại nơi nóng rực đó mau bốc hơi nước, mang đến cảm giác sợ run đan xen giữa lửa và nước, thật sự kích thích, nhưng không có hiệu quả gì, cái của tên Lục Định Vũ vẫn cắm trong cơ thể cậu không nhả ra được.

Lâu Triễn Nhung gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, Lục Định Vũ cũng trừng mắt lo lắng, liên thanh hồng cậu: “Ngoan, đem tay của ta cởi bỏ, bằng không cả hai chúng ta đều chịu khổ.”

Lâu Triễn Nhung vốn cố chấp sao có thể làm con lừa cúi đầu, vẫn là chết cũng không chịu buông anh ra, bất quá trước thân thể anh nghiêng qua, rên rỉ lên, hai tay nâng mặt của anh, tiếng ngậm nga nhỏ vụn biến mất giữa đôi môi.

Như là lấy lòng, hoặc như là đầu hàng có điều kiện, Lâu Triễn Nhung hơi thô bạo gặm mút môi anh, đầu lưỡi tiến nhập khoang miệng, quấy nhiễu một chỗ như đang rút gân. Mái tóc dài rối tung xuống dưới, hình thành một cái màn mềm mại, khiến cho hơi thở dung hợp càng thêm hùng hực.

“Ân... Ân...” Trong khi hôn, Lâu Triễn Nhung say mê phát ra rên rỉ, eo cũng theo bản năng mà vặn vẹo, vặn vẹo đến khiến Lục Định Vũ huyết mạch sôi sục, cong hai chân lên khế dụng cái mông cậu, làm cho nơi kết hợp của hai người càng thêm kín không kẽ hở.

Lâu Triễn Nhung bị đâm thắp rên một tiếng, ngẩng đầu lên, buồn bực nhìn anh, chĩa chĩa nơi tương liên nửa người dưới nói: “Này làm sao bây giờ?”

Lục Định Vũ để cậu ngồi chồm hổm trên giường, hai cánh tay dũi tới trên đùi của mình, sau đó anh đỉnh động phần eo, từ dưới hướng lên trên hậu huyết cậu.

Tư thế này thật sự là khó coi muốn chết, giống một con chim cánh cụt để trứng, Lâu Triễn Nhung sinh ra xấu hổ và giận dữ, biểu tình khuất nhục làm cho người ta càng muốn hung hăng chà đạp cậu, Lục Định Vũ đầu tiên là đem phân thân rút ra một ít, không nghĩ tới Lâu Triễn Nhung cả người sợ run, dất cổ họng quá kêu: “Chậm một chút chậm một chút... Anh đừng cố tháo...”

Nhờ tư thế này ban tặng, vật cứng trút ra một cách quái dị làm cho cậu cảm thấy được mình thật sự đang dễ trống, nội vách tường mềm mại bị ma sát không lưu tình chút nào. Lâu Triễn Nhung cảm thấy được huyết nhục và cả nội tạng của chính mình tính đều bị tháo ra, sợ tới mức thất thanh kêu sợ hãi.

Miệng cậu còn chưa nói ra, nam nhân dưới thân đã dùng sức đẩy trở về, ở góc độ này mỗi một lần xâm lấn đều đạt tới chiều sâu khó có thể tưởng tượng, nhanh chóng mà hung ác va chạm cậu, Lâu Triễn Nhung cơ hồ chống đỡ không được thân thể, lúc Lục Định Vũ hung mãnh trườn sát thì cao thấp lắc lư, mật huyết giống bông hoa nở rộ đến tận cùng, tham lam mà nuốt ăn thể công nhiệt tình mãnh liệt, còn phát ra tiếng nước “phốc xuy phốc xuy”, nghe được làm cậu mặt đỏ tai hồng.

Trơn tề dư thừa bị bài trừ ra khỏi huyết khẩu, dính ở khắp nơi, bộ lông dày đặc nơi khố hạ của Lục Định Vũ ma sát với cái mông non mềm của hắn, hơn nữa luôn quật nhập theo dục vọng mà trát tào huyết khẩu mẫn cảm, cảm giác tên đại ngựa ngáy làm cho Lâu Triễn Nhung kỷ dục cuồng phong*, áp lực không được một tiếng kêu rên vui thích.

_kỷ dục cuồng phong: rơi vào dục vong điên cuồng.

Mái tóc dài thẹn thùng dính trên vai trên lưng, mồ hôi dọc theo cột sống chậm rãi chảy xuống, rồi chảy vào móng, một mảnh ướt át ở nơi da thịt cùng dán vào nhau. Cả người Lâu Triển Nhung giống như lao vào trong nước, mồ hôi nóng đầm đìa, thân thể của hắn ngã ra sau, tựa vào trên đùi Lục Định Vũ, thân thể vô lực sụp xuống, tư thế từ sinh đản đổi thành tọa liên.

Cho dù mệt đến hấp hối, Lục Định Vũ cũng không buông tha cậu, va chạm càng ngày càng hung ác, làm cho Lâu Triển Nhung kêu khàn cổ họng, dục vọng phía trước sớm bắn không chỉ một lần, mà vật cứng trong cơ thể vẫn sinh long hoạt hổ như cũ, cậu rốt cục chiêu không chịu nổi, thượng khí bất tiếp hạ khí mà cầu xin tha thứ.

_thượng khí bất tiếp hạ khí: hình dung bởi vì mệt nhọc hoặc lo lắng mà thở hỗn hển đặc rất lợi hại.

“Cởi bỏ tay cho anh, nếu không không buông tha em.” Lục Định Vũ nghĩ đã đến lúc thể lực đáng kiêu ngạo cùng sự chịu đựng lâu dài phát huy quyết định. Lâu Triển Nhung đầu vầng mắt hoa, dựng thẳng cờ lên đầu hàng, thành thành thật thật cởi bỏ mảnh vải cột lấy tay của anh, Lục Định Vũ hoạt động cổ tay vài cái, nghiêng người ngăn chặn cậu, hai tay nhanh chóng chế trụ thắt lưng cậu, lại một lần nữa đem chính mình chôn sau vào.

“A a...” Một chân của Lâu Triển Nhung bị gạt qua một bên như ếch trên vĩ hệ mở rộng ở dưới thân nam nhân, còn bị một cây cái chêm dính ở trên giường làm thí nghiệm, cậu lung tung lắc đầu, ừ a a kêu lên đáng thương nói: “Sức sinh... Anh có phải hay không đang trả thù... A...”

“Em cảm thấy được sao?” Lục Định Vũ mơn trớn mồ hôi ẩm ướt trong ngực cậu, đùa bỡn hai múm vú, buồn cười nói: “Ngu ngốc, vừa rồi như thế nào không trốn chứ?”

Còn ngốc hồ hồ mà giải khai trói buộc cho mình, đây không phải là tự tìm tử lộ sao?

“A?” Lâu Triển Nhung mơ mơ màng màng nhìn anh, vẻ mặt có chút ảo não, hiển nhiên vừa rồi cũng không nghĩ tới điểm này, bất quá lúc giao phối không có mấy người suy nghĩ còn thanh tỉnh, ngoại trừ Lục Định Vũ có vóc dáng cao lớn này, trong lòng cậu đều là hạng tiểu nhân. TBD: *khêu mi* cho nên mới tin anh ko chơi hèn sao?

Lục Định Vũ lại không giống vừa rồi mà điên cuồng mà xâm phạm cậu, mà là hết sức ôn nhu, thông thả trườn sát, môi cùng tay đều được sử dụng, khiêu khích các điểm mẫn cảm của cậu. Rất nhanh, tiếng rên rỉ của Lâu Triển Nhung lại vang lên, hoặc sắc sinh hương, giống như bạch tuộc tám đuôi triển ôm lấy anh, nơi đó hé ra rồi co rút lại, nồng nhiệt hàm dục vọng dục vọng của hắn.

Tuy rằng cậu mệt đến thắt lưng đều muốn đứt, nhưng khoái cảm vô biên vẫn như cũ làm cho cậu hăm sâu vào. Ôm cổ Lục Định Vũ, Lâu Triển Nhung vui sướng nghĩ: nếu đây là trả thù, con mẹ nó không khỏi rất sáng khoái...

Làm một giấc xuân thu đại mộng, Lâu Triển Nhung cảm thấy ngủ đến giữa trưa mới đứng lên, mở to mắt phát hiện Lục Định Vũ không thấy đâu.

Có kinh nghiệm lần đầu tiên, cậu thật không sót ruột, hai mắt híp lại, lười biếng mà ghé vào trên gối tích tụ thể lực.

Thắt lưng dưới cơ hồ tê liệt, chân lại nhuyễn đến phát run, cả người cậu giống như bánh chưng mới ra lò, toàn thân không một chút khí lực, chạm một chút đều ai yêu ai yêu gọi bậy.

Thật vất vả đứng lên, lấy điện thoại nơi đầu giường bấm số Lục Định Vũ, tính đem anh triệu hồi tới hầu hạ chính mình, không nghĩ tới sau khi bấm điện thoại, một âm thanh nữ nhân nói máy móc một cách vui vẻ số điện thoại của đối phương đã đóng.

Chẳng lẽ tên kia bởi vì bị “Cường gian” mà thấy không còn mặt mũi gặp người, chạy đến thâm sơn rừng già tu hành đi? Khóe môi Lâu Triển Nhung gợi lên một nụ cười xấu xa, tiếp tục đánh số điện thoại văn phòng của anh.

Lúc này là bí thư tiểu thư đón, nói cho cậu biết Lục Định Vũ đã bay đi Xin-ga-po, phi cơ bay vào giữa trưa, nguyên nhân không rõ, ngày về chưa định.

Trong lòng Lâu Triển Nhung nổ một tiếng, như có mười lăm người tạt nước vào mặt, bất ổn. Thần kinh trì độn mới bắt đầu phát giác ra có điều không thích hợp.

Cậu cắn chặt khớp hàm, thân thể liều mạng hướng ngoài giường kiểm tra, vung tay lên, đầu giường rút xuống một phong thư, mặt trên viết gởi Lâu Triển Nhung, đúng là chữ viết của Lục Định Vũ.

Hết hồn mà mở phong thư ra, bên trong có một thẻ tín dụng, còn có giấy ghi chép, mặt trên chỉ có mấy lời ít ỏi, nhìn thấy làm mí mắt cậu mở to ——

Triển nhung, anh mệt mỏi, rời đi một chút, cho cả hai yên tĩnh một chút, em tự chăm sóc mình thật tốt. Lục tự.

Để lại tờ giấy nhắn không đầu không đuôi, tình nhân vô thanh vô tức lặng yên rời đi, hết thấy, giống như đều biểu lộ một việc —— Lâu Triển Nhung khóe miệng run rẩy, sắc mặt hết sức khó coi.

Cậu, giống như bị quăng...

10. Chương 10

Trung khuyến trốn tránh, cho hả lòng hả dạ, đối với không ai bì nổi đích Lâu Triển Nhung mà nói, đả kích là trí mạng.

Cậu thất hồn lạc phách mà ngã ngồi ở trên giường, ngay cả thân thể không khoẻ đều tạm thời quên, trong ngực từng đợt trướng đau, bị đè nén đến muốn nổ tung.

Cậu mà lại bị vứt bỏ? Lâu Triễn Nhung vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, Lục Định Vũ nam nhân bụng dạ hẹp hòi này, không chịu đổi hôn thì cứ việc nói thẳng, làm cái gì làm xiếc rút củi dưới đáy nồi!?

Bất quá... Anh hình như đã từng cự tuyệt, chính là bị mình vào tai này ra tai kia, không để trong lòng đi.

Cái này tốt lắm, lấy tảng đá tự đặt vào chân của mình, Lâu Triễn Nhung có chút biết vậy chẳng làm, suy sụp ngã xuống giường, xoa thắt lưng rên rỉ đứng lên.

Hỗn đản, kiên nhẫn có một chút sẽ chết sao!?

Bất quá... Đem kiên nhẫn của anh tiêu xài hầu như không còn, hình như không phải người khác, mà là mình.

Lâu Triễn Nhung ôm lấy đầu kêu rên, tên luôn luôn khuyết thiếu này lần đầu tiên khi tỉnh lại phê bình sai lầm của anh. Sau khi nhớ lại lúc hai người ở chung, cậu vênh mặt hất hàm sai khiến cùng Lục Định Vũ tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, càng kiểm điểm lại càng cảm thấy được chính mình bị quăng đúng thiên kinh địa nghĩa, hợp tình hợp lý.

Làm sao bây giờ? Cậu còn chưa muốn chấm dứt, hoặc là nói căn bản chưa từng nghĩ qua Lục Định Vũ có thể rời cậu mà đi, hiện tại chuyện thực máu chảy đầm đìa đã đặt tới trước mặt cậu, Lâu Triễn Nhung lập tức bị vỡ mộng, lỗ tai ong ong vang lên, gân xanh trên trán từng cọng từng cọng nổi lại, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Nhìn xem thời gian, hiện tại đến sân bay chặn đường khẳng định đã không còn kịp rồi, hơn nữa thân thể này của cậu cũng rã rời, cũng không thể chịu đựng trình diễn tiết mục buồn nôn truy tình lang trên sân bay.

Lâu Triễn Nhung không biết làm sao, nhảy xuống giường mặc quần áo, ngón tay không nghe sai sử run rẩy, lay hoay mặc quần áo xộc xệch. Cậu cố sức không sửa sang quần áo, vọt tới phòng tắm viết ngoáy rửa mặt chải đầu một chút, đi ra nắm điện thoại lên đặt vé máy bay, tính toán đuổi tới Xin-ga-po đi, dù phải lấy địa tam xích cũng phải đem nam nhân kia bắt trở về.

Điện thoại còn chưa được bắt máy, cậu bỗng dừng nhớ tới một sự kiện, sau đó vẻ mặt chán nản đem điện thoại cắt đứt.

Cậu luôn luôn tại sử dụng thân phận Ngã Tình Vân, mà hộ chiếu tên kia sớm quá thời hạn, đặt vé máy bay cũng không dùng được.

Lâu Triễn Nhung phiền táo mà chải tóc, ngồi ở trên ghế sa lon sinh hồn đổi.

Lâu Duật Đường không yên lòng, lại lại đây nhìn hẩn, kết quả phát hiện cháu trầm lặng mà ngồi phịch ở trên ghế sa lon, như mất hồn, không khỏi quá sợ hãi hỏi: “Triển Nhung, người làm sao vậy? Thân thể không thoải mái?”

Thiệu Vĩnh Côn đi theo phía sau hẩn vào cửa, hẩn hưng trí mà đánh giá cậu suy dạng nói: “Bội tình bạc nghĩa a, đáng thương.”

Lâu Triển Nhung giương mí mắt, hữu khí vô lực mà dâng tặng hẩn một chữ: “Cút.”

Lâu Duật Đường trừng mắt nhìn hẩn một cái, ngồi ở bên người cháu lo lắng nhìn cậu. Sắc mặt Lâu Triển Nhung tái nhợt, vẻ mặt buồn ngủ biếng nhác, trên cổ ần ần có thể thấy được một mảnh dấu hôn, tư thế ngồi cũng không được tự nhiên, cả người tản mát ra hơi thở dâm mỹ của đêm xuân qua đi.

“Lục Định Vũ đâu?” Lâu Duật Đường mọi nơi nhìn xung quanh, không tìm được bóng dáng chủ nhà, còn chưa kịp nói cái gì, đã hướng miệng vết thương cậu xát thêm một mảnh muối: “Sẽ không chưa trông trọng được gì đã chạy mất đi?”

Lâu Triển Nhung đau lòng nếu như xoắn, ngay cả hô hấp đều cảm thấy khó khăn, tiểu bạch kiểm run rẩy, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười khổ, kết quả so với khóc còn khó coi hơn. Thiệu Vĩnh Côn cũng ngồi xuống, còn cố ý dẫm mạnh lên cái chân đau của hẩn, lạnh lạnh nói: “Nam nhân kia thật không biết điều, huynh đệ ta tốn tâm tư cho hẩn phúc lợi tốt đến vậy, hẩn lại không lấy. Uy, Lâu Triển Nhung, có phải hay không người ở trên giường rất như lang như hổ, đem người ta dọa chạy?”

Lâu Duật Đường nghe xong nổi trận lôi đình, nghĩ muốn xé cái miệng thối của hẩn, Lâu Triển Nhung lại ngẩng đầu lên, cau mày tức giận hỏi: “Cái gì? Cái phúc lợi gì?”

“Đổi hồn a.” Thiệu Vĩnh Côn thủ thế, cười hì hì nói: “Các người chẳng lẽ thật sự tin tưởng chuyện trên giường có thể đổi hồn? Ha, hẩn chỉ là một trạch nam tác gia viết tiểu thuyết mà thôi, cùng thiên sư bát can tử đã bắt trứ*, giả mạo một chút lừa lừa hai người ngu ngốc các người đến tẩu hỏa nhập ma. Về phần đổi hồn và vân vân đều là thuận miệng nói nhăng nói cuội... Ách, đương nhiên cũng có ta bày mưu đặt kế, mục đích là muốn cho Lục huynh hưởng thụ một chút đãi ngộ của mỹ nhân mà mình yêu thương nhưng nhớ.” Đương nhiên thuận tiện ác chảnh Lâu Triển Nhung một chút, đã kích một người tính cách ngạo mạn như người một chút không có gì tốt hơn.”

__bát can tử đã bắt trứ: hình dung 2 người hoàn toàn không liên quan với nhau.

Dù sao Lục Định Vũ vô phúc tiêu thụ, sớm chạy mất dạng, Thiệu Vĩnh Côn cũng sẽ không dấu giếm, rõ ràng lưu loát mà đem nội tình nói ra.

Tình thiên phích lịch, hai thức cháu đối diện đều bị chấn choáng váng, đầu trống rỗng, giống con rối xoay tay xoay cổ nhìn qua. Sau đó Lâu Duật Đường nổi trận lôi đình, hướng hẩn đánh tới: “Ta giết người!”

Làm cho người ta có hy vọng giả dối một chút rồi không lưu tình chút nào mà bóp chết nó, sau đó hai người

ngu ngục bọn họ bị tính toán rồi bị nắm mũi dẫn đi, thành truyện cười là tiền nhân hậu thế chưa từng có.

“Uy! Người dám đánh lén cảnh sát?” Thiệu Vĩnh Côn hai ba cái đem Lâu Duật Đường chế trụ, một bộ công tay khóa làm hắn không thể động đây.

Lâu Duật Đường đành phải chửi ầm lên: “Hỗn trưởng vương bát đản! Uổng công ta còn tin tưởng người như vậy!”

“Người cũng không phải lần đầu tiên bị ta lừa.” Thiệu Vĩnh Côn ngoài cười nhưng trong không cười mà vỗ vỗ mông hắn, nói: “Nhớ ăn không nhớ đánh.”

Lâu Triển Nhung từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, phát hiện chân tướng này đối cậu đả kích cũng không phải rất lớn, còn kém rất xa xa chuyện Lục Định Vũ trốn chạy hơn nhiều. Bất quá cậu đối Thiệu Vĩnh Côn cũng là oán khí mọc lan tràn, nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể bới, lột da hắn.

Nếu không phải vương bát đản này thiết kế hại chính mình, cậu sao lại liều lĩnh về phía Lục Định Vũ bắt buộc cầu hoan, kết quả quay tới không thể văn hồi, mình còn bị đá sống.

Nam nhân kia nhất định thất vọng đến cực điểm đi... Luôn luôn bao dung cậu, chiếu cố người của cậu, cũng rốt cục không thể chịu đựng được cậu mãnh liệt vô lễ sao?

Lâu Triển Nhung ôm đầu, lâm vào trong đám mây đen tối tăm nặng nề, hối hận mình như kẻ ngốc bị đùa giỡn quay tròn, ăn trộm gà không được còn mất năm gạo, bức đi trung khuyến không thể thay thế được kia.

Sau khi mất đi mới biết quý trọng, trước kia cậu luôn đối với tiết mục tám giờ cười nhạt, không nghĩ tới loại thất bại này lại rơi xuống đến trên người mình, làm cho cậu khóc không ra nước mắt hối hận muốn chết.

“Dã tâm của các người chính là một viên ám lôi, sớm muộn gì cũng bùng nổ tới thương tích đầy mình.” Thiệu Vĩnh Côn khó được đứng đắn thần sắc nói: “Ta giúp người kích nổ trước, không cần rất cảm tạ ta.”

Con mẹ nó, tiểu tử này là e sợ cho thiên hạ bất loạn sao? Trong mắt Lâu Triển Nhung nổi lửa, toàn thân sát khí tụ tập, hung tợn mà trừng mắt hắn.

“Người khai trò đùa gì?” Lâu Duật Đường kêu lên, “Chẳng lẽ cháu ta thật sự đối với người kia... Không thể nào!?”

Hắn ai kêu lên thanh, khó có thể tin địa nhìn Lâu Triển Nhung, người sau cau mày, lộ ra vẻ mặt rối rắm mê hoặc. Lâu Duật Đường hoảng sợ, ngón tay phát run chỉ vào cậu run giọng hỏi: “Chẳng lẽ người... Chẳng lẽ người... Người thật sự đã yêu nam nhân....kia?”

Lâu Triển Nhung vô tâm không phé, thế nhưng vì một người nam nhân biểu hiện thương cảm cùng tưởng niệm bất đắc dĩ, như một tiếng sấm đánh hấn đến trợn mắt há hốc mồm.

Lâu Duật Đường tuy rằng bị bắt ỷ thân với Thiệu Vĩnh Côn, chính là kiên quyết cho rằng hai nam nhân trong lúc đó nhiều lắm tồn tại quan hệ như nhu cầu của thân thể, hoặc là giống hấn như vậy, vì tình thế mà giao dịch quan hệ. Về phần tinh thần ... Tình yêu, hấn nghĩ cũng không muốn nghĩ, càng khó lấy chấp nhận cháu mình bị một người nam nhân mê đặc thần hồn điên đảo, buông tha kế hoạch lớn nghiệp lớn từ trước đến nay của cậu.

TBD: không nói với người, người rất sỏ, ai muốn biết sỏ ntn thì xem [Hồ đích lung lao].

“Ta không biết.” Lâu Triển Nhung phiền não cào lấy tóc, đối Lục Định Vũ cậu đến tốt cùng là tâm tư gì? Lợi dụng? Ỗ lại? Hay khó phân hơn là... Yêu?

Thiệu Vĩnh Côn nhìn thấu mê mang của cậu, lôi kéo Lâu Duật Đường chạy lấy người nói: “Không quấy rầy người, tách ra một chút cũng tốt, thừa dịp cơ hội này yên tĩnh một chút, tự mình hảo hảo suy nghĩ một chút, lo lắng một chút tương lai các người.”

“Người thật giống cái bà mối.” Đưa bọn họ tới cửa, Lâu Triển Nhung lạnh lùng trào phúng nói, Thiệu Vĩnh Côn nghe răng cười nói: “Ngày quá yên bình có cái gì không tốt? Ta muốn còn không được à.”

“Người có thể trước thời gian về hưu, buông!” Lâu Duật Đường ở trong tay của hấn giẫy giụa, Thiệu Vĩnh Côn giả mù sa mưa thở dài nói: “Nhân sinh thôi, chủ yếu lấy hay bỏ, vấn đề của cá với gấu lão tổ tông cũng từng rồi qua. Ta lựa chọn trừng ác trừ gian, giữ gìn bình an một phương, được rồi...”

TBD: mi cũng là hài tử đáng thương, ai kiu yêu 1 tên ngốc trong ngốc, trừ cái tính bt tích phá ngừz ra người cũng là trung khuyến.

Hấn phát động xe, quay đầu hướng Lâu Triển Nhung nói: “Tiêu Chấn Hằng thực sảng khoái rửa tay gác kiếm, người cũng có thể thử xem, buông tha cho vài thứ cũng không có nhiều khó khăn lắm.”

Hấn nói xong liền lái xe đi, Lâu Triển Nhung vẫn đứng tại chỗ, như có điều suy nghĩ, thẳng đến bị thái dương phơi nắng đến da nóng lên, mới phẫn nộ đi trở về trong phòng.

Chuyện của Tiêu Chấn Hằng lúc ở trong bệnh viện dưỡng thương cậu có nghe, lúc ấy còn cười nhạo họ Tiêu đích muốn làm GAY khiến cho không còn hùng tâm tráng chí, chỉ lo nhi nữ tình trường mà làm anh hùng huyệt hơi, không nghĩ tới không quá mấy tháng, báo ứng liền rơi xuống trên đầu mình.

Thảm hại hơn chính là, cậu là người bị làm.

Lâu Triển Nhung nổi giận bỏ nhào vào trên ghế sa lon, ôm cái đệm nheo hai mắt lại, bắt đầu tự hỏi tương lai của cậu cùng Lục Định Vũ.

Trước kia cậu tổng cảm thấy được, Lục Định Vũ quá tốt như thế khẳng định sẽ không theo cậu so đo, chỉ cần cậu ngoắc ngoắc ngón út, đại cầu kia sẽ lắc cái đuôi xông lên, chính là hiện tại cậu không còn tự tin như vậy.

Có chút chột dạ, Lâu Triển Nhung cuộn tròn lại, lười biếng mà lui vào sô pha, càng để ý lại càng dễ dàng thỏa hiệp. Lục Định Vũ đã vì cậu thỏa hiệp nhiều lắm, huyền băng dù cứng như cũng có ngày bị chặt, hiện tại đến phiên cậu làm ra một ít quyết định, làm cho hai người nối lại tình xưa.

Về phần cảm tình đối với Lục Định Vũ, cậu suy nghĩ vài, cảm thấy được đáp án vẫn là thực rõ ràng: nếu không là bởi vì “Cái kia”, cậu làm sao có thể đối một người nam nhân sinh ra dục vọng? Làm sao có thể cam nguyện bị một người nam nhân đặt ở dưới thân muốn làm gì thì làm?

Bất quá, giống cái bè cứng rắn của cậu, một khi “Cái kia” thượng, cũng sẽ không vui làm cho đối phương biết mình “Cái kia” hần.*

__ta bó tay với câu tới nghĩa này.

Chờ Lục Định Vũ trở về, rồi cùng anh hảo hảo mà nói chuyện một chút đi, cùng lắm thì cậu thay đàn đổi dây, làm người bình thường sống qua ngày.

Dùng rượu tước binh quyền cũng không phải chuyện tiêu sái, huống chi hiện tại cậu ngay cả quyền đánh rắn cũng không có, còn đem nam nhân đang có đánh mất, chẳng phải là mất nhiều hơn được?

Đứa gốc mới có thể làm loại chuyện thâm hụt tiền này!

Ở Xin-ga-po lưu lại hai tuần lễ, mỗi ngày đều ở tưởng niệm cậu. Từng đêm dài lúc vắng người, anh ở trong khách sạn phòng trần trọc, khó có thể ngủ, liều mạng đè nén xúc động muốn gọi điện thoại cho cậu.

Không biết cậu hiện tại thế nào, rời xa mình, có sống như cá gặp nước, tự do tự tại, hay là cũng giống mình, ném cả nỗi khổ tương tư?

Lục Định Vũ bưng một chén rượu đứng ở trước cửa sổ sát đất, thủy tinh in lên nụ cười khổ của mình. Không cần hướng trên mặt thiếp vàng, trong cảm nhận của Lâu Triển Nhung anh chính là bảo mẫu chịu được một nhọc, vĩnh viễn không đủ phân lượng khiến người ta tưởng niệm.

Phải có tình yêu quá dư thừa cùng tràn ngập mới có thể làm cho đối phương nhận ra? Anh không sợ hãi chờ đợi, nhưng không có biện pháp đối với lạnh lùng cùng tuyệt tình của người nọ làm như không có gì. Lâu Triển Nhung là người trong lòng mình, chỉ biết đòi lấy lại keo kiệt cho đi, thật đáng buồn chính là mình nhưng không có pháp tự kiềm chế mà yêu thật sâu người như vậy.

Nhấp một ngụm rượu, nơi cổ họng lộ vẻ chua xót. Lâu Triển Nhung cũng không rõ, chính mình nguyện ý vì cậu trả giá tất cả, vì bảo hộ cậu, có thể tan xương nát thịt cũng sẽ không tiếc, nhưng anh không muốn,

không muốn làm ra những hy sinh vô vị đi thành toàn dã tâm vô chừng mực của cậu.

Trả giá như vậy, trừ bỏ sẽ làm hai người trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, hướng tới phương hướng tương phản càng chạy càng xa, không có ý nghĩa gì.

Nếu Lâu Triển Nhung lựa chọn thứ khác, như vậy anh tình nguyện dao sắc chặt đứt rồi, thống khoái mà buông tha cho. Dây dưa càng sâu, chỉ làm mình càng thống khổ.

Coi như là đời trước thiếu cậu đi, qua mấy tháng chăm sóc hẳn là đã trả hết nợ, về sau nỗ lực, vô luận là cảm tình hay thân thể, anh đều làm không được không cầu hồi báo. Lục Định Vũ không phải thánh nhân, chỉ là phàm phu tục tử mà thôi, là người bình thường có thất tình lục dục, có một trái tim cũng là nóng, cũng sẽ bị thương.

Kỳ thật chuyện công tác chỉ có bốn ngày đã xong, khảo sát cung hàng thương, họp, ký hợp đồng, ngày còn lại, anh không phải oa ở trong khách sạn ngắm phong cảnh, thì cũng là nơi nơi du dã vô mục đích.

Giống một con chim sợ cành cong, bản năng trốn tránh đường về tổ.

Chính là sự thật đã không thể cho anh nhân bản được nữa, phó tổng của anh đã gọi điện thoại đến uy hiếp “Người không trở lại ta liền cuốn khoản chạy trốn”, Lục Định Vũ mới ý thức tới hành vi của mình có bao nhiêu sao thất thường.

Không thể tái dung túng yếu đuối của chính mình, nếu như chỉ là trong mơ lừa mình dối người, khiến cho nó mau tỉnh lại chút. Đau dài không bằng đau ngắn, có một số việc, luôn phải đi về mà đối mặt.

Anh về đến nhà thì cũng đã khuya, trên đường người vắng xe ít, mọi âm thanh đều vắng lặng. Lục Định Vũ tận lực không kinh động bất luận kẻ nào, đem xe tiến vào ga ra, sau đó thả chậm cước bộ, vào cửa phòng.

Có một loại cảm giác cận hương tình khiếp*, hẩn lắc đầu tự giễu, hai tuần lễ tin tức đều không, Lâu Triển Nhung vị tất còn ở tại chỗ này.

__cận hương tình khiếp: chỉ việc xa quê đã lâu bây giờ trở về lòng cảm thấy nôn nao hồi hộp lo sợ.

Ngực nhین không được quần đau, anh lên lầu đi vào phòng ngủ của mình, tay cởi bỏ cà- vạt rồi dừng một chút, Lục Định Vũ trừng mắt to, kinh ngạc nhìn người trên giường.

Lâu Triển Nhung không có đi, em ấy ở trên giường mình đang ngủ say.

Cảm động như thủy triều dâng lên, hốc mắt Lục Định Vũ không khỏi nóng lên, ngón tay run rẩy khẽ vuốt mặt cậu.

Người anh yêu còn ở nơi này, xúc cảm ảm áp làm cho cảm xúc anh nhộn nhạo, cơ hồ khó có thể tự giữ mà muốn hung hăng ôm lấy cậu.

Lâu Triển Nhung từ trong mộng bừng tỉnh, ngẩng đầu nhìn anh, Lục Định Vũ còn tưởng rằng cậu sẽ đổ ập xuống mà chửi mình một chút, không nghĩ tới tên kia lộ ra thần sắc vừa mừng vừa sợ, như con cá chép từ trên giường bắn lên đến bờ nhào vào trong ngực anh.

Lục Định Vũ thiếu chút nữa bị đánh ngã, đỡ lấy giường trụ mới đứng vững thân hình, anh ôm Lâu Triển Nhung ngồi ở trên giường, ôn nhu địa vuốt ve mái tóc dài của cậu thấp giọng nói: “Thực xin lỗi, đánh thức em.”

Lâu Triển Nhung cả người phát run, kẻ sát anh không tha, đầu lại chôn ở trước ngực anh, buồn giọng hờn dỗi nói: “Tôi còn tưởng rằng anh chết ở bên ngoài, hồn trưởng, có biết hay không tôi chờ đến có bao nhiêu sốt ruột!?”

Tuy rằng bị mắng, trong lòng anh lại nảy lên một cỗ cảm động ngọt ngào. Lục Định Vũ thấp giọng nở nụ cười, khẽ hôn mặt của cậu nói: “Anh sai rồi, về sau sẽ không không từ mà biệt nữa.”

“Coi như người thức thời.” Lâu Triển Nhung khơi khơi mất trùng anh, cánh tay vòng lên cổ anh, hai chân quần lấy thắt lưng anh, giống gấu túi ôm lấy anh không tha, tốn hơi thừa lời nói: “Còn có lần sau, lão tử nhất định thiên người!”

Tuy rằng cậu giả dạng hung ác, Lục Định Vũ vẫn dễ dàng xem thấu sợ hãi cùng không yên trong mắt của cậu, cùng với thần sắc rõ ràng là lấy lòng, ý cười của anh càng sâu, ôm eo nhỏ đối phương nói: “Ngay cả uy hiếp người cũng không có nháp. Nếu đem anh thiên, cái mồm phía dưới của em anh cái gì?”

“Anh câm miệng cho tôi!” Lâu Triển Nhung thẹn quá thành giận mắng: “Ngay cả bóng ma cũng không thấy, lưu lại dùng cái rắm gì, còn không bằng mua cái máy mát xa lớn nữa!”

“Em đây là oán giận anh không cho em ăn no sao?” Lục Định Vũ cười xấu xa, một tay nặng sờ lên trên hông cậu, thanh âm khàn khàn mê người: “Hai tuần lễ, có nghĩ đến anh không?”

Lâu Triển Nhung sượng mặt, đẩy tay anh ra, ra lệnh nói: “Đi tắm rửa.”

“Tuân mệnh.” Lục Định Vũ đứng dậy, làm trò cởi quần áo trước mặt cậu, thân thể lỏa lồ ra to lớn, cổ ý ở trước mặt cậu cọ xát một lát, sau đó trần như nhộng đi vào phòng tắm.

Lâu Triển Nhung lau nước miếng sắp chảy thành sông, mặt đỏ tim đập, giống như nhìn không thấy đang bị nắm, đi theo anh vào phòng tắm.

Hai người thật lâu không có đi ra, cửa phòng cảm mọi âm thanh bên trong, trên cái kính mờ màu trắng lại hiện một mảnh mờ lung, cái gì cũng nhìn không được. Chỉ có bọt nước bắn tung tóe trên mặt, hiện rõ

nùng tình liệt dục bên trong.

Tiểu biệt thắng tân hôn.

Hai người trải qua thời gian tậht, kịch liệt, sử dụng ngôn ngữ cùng thân thể truyền đạt ý nghĩ đến nhau, rốt cục hiềm khích lúc trước được giải tỏa, bắt đầu cuộc sống bình thường hạnh phúc.

Đối thủ một mất một còn có thể làm được đích, cậu cũng có thể làm được, Lâu Triển Nhung thâm hạ quyết tâm, cùng với Lục Định Vũ bạch đầu giai lão.

Cậu buông tay cho những tính toán ở Ngự Phong Đường, bắt đầu lợi dụng thân phận hoàn toàn mới này, hưởng thụ cuộc sống thường dân hằng ngày.

Thiệu Vĩnh Côn thực vui mừng, diệt trừ một cái tai hoạ ngầm. Lâu Duật Đường còn lại là vừa oán niệm vừa bất đắc dĩ, bị bắt chấp nhận sự thật, làm trưởng bối, tâm không cam lòng chuyện không muốn chúc bọn họ trăm năm hảo hợp.

Lục Định Vũ là cao hứng nhất, biểu hiện của người này càng thêm trung khuyến, mỗi ngày nhất có cơ hội đánh trên người cậu lắc lắc cái đuôi.

Lâu Triển Nhung yên tam thoải mái mà hưởng thụ đối phương hầu hạ, có đôi khi cũng sẽ cảm thấy được nhàm chán, cậu dù sao cũng là tuổi trẻ hiếu động, mỗi ngày không có việc gì, nhàn đặc sắp dài môi.

Lục Định Vũ đành phải đem cậu an bài vào công ty mình, lấy việc công làm việc tư, tùy thời có thể thừa dịp người khác không chú ý đem tình nhân kéo vào văn phòng, làm chuyện hôn môi và vân vân, cuộc sống tăng thêm lạc thú vô hạn.

Nửa tháng trôi qua, Lâu Triển Nhung thích ứng tốt, khuôn mặt xinh đẹp khiến cậu ở trong công ty rất được hoan nghênh, ngay cả đại thẩm quét rác đều thích cũng không có việc gì cùng cậu nói giỡn, điều này làm cho Lục Định Vũ ăn không ít ám dấm chua, sau đó ở trên giường nhất nhất đòi lại.

Tóm lại là mền gian tình nhiệt, nùng tình mật ý. Mỗi ngày sớm chiều ở chung, không chỉ có không chán, cảm tình còn càng ngày càng tốt.

Bất quá, ngẫu nhiên cũng sẽ có một chút chuyện không vừa ý nho nhỏ, làm cho Lâu Triển Nhung mượn đề tài để nói chuyện của mình địa làm khó dễ đối phương một chút.

Tỷ như, cậu đối Lục Định Vũ có một thân thể cường tráng cùng làn da màu đồng hâm mộ muốn chết, nhìn nhìn lại đáng người gây yêu vừa nhìn đã biết giết gà không được, khó tránh khỏi trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Mỗi ngày sau giờ Ngọ được nghỉ ngơi, cậu lại chạy đến sân thượng phơi nắng. Cơ thể một chốc rên luyên không được, làn da nhưng thật ra có thể trước phơi nắng cho đen chống đỡ giữ thể diện.

Lục Định Vũ luôn luôn thề sống chết phản đối loại tâm lý tử sĩ diện khổ thân của cậu. Liên tiếp ngăn cản không có hiệu quả, nhất quyết bồi cậu, khi có cơ hội cứ tới phá hư chuyện của cậu.

Lâu Triễn Nhung nằm ở trên chiếu, vì không muốn phơi nắng làm trắng một chỗ đen một chỗ, cậu đem quần áo toàn bộ cởi sạch, người trần truồng ở trên sân thượng.

Nơi này ở ngoại ô thành phố, bình thường hiếm thấy người đi đường, cho dù có người đi qua, lan can quần đầy đi đàng cũng có thể ngăn trở bên trong có cảnh sắc mỹ nam giữa ban ngày làm hư thuần phong mỹ tục.

Thân thể giống như muốn hòa tan, thoải mái ấm áp dào dạt cực kỳ, Lâu Triễn Nhung nhắm mắt lại, sau khi phơi chính diện, tiếp phơi qua bên phản diện.

Vai nhọn, eo nhỏ, hông nhanh kiêu, chân thon dài, Lục Định Vũ vừa lên đến liền nhìn thấy cảnh tượng tốt đẹp này, hần buông trong tay đích che nắng tán cùng phòng phơi nắng nữ, ngồi xổm bên người Lâu Triễn Nhung, vươn tay trêu hông cậu nói: “Em như vậy phơi nắng sẽ tróc da, thoa ít kem chống nắng tốt hơn.”

“Đừng nói nhảm.” Lâu Triễn Nhung ngay cả mí mắt đều lười nâng, không kiên nhẫn huy phát tay. Hán* ăn no không biết hán cơ đói, tên đang ở phúc trung không biết phúc cậu hiện tại không nghĩ để ý.

__hán: kẻ

Bính cái mũi một cái, Lục Định Vũ ở ngồi xuống bên cạnh cậu, sắc mị mị mà đánh giá thân thể trơn nhẵn của Lâu Triễn Nhung, bụng dưới bắt đầu nóng lên.

Dưới ánh mặt trời, da tay trắng nõn của cậu hơi chói mắt, sờ lên ónh nhuận bóng loáng, xúc cảm thật tốt, vì cái gì người này liền nghĩ không ra như vậy chứ, không nên phơi nắng thành dầu đen? Trong lòng Lục Định Vũ âm thầm tiếc hận, tầm mắt lướt qua đầu vú khê nhếch của cậu, lạng lẽ nuốt nước miếng.

Lâu Triễn Nhung không hề phòng bị mà nằm sấp tại chỗ, tay chân mở ra thành hình chữ đại, hai chân mở rộng, răn hông hẹp hòi cất dấu vô hạn hấp dẫn. Lục Định Vũ nhìn đến dục hỏa bốc lên, tình trùng thượng não, vươn tay qua sờ nơi đó.

Lúc bàn tay to chạm vào hông cậu, ngón tay còn nhẹ nhàng gãi gãi, Lâu Triễn Nhung đầu tiên là thoải mái mà rên rỉ một tiếng, lập tức kịp phản ứng, quay đầu kêu lên: “Người làm gì? Đừng ở chỗ này phiền ta!”

“Hảo.” Lục Định Vũ ngoài miệng nói một đằng, trên tay lại làm một nẻo, bàn tay to từ đùi quấy nhiễu đến nơi phía trước, cầm phân thân đang rủ xuống của cậu chơi đùa vài cái. Lâu Triễn Nhung đã bị trêu chọc tới động tình, cậu buồn bực trừng mắt Lục Định Vũ, ánh mắt phun hỏa, hai chân lại theo bản năng khép lại kẹp lấy tay nam nhân, làm cho kháng nghị của cậu thực không có sức thuyết phục.

Ngẫu nhiên ở ngoài trời chơi một chút cũng không sai. Ôm ý niệm này trong đầu, Lâu Triễn Nhung không hề phản kháng, nâng thất lưng lên, thoải mái mà đem nơi riêng tư trưng ở trước mặt nam nhân.

Dưới ánh nắng mặt trời chói chang, da tay của cậu nóng hơn bình thường nhiều lắm, mà ngay cả nhiệt độ nơi đó cũng khiến ngón tay anh hòa tan.

Lục Định Vũ đem kem chống nắng đưa vào huyết khẩu cậu, ngón tay dài tham nhập vào bên trong, tới tới lui lui tiến hành bôi trơn. Lâu Triễn Nhung hí mắt thở hổn hển, lưng mông bắt đầu lắc lư, quay đầu trừng anh: “Tiến vào nhanh lên!”

Không biết có phải vì quan hệ vào ban ngày hay không mà Lâu Triễn Nhung trở nên càng miễn cảm, càng nhiệt tình. Lục Định Vũ rút ngón tay ra, từ sau ổn định thất lưng cậu, đem mình chậm rãi tiến vào.

Bởi vì bôi trơn không đầy đủ, dự vọng tiết nhập có chút gian nan, trong quá trình chậm rãi tiến vào bên trong liền có một cỗ khoái cảm nóng bỏng.

Lâu Triễn Nhung ngẩng đầu lên, tê tê địa hút khẩu khí, nhỏ giọng nói: “Có chút đau...”

Lục Định Vũ trấn an hôn gáy cậu, chậm rãi đem phân thân đưa vào hết. Lâu Triễn Nhung hừ nhẹ, tiểu phúc co rút, cánh tay chống đỡ thân thể càng không ngừng run rẩy.

Tư thế này bọn họ rất ít dùng, bởi vì Lâu Triễn Nhung thích ở lúc làm tình cùng anh hôn sâu, tư thế này còn phải xoay lưng qua, làm cho cậu rất không thích. Bất quá ngẫu nhất làm, cũng lạc thú vô cùng.

Yên lặng một lát, sau khi thân thể cậu thích ứng, Lục Định Vũ bắt đầu co rúm. Biểu tình Lâu Triễn Nhung còn có chút thống khổ, nhỏ giọng oán giận anh thô bạo, chỉ chốc lát sau, cậu liền chìm trong khoái cảm lũ lượt kéo đến, vong tình cùng anh quấn nhau.

Sau khi chấm dứt là một thân mồ hôi, Lục Định Vũ nặng nề nằm trên người cậu, nằm úp sấp nghỉ ngơi trong chốc lát, sau đó kéo cậu đi tắm rửa.

Sau khi làm sạch lẫn nhau, Lâu Triễn Nhung mới kịp phản ứng kế hoạch phơi nắng giữa trưa của mình lại bị người này cho đi ngâm nước, cậu trừng mắt, nâng khủy tay tính cho Lục Định Vũ một mã giết kê*, đúng lúc này, chuông cửa lại vang lên.

__mã giết kê: ngựa giết gà??? hay mã tấu giết gà = =.

Lục Định Vũ tránh được một kiếp, nhanh chóng xông lên đi mở cửa.

Kẻ tới là Thiệu Vĩnh Côn, hần không nhàn nhã tự nhiên như bình thường, vẻ mặt nghiêm túc, trong ánh mắt cũng có vài phần lo lắng nói: “Ta tìm Lâu Triễn Nhung có việc gấp.”

Lục Định Vũ thỉnh hắt vào, rót chén lạnh trà cho hắt. Lâu Triển Nhung vừa nhìn thấy mặt của hắt liền tức, như thể nào cũng quên không được lúc ấy bị hắt sửa đến thiếu chút nữa cùng Lục Định Vũ mỗi người một nơi.

Thù mới nợ cũ nổi dậy, kiến cậu không hứng thú đi để ý tử điều tử này, vì thế nâng mông đi lên lầu, vọng xuống nói: “Ta muốn ngủ trưa, có việc gì mời ngày mai nói.”

Thiệu Vĩnh Côn tà mị cười, vươn hai ngón tay nói: “Hai chuyện, thứ nhất, Lâu Phùng Xuân vượt ngục.”

Lâu Triển Nhung mạnh bước dừng lại, giống như cá cắn câu vòng trở về, nghiêm mặt hỏi: “Chuyện thứ hai?”

Thiệu Vĩnh Côn không thừa nước đục thả câu nữa, đơn giản rõ ràng tóm tắt tình hình: “Chuyện thứ hai, Lâu Duật Đường mất tích.”

Sau ba giây đồng hồ trầm mặt, tiếng hô Lâu Triển Nhung vang vọng khắp đại sảnh.

—— toàn bộ thư hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ung-dich-dien-cu>